OBSAHUJE ÚPLNĚ NOVOU POVÍDKU
GEORGE R. R. MARTINA ZE SVĚTA **HRY O TRŮNY**

sestavili

GEORGE R. R. MARTIN
& GARDNER DOZOIS

NEBEZPEČNÉ ŽENY

motto

motto

NEBEZPEČNÉ ŽENY

sestavili

GEORGE R. R. MARTIN
& GARDNER DOZOIS

NEBEZPEČNÉ ŽENY

Praha 2015

Přeložila Hana Březáková

Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd
Copyright © 2013 by George R. R. Martin and Gardner Dozois

Jednotlivé povídky
Holka na zabití copyright © 2013 by Joe Abercrombie
Buď mám zlomené srdce copyright © 2013 by Megan Abbott
Nořina píseň copyright © 2013 by Cecelia Holland
Ruce, co tam nejsou copyright © 2013 by Melinda Snodgrass
Bomba copyright © 2013 by Jim Butcher
Raisa Stěpanová copyright © 2013 by Carrie Vaughn
Zápas s Ježíšem copyright © 2013 by Joe R. Lansdale
Sousedky copyright © 2013 by Megan Lindholm
Prostě je umím balit copyright © 2013 by Lawrence Block
Stíny pro Silence v Lesích Pekla copyright © 2013 by Brandon Sanderson
Královna v exilu copyright © 2013 by Sharon Kay Penman
Dívka v zrcadle copyright © 2013 by Lev Grossman
Druhá arabeska, velmi zvolna copyright © 2013 by Nancy Kress
Z města zbyl jen Lazar copyright © 2013 by Diana Rowland
Panicové copyright © 2013 by Diana Gabaldon
Nenávist až za hrob copyright © 2013 by Sherrilyn Kenyon
Rozsudek smrti copyright © 2013 by S. M. Stirling
Jméno bestie copyright © 2013 by Sam Sykes
Pečovatelky copyright © 2013 by Pat Cadigan
Lži mojí matky copyright © 2013 by Caroline Spector
Princezna a královna copyright © 2013 by George R. R. Martin

Translation © Hana Březáková, 2015

ISBN 978-80-267-0503-1

Pro Jo Playford, moji nebezpečnou oblíbenkyni.

GEORGE R. R. MARTIN

Úvodní slovo Gardnera Dozoise

Žánr fikce byl vždy nejednotný stran otázky, *nakolik* nebezpečné jsou ženy.

Ve skutečném světě byla tato otázka samozřejmě dávno vyřešena. Přestože Amazonky spadají do oblasti mytologie (a i kdyby *nespadaly*, je téměř jisté, že by si neuřezávaly pravé prsy, aby se jim snadněji natahovaly luky), legenda o nich byla inspirována vzpomínkou na divoké válečnice Skytů, které rozhodně mytické *nebyly*. V arénách starého Říma bojovaly na život a na smrt proti jiným ženám, a někdy i proti mužům, gladiatrix, neboli gladiátorky. Existovalo i několik slavných pirátek jako Anne Bonnyová a Mary Readová, ba dokonce samurajky. Ženy proslulé svou divokostí sloužily ve frontových útočných oddílech ruské armády během druhé světové války a dodnes slouží v izraelské armádě. Až do roku 2013 byly pozice žen v armádě Spojených států amerických technicky striktně omezeny na „nebojové", ale mnoho statečných žen tak či tak položilo své životy v Iráku a Afghánistánu, protože kulky a pozemní miny se nikdy nestaraly o to, zda zastáváte bojovou pozici či nikoli. Role žen, které sloužily jako servisní pilotky Ženských vzdušných oddílů Spojených států během druhé světové války, byly rovněž omezeny na nebojové (mnoho z nich bylo přesto zabito během plnění svých povinností), ale ruské ženy vzlétaly coby pilotky bojových letounů a z některých se dokonce stala letecká esa. Jedna ruská ostřelovačka si během druhé světové války připsala na vrub více než padesát zásahů. Královna Boadicea z kmene Icénů vedla jedno z nejděsivějších povstání proti nadvládě Římanů, kterému se téměř podařilo vyhnat římské okupanty z Británie, a mladá francouzská venkovská dívka inspirovala a vedla oddíly proti nepříteli tak úspěšně, že se od té doby stala navždy slavnou jako Johanka z Arku.

Na temné straně existovaly ženské „lupičky" jako Mary Frithová, lady Katherine Ferrersová a Pearl Hartová (poslední osoba, která kdy přepadla dostavník); nechvalně známé travičky jako Agrippina a Kateřina Medicejská, novodobé psankyně jako Ma Barkerová a Bonnie Parkerová, dokonce sériové vražedkyně jako Aileeen Wuornosová. O Alžbětě Báthoryové se říkalo, že se koupe v krvi panen, a i když to bylo zpochybněno, bylo prokázáno, že během svého života mučila a pozabíjela desítky, ne-li stovky dětí. Anglická královna Marie I. Tudorovna nechala upálit na hranici stovky protestantů; a královna

Alžběta později reagovala tím, že dala popravit velké množství katolíků. Šílená královna Ranavalona z Madagaskaru poslala na smrt tolik lidí, že během své vlády vymazala z povrchu zemského celou jednu třetinu madagaskarské populace; nechávala lidi popravit dokonce jen za to, že se objevili v jejích snech.

Populární fikce nicméně vždycky pohlížela na nebezpečné ženy tak trochu schizofrenicky. Ve třicátých, čtyřicátých a padesátých letech minulého století byly ženy v literatuře, pokud se v ní vůbec objevily, povětšinou zredukovány na krásnou dceru nějakého vědce, která se dá do křiku během bojových scén, ale jinak povětšinou neměly žádnou jinou roli než se poté dekorativně zavěsit do rámě hrdiny. Celé zástupy žen bezmocně omdlévaly, zatímco čekaly, až budou neohroženým hrdinou ostrých rysů zachráněny před čímkoli od draků k obludám s vypoulenýma očima, které je na obálkách sešitových vědeckofantastických publikací vždycky odnášely kamsi pryč ze zcela nepravděpodobných důvodů, ať už stravovacích či romantických. Beznadějně se vzpouzející ženy byly přivazovány k železničním kolejím, kde nemohly dělat nic jiného, než jenom ječet na protest v naději, že Dobrý hoch stačí přijet právě včas, aby je zachránil.

Zároveň s nimi byly nicméně ženy válečnice jako Dejah Thoris a Thulia, Panna z Marsu Edgara Ricea Burroughse každým coulem stejně dobré v ovládání meče a stejně smrtonosné v boji jako John Carter a jejich další kamarádi mužského pohlaví. Dobrodružky jako Jirel z Joiry C. L. Moorea si probily cestu na stránky magazínu *Weird Tales* (a vydláždily cestu pozdějším dobrodružkám, jako například Alyx Joanny Russové). James H. Schmitz poslal agentky z Vegy jako Granny Wannatel a neohrožené teenagerky jako Telzey Amberdon a Trigger Argee do bitvy proti zlověstným hrozbám a monstrům hlubokého vesmíru. A nebezpečné ženy Roberta A. Henleina se stávaly kapitánkami vesmírných lodí a dokázaly zabíjet nepřátele v soubojích tělo na tělo. Prohnaná a podezřelá Irene Adlerová Arthura Conana Doylea byla jednou z mála lidí, kteří kdy vyzráli na jeho Sherlocka Holmese, a pravděpodobně se stala jednou z inspirací pro celé zástupy podvodných, nebezpečných, svůdných a zrádných „femmes fatale“, které vystupovaly v dílech Dashiella Hammetta a Jamese M. Caina a které se do dnešních dnů objevují ve filmové a televizní tvorbě. Díky pozdějším televizním hrdinkám jako Buffy Zabíječka upírů a válečnická princezna Xena si ženy vydobyly pevnou pozici ženských hrdinek dostatečně silných a smrtonosných na to, aby dokázaly bojovat s hordami nadpřirozených hrozeb a pomáhaly inspirovat celý subžánr o „superhrdinkách“.

Stejně jako naše sbírka *Válečnice*, je i kniha *Nebezpečné ženy* pojata jako multižánrová antologie, ve které se mísí všechny možné druhy fikce, a tak jsme požádali autory všemožných žánrů – sci-fi, fantasy, mystery, historického,

hororu, paranormální romance, muže i ženy – aby se s tématem „nebezpečné ženy“ vypořádali každý po svém. Na tuto výzvu odpověděli někteří z nejlepších současných spisovatelů, mezi něž patří jak nováčci na poli literatury, tak velikáni ve svém oboru jako Diana Gabaldonová, Jim Butcher, Sharon Kay Penmanová, Joe Abercrombie, Carrie Vaughnová, Joe R. Lansdale, Lawrence Block, Cecelia Hollandová, Brandon Sanderson, Sherilynn Kenyonová, S. M. Stirling, Nancy Cressová a George R. R. Martin.

Nenajdete zde žádné nešťastné oběti, které sténají strachy, zatímco mužský hrdina bojuje s monstrem anebo kříží svůj meč se zlosynem, a pokud byste chtěli tyto ženy přivázat k železničním kolejím, se zlou byste se potázali. Místo toho se setkáte s mečem vládnoucími válečnicemi; neohroženými pilotkami bojových letounů a ženami z hlubin vesmíru; se smrtonosnými sériovými vražedkyněmi; mocnými superhrdinkami; banditkami a rebelkami; k boji připravenými přeživšími postapokalyptických budoucností; soukromými vyšetřovatelkami; přísnými soudkyněmi; nadutými královnami, které vládnou národům a jejichž žárlivost a ambice posílají tisíce lidí na strašlivou smrt; s chrabrými dračími jezdkyněmi a mnoha dalšími.

Užijte si to!

Joe Abercrombie

Akcí nabitý příběh ve zběsilém tempu, jenž následuje, dokazuje, že někdy může být honba za uprchlíkem stejně nebezpečná pro pronásledovatele jako pro pronásledovaného – zvlášť když oběť už stejně nemá kam utéct…

Joe Abercrombie je dnes jednou z nejrychleji stoupajících hvězd v oblasti fantasy, uznávanou jak čtenáři, tak kritiky za svůj drsný, nespoutaný a promyšlený přístup k žánru. Zřejmě nejvíc jej proslavila jeho trilogie First Law (č. *První zákon*), jejíž první díl, *The Blade Itself*, vyšel v roce 2006 (č. *Sama čepel,* nakl. Polaris, 2008*)*; ve dvou následujících letech po sobě pak vyšly díly *Before They Are Hanged* (č. *Až budou viset*, nakl. Polaris, 2009) a *Last Argument of Kings* (č. *Poslední argument králů*, nakl. Polaris, 2009*)*. Je rovněž autorem samostatných fantasy románů *Best Served Cold* (č. *Nejlépe chutná zastudena*, nakl. Polaris, 2010*)* a *The Heroes* (č. *Hrdinové,* nakl. Polaris, 2011*)*. Jeho nejnovější román se jmenuje *Red Country (*č. *Rudá země,* nakl. Polaris, 2013). Kromě psaní se Abercrombie věnuje také povolání nezávislého filmového editora. Žije a pracuje v Londýně.

HOLKA NA ZABITÍ

Pobídla koně patami. Hrábl předníma nohama ve vzduchu, a než si stačila uvědomit, co se děje, její maličkost a její sedlo si navzájem daly sbohem.

Ke zvážení situace jí byla před dopadem dopřána chvíle plná zběsilého mlácení rukama. Ne že by to bylo zrovna dostačující byť jen na kratičký kvantitativní rozbor, ovšem přibližující se země jí víc času neposkytla. Udělala všechno pro to, aby se při nárazu mohla stočit do klubíčka – jak se o to ostatně pokoušela při většině z mnoha svých smolných prožitků – ale země si ji rozbalila, pořádně ji zvalchovala a s prudkým odrazem ji vymrštila do sluncem vysušené kosodřeviny.

Prach se usadil.

Ukradla si pro sebe okamžik, zatím jen k tomu, aby do sebe nasála něco vzduchu. Pak další, v němž zasténala, zatímco svět kolem se přestal otáčet. Potom ještě jeden, během nějž opatrně pohnula rukou a nohou v očekávání děsivého zášlehu bolesti, který by znamenal, že se něco zlomilo a že mizerné světýlko jejího života do soumraku vyhasne. Uvítala by to, kdyby to znamenalo, že se může natáhnout a už nikdy nebude muset prchat. Bolest se však nedostavila. Přinejmenším mimo obvyklý rozsah každodenních bolístek. Mizerné světýlko jejího života plápolalo dál a nic nového se nedělo.

Celá uprášená a plivající písek se Shy vydrápala na nohy. Podrbala se a zašoupala chodidly. Během posledních pár měsíců měla ústa plná písku až příliš často a pojalo ji neblahé tušení, že takových příležitostí bude následovat mnohem víc. Její kůň ležel několik kroků před ní, pěnou pokrytý bok se mu ztěžka dmul, přední nohy měl černé od krve. Nearyho šíp se mu zabodl do lopatky, ne dost hluboko, aby jej zabil, nebo dokonce jen zpomalil, ale dost na to, aby rána soustavně krvácela. V kombinaci s její zběsilou jízdou to bylo totéž, jako by utržil zásah rovnou do srdce.

Byla doba, kdy Shy ke koním velmi přilnula. Doba, kdy – navzdory tomu, že k lidem se chovala tvrdě a většinou byla v právu – byla neobvykle laskavá ke zvířatům. Ta doba však dávno minula. V těchto dnech toho na Shy už moc měkkého nezbylo, na těle ani na duchu. A tak ponechala svého koně během jeho posledních rudě zpěněných výdechů bez útěchy své uklidňující dlaně a rozběhla se k městu. Zpočátku jen klopýtala, ale

po chvíli se pohybem rozehřála a už to šlo lépe. Koneckonců měla v běhu spoustu praxe.

„Město“ bylo možná přehnané pojmenování. Tvořilo ho šest budov a nazývat budovami dvě či tři z nich bylo přinejmenším velkorysé. Všechny z hrubě otesaného stavebního dříví a naprosto nic netušící o existenci pravých úhlů, spečené sluncem, oprýskané deštěm a zaprášené, dřepěly kolem špinavého náměstíčka a drolící se studny.

Největší budova měla vzhled hostince nebo nevěstince či snad obchodní stanice anebo možná sloužila všem třem účelům najednou. K prknům nade dveřmi stále lpěl rozviklaný znak, ale jméno na něm ošlehal vítr na pouhých pár čárek ve struktuře dřeva. *Nic, nikde*, to bylo vše, co nyní hlásal. Vyběhla nahoru po schodech, brala je po dvou, s prkny vrzajícími pod holými chodidly a hlavou plnou vířících myšlenek, jaké divadlo sehraje, až vejde dovnitř, jaké pravdy smíchá dohromady s jakými výmysly, aby z toho vyšel co možná nejstravitelnější pokrm.

Tam venku jsou muži, co mě honí! Lapala ve dveřích po dechu a snažila se ze všech sil vypadat co možná nejzoufaleji – což v danou chvíli a vlastně ani během posledních dvanácti měsíců vskutku nevyžadovalo zas tak velké úsilí.

Ti mizerové jsou tři! Pak – když vyšla z předpokladu, že ji nikdo nepozná ze spousty zatykačů, co na ni byly vydány – *Snažili se mne okrást!* Což byla pravda. Netřeba dodávat, že to ona sama ukradla peníze z nové banky v Hommenaw ve společnosti oněch tří kumpánů plus dalších, kteří však byli od té doby polapeni autoritami a pověšeni.

Zabili mého bratra! Jsou opilí krví! Její bratr se nacházel v bezpečí domova, kde si přála být i ona, a pokud se její pronásledovatelé něčím opili, tak to bylo jako obvykle levným chlastem, ale ona to vykřikne s tím svým krásným hrdelním hlasem. Uměla docela obstojně zatrylkovat, kdykoli to zrovna potřebovala, nacvičovala si to, dokud to opravdu nebyl zvuk, který si stálo za to poslechnout. Představila si stálé zákazníky, jak se budou dychtivě zvedat od stolů, aby pomohli ženě v nouzi. *Zastřelili mého koně!* Musela připustit, že není příliš pravděpodobné, že by kdokoli otrlý natolik, aby žil tady venku, zrovna oplýval galantností, ale možná jí život jednou ukáže svou laskavější tvář.

Bylo přece známo, že i takové věci se stávají.

Vrazila do dveří hostince, otevřela ústa, aby jim neprodleně naservírovala svůj příběh, a zarazila se na místě.

Hostinec zel prázdnotou.

Nejenže tam nebyl nikdo, ale nebylo tam vůbec nic, a rozhodně zde na ni nečekala laskavá ruka osudu. V prázdném šenku nezbyla ani tříska po nábyt-

ku. Úzké schodiště a balkon podél stěny na levé straně, nahoře prázdné rámy bez dveří. Rozptýlené pruhy světla tam, kde paprsky vycházejícího slunce pátraly skrz množství děr v rozpadající se střeše. Možná jen ještěrka s mihnutím prchající do tmavého kouta – kterých tam rozhodně nebylo málo – a rekordní množství šedivého prachu, pokrývajícího všechno kolem. Chvíli tam jen stála a mžourala, pak vyrazila ven přes vratkou verandu a do vedlejšího stavení. Když strčila do dveří, vypadly ze zrezivělých pantů.

Tohle stavení nemělo dokonce ani střechu nebo verandu. Jen holé krovy s bezstarostnou růžovějící oblohou nad nimi a obnažené podlažní trámy a pás hlíny vespod. Všechno tam bylo stejně bezútěšné jako míle pustiny kolem.

Když vyšla zpátky na ulici, s vnímáním neokleštěným planou nadějí, konečně spatřila pravdu. Žádná skla v oknech, dokonce ani voskovaný papír. Žádný provaz u drolící se studny. Nikde neviděla jediné zvíře – tedy kromě svého vlastního mrtvého koně, jehož tělo posloužilo jen k tomu, aby podtrhlo všeobecnou opuštěnost onoho neblahého místa.

Byla to dávno vyschlá mrtvola města, již dlouho neživého.

Stála na tom opuštěném místě, napružená na ploskách bosých chodidel, jako by byla připravená někam se rozběhnout, jenže postrádala cíl cesty. Jednu paži měla u těla, zatímco prsty druhé se míhaly ve vzduchu a šmátraly po ničem. Kousala se do rtu a rychle a syčivě do sebe vtahovala vzduch skrze mezírku mezi předními zuby.

Dokonce i podle měřítek zoufalé poslední doby to byla hodně špatná chvíle. Ale pokud během několika posledních měsíců něco pochopila, pak to, že se všechno vždycky může ještě zhoršit. Když se podívala zpátky na cestu, kterou přijela, uviděla, jak se v dálce zvedá prach. Tři malé šedivé proužky v mihotavém oparu nad šedivou krajinou.

„Ach, k čertu," zašeptala a znovu se kousla do rtu. Vytáhla od pasu nůž a otřela ho o svoji špinavou halenu, jako by skutečnost, že jej vyleští, mohla nějak zlepšit její šance. O Shy vždycky říkali, že má bujnou představivost, ale i tak bylo těžké představit si mizernější situaci. Kdyby neměla slzy na krajíčku, rozesmála by se. Když o tom tak přemýšlela, uvědomila si, že v posledních pár měsících strávila se slzami na krajíčku příliš mnoho času.

Jak je možné, že to dospělo až sem?

Otázka spíš pro holku, co dostala košem od nápadníka, než pro psankyni, na jejíž hlavu byla vypsána odměna čtyři tisíce marek, a přesto si ji nepřestávala zas a znovu klást. Zoufalá desperátka! Ano, na zoufalství už se stala odbornicí, ale zbytek pro ni zůstával záhadou. Žalostnou pravdou bylo, že si až moc dobře uvědomovala, jak to dospělo až sem – stejným způsobem jako vždycky. Jedna katastrofa následovala druhou a ona jen přeskakovala mezi

nimi, mlátila sebou kolem jako můra v lampě. Těsně po první otázce následovala druhá typická otázka.

Co sakra teď?

Vtáhla břicho – ne že by tam toho měla v posledních dnech mnoho ke vtahování – a sundala si od pasu měšec. Uvnitř o sebe zacinkaly mince, vydaly onen specifický zvuk, který vydávají jenom peníze. Plus mínus dva tisíce marek ve stříbře. Řekli byste si, že v bance by toho měli mít mnohem víc – vkladatelům tvrdí, že vždy mají k dispozici padesát tisíc v hotovosti – ale pravda je taková, že bankám se nedá věřit o nic víc než banditům.

Zalovila rukou vevnitř, vytáhla plnou hrst mincí a rozhodila je kolem sebe na ulici. Dopadly na zem, zaleskly se v prachu. Udělala to spontánně, tak jako dělávala v poslední době většinu věcí – sotva věděla proč vlastně. Možná si svůj život cenila na mnohem víc než na dva tisíce marek, ale nikdo další už ne. Možná doufala, že si jen vezmou stříbro a ji nechají na pokoji, ačkoli co by si počala, kdyby zůstala sama v tomto mrtvém městě – bez koně, bez jídla, beze zbraně – o tom neuvažovala. Rozhodně nepromýšlela celý plán, tedy aspoň ne takový, který by držel pohromadě. Děravé plány byly vždycky její slabina.

Házela kolem sebe stříbro, jako by rozhazovala osivo na farmě své matky, míle a roky a tucet ošklivých smrtí daleko. Koho by kdy napadlo, že se jí bude po tom místě stýskat? Že jí bude chybět ten nuzný dům a rozpadlá stodola a ploty kolem, které neustále potřebovaly vyspravit? Umíněná kráva, která odmítala dávat mléko, a umíněná studna, která nikdy nedávala vodu, a umíněná půda, na které se dařilo jen plevelu. Její umíněná malá sestra a taky bratříček. Dokonce i velký, zjizvený, slabomyslný Lamb. Co by teď Shy dala za to, aby zase slyšela, jak ji proklíná matčin ječivý hlas. Zprudka popotáhla, v nose ji svědilo, v očích štípalo. Otřela si tvář rubem roztřepené manžety. Na uplakané vzpomínky teď není čas. Nyní už viděla pod třemi přibližujícími se prachovými stopami v dálce tmavé tečky jezdců na koních. Odhodila prázdný měšec stranou, rozběhla se k hospodě a...

„Ááá!“ Když skočila přes práh, roztrhla si bosou nohu o vyčnívající hlavičku hřebíku. Svět není nic než ničemný tyran, krucinál! A i když hrozí, že se na vaši hlavu snese spousta velké smůly, dál jsou tu ty malé, co využijí každé příležitosti, aby vám mohly propíchnout nohu. Kéž by tak byla dostala šanci popadnout svoje boty. Jen aby si uchovala aspoň špetku důstojnosti. Ale měla jen to, co měla, a ani boty, ani její důstojnost na onom seznamu nebyly. A ani stovka zbožných přání nemohla změnit skutečnost – jak na ni Lamb otravně zamumlal kdykoli, když proklela jeho a svoji matku a celý svůj život a přísahala, že příštího rána bude pryč.

Vzpomněla si na to, jaká tehdy byla, a pomyslela si, kéž by teď tak měla příležitost praštit svoje mladší já. Ale jo, vlepí sama sobě pořádnou facku, pokud se dostane z téhle šlamastyky.

Nejdřív ji ale čeká celé procesí jiných ochotných pěstí, se kterými se bude muset vypořádat.

S mírným kulháním a spoustou nadávek pospíchala po schodech. Když vyběhla až nahoru, všimla si, že za sebou nechala na každém druhém schodu krvavý otisk. Už skoro dospěla k tomu, že chtěla sama sebe za tu lesknoucí se stezičku vedoucí přímo ke konci její nohy proklít, když tu skrze paniku proteklo pramínkem cosi jako nápad.

Sešla dolů na podestu a dávala si přitom záležet, aby pokaždé pevně přitiskla svoji krvácející nohu na prkna. Na konci zabočila do prázdného pokoje. Pak zvedla nohu, pevně ji sevřela jednou rukou, aby nekrvácela, a po jedné noze přeskákala zpátky cestou, kterou přišla. Vešla hned do prvních dveří vedle schodiště a uvnitř se přitiskla do kouta.

Žalostné úsilí, a přesto úsilí. Stejně žalostné jako její holá chodidla a její nůž a její měšec se dvěma tisíci a její velký sen, že se jí podaří dostat se zpátky domů do té díry, kterou kdysi tak toužila opustit. Malá šance, že na to ti tři bastardi skočí, bez ohledu na to, jak byli stupidní. Co jiného jí ale právě teď zbývalo?

Když nemáte co ztratit, musíte pokračovat všemu navzdory.

Jediným společníkem jí byl její vlastní dech rozléhající se v prázdnotě, prudký výdech, roztřesený nádech, takřka způsobující bolest v hrdle. Dech člověka vystrašeného téměř k bodu bezděčného pomočení a zbaveného jakýchkoli idejí. Žádnou cestu na druhou stranu neviděla. Jestli se jí někdy podaří dostat se zpátky na rodný statek, tak pokaždé, když vyskočí ráno z postele živá, roztančí se radostí, vtiskne své matce pusu za každou její nadávku a už nikdy se nebude osopovat na svoji sestřičku ani urážet Lamba za to, jaký je to zbabělec. Slíbila si to, a pak si v duchu řekla, kéž by tak patřila k těm, co dodržují sliby.

Když venku uslyšela koně, přeplížila se k jednomu z oken s výhledem na ulici a podívala se dolů se stejnou opatrností, s jakou by nahlížela do vědra plného škorpionů.

Byli tam.

Neary na sobě měl tu svoji špinavou starou deku převázanou v pase provazem, umaštěné vlasy mu trčely do všech stran, v jedné ruce držel otěže, ve druhé luk, ze kterého předtím vystřelil na Shyina koně, a u pasu mu visela těžká sekyra s ostřím vyčištěným stejně pečlivě, jako byl zbytek jeho odporné osoby zanedbaný. Dodd měl svůj zmačkaný klobouk stažený nízko do čela,

dřepěl v sedle v onom podivném schouleném posedu s nahrbenými rameny, tak jako vždycky v přítomnosti svého bratra, jako štěně, co čeká, že ho každou chvíli nakopnou. Shy by toho nespolehlivého blázna nejraději nakopla právě teď. Nakopnutí pro začátek. Pak tam byl Jeg, trůnil v sedle vzpřímeně jako nějaký urozený pán, oblečený ve svém dlouhém červeném kabátě, se špínou olemovanými šosy rozprostřenými po zadku svého velkého koně. S lačným šklebem ve tváři přejížděl pohledem budovy a ten jeho vysoký klobouk, o kterém si myslel, že v něm vypadá jako Pan Někdo, mu trčel na hlavě mírně nakřivo jako zborcený komín.

Dodd ukázal na mince rozházené v hlíně kolem studny, z nichž se jich pár lesklo na slunci. „Nechala tu peníze."

„Vypadá to tak," přikývl Jeg. Na rozdíl od svého bratra hovořil dost drsným hlasem.

Dívala se, jak sesedají a uvazují svoje koně. Nijak nespěchali. Jako by se oprašovali po příjemné vyjížďce a těšili se na to, že stráví hezký večer v kultivované společnosti. Neměli potřebu někam spěchat. Věděli, že tam je, že nikam neodešla, a věděli, že se jí nedostane žádné pomoci. Stejně dobře to věděla i ona.

„Ničemové," zašeptala Shy a proklínala den, kdy se s nimi dala dohromady. Jenže jste se přece museli dát s někým dohromady, ne? A vybírat si můžete jen z toho, co se vám nabízí.

Jeg si protáhl záda, dlouze popotáhl a odplivl si, pak tasil svoji šavli. Tu zakřivenou zbraň kavaleristů s šikovně tvarovaným košem, na kterou byl tak hrdý a o které říkával, že ji vyhrál v souboji s jedním unijním důstojníkem, ale Shy dobře věděla, že ji ukradl, společně s lepší polovinou všeho ostatního, co vlastnil. Jak jej kvůli té hloupé šavli urážela. Teď by jí nicméně nevadilo, kdyby ho držela v ruce, zatímco on by měl jen její nůž.

„Kouřo!" zařval Jeg a Shy sebou škubla. Neměla ponětí, kdo pro ni tuhle přezdívku vymyslel. Nějaký trouba ji napsal na její zatykače a teď jí tak říkali všichni. Možná to bylo kvůli tomu, že vždycky zmizela jako kouř. Anebo to také mohlo být kvůli její tendenci páchnout jako kouř, uvíznout lidem v hrdlech a nechat se odvát větrem.

„Vylez vocamcaď, Kouřo!" Jegův hlas se odrážel od mrtvých průčelí budov. Shy se skrčila hlouběji do tmy. „Vylez vocamcaď a my ti neublížíme tak moc, jak ti ublížíme, když tě budeme muset hledat!"

Tolik k její představě, že posbírají peníze a odjedou. Chtěli také odměnu vypsanou na její hlavu. Vtiskla jazyk do mezery mezi zuby a bezhlesně vyslovila: „Zkurvysyni." Takoví už jsou chlapi, čím víc jim dáte, tím víc si vezmou.

„Budeme tam muset jít a dostat ji ven," uslyšela v tichu Nearyho hlas.

„Jo."

„Řek sem ti, že tam musíme jít a dostat ji ven."

„A určitě sis z toho samou radostí pochcal kaťata, co?"

„Řek sem, že ji musíme dostat ven."

„Tak to pořád přestaň říkat a jdi to udělat."

„Hele," ozval se Doddův žalostný hlas. „Tady jsou prachy, můžeme je prostě posbírat a vypadnout vocaď, není třeba –"

„Vyskočili jsme ty a já opravdu z díry mezi stejnejma nohama?" zavrčel Jeg na svého bratra. „Protože ty seš ten nejpitomější debil na světě."

„Nejpitomější," opakoval Neary.

„Myslíš si snad, že dopustím, aby ty čtyři tisíce marek za její hlavu shrábnul někdo jinej?" řekl Jeg. „Ty posbírej prachy, Dodde, a my si to dem vyřídit s tou klisničkou."

„Kde by podle tebe mohla bejt?" zeptal se Neary.

„Já myslel, že to ty seš tady ten velkej stopař."

„Jo, venku v divočině, jenže tady nejsme v divočině."

Jeg zvedl obočí a škubl hlavou k prázdným stavením. „Takže tohle bys nazval tím nejvyšším stupněm civilizace, jo?"

Chvíli hleděli jeden na druhého, kolem nohou jim vířil prach a zase se usazoval.

„Je někde tady," řekl Neary.

„Myslíš? No jo, ještě že s sebou mám ty samozvaný nejbystřejší voči západně vod hor, takže jim neujde její mrtvej kůň zatracenejch deset kroků vocaď. Jo, je někde tady."

„A kde si myslíš, že je?" zeptal se Neary.

„Kde bys byl ty?"

Neary se začal rozhlížet kolem sebe po budovách a Shy se škubnutím ucouvla od okna, když přimhouřenýma očima přejížděl přes hostinec.

„Řek bych, že tamhle, jenže já nejsem vona."

„Samozřejmě, že nejsi zasraná vona. Víš, podle čeho to poznám? Máš větší cecky a míň rozumu. Kdybys ty byl vona, tak bych ji teď sakra nemusel hledat, že jo?"

Další ticho, další zvířený prach. „Myslím, že ne," připustil Neary.

Jeg si sundal svůj vysoký klobouk, poškrábal se v umaštěných vlasech a narazil si klobouk zpátky, zase nakřivo. „Ty se podívej tamhle, já do toho stavení hned vedle, ale hlavně tu děvku nezabij, jasný? To by byla jen polovina vodměny."

Couvla zpátky do stínu. Cítila pot, který jí stékal pod košilí. Nechat

se chytit v tomhle nanicovatém zapadákově. Těmihle nanicovatými mizery. Bez bot. To si nezasluhovala. Toužila jen po tom, aby se stala někým, o kom stojí za to mluvit. Ne nikým, ničím zapomenutým v den její smrti. Teď už věděla, jak vratká je rovnováha mezi příliš nudným životem a moc velkými očekáváními. Ale stejně jako většina jejích chabých prozření jí to došlo příliš pozdě.

Nasála vzduch mezírkou mezi předními zuby. Vzápětí uslyšela prkna vrzající pod Nearyho kroky dole v šenku, anebo to možná bylo jen kovové chřestění té jeho velké sekery. Třásla se po celém těle. Najednou si připadala tak slabá, že by stěží dokázala zvednout nůž, natožpak jím ještě máchnout. Možná je načase, aby se vzdala. Aby hodila nůž ze dveří a řekla: „Jdu ven! Nebudu dělat problémy! Vyhráli jste!“ Usmála by se a přikývla a pak by jim děkovala za jejich laskavé ohledy, zatímco by se snažili vymlátit z ní duši nebo ji šlehali koňským bičem nebo jí zlámali nohy nebo cokoli jiného, co by je pobavilo cestou k šibenici, kde ji autority oficiálně pověsí.

Viděla už pěkné množství poprav a taková představení ji nikdy netěšila. Stojíte tam v poutech, zatímco čtou vaše jméno a výčet zločinů, doufáte v omilostnění na poslední chvíli, které stejně nepřijde, s oprátkou utaženou těsně kolem krku vzlykáte o milost anebo chrlíte nadávky a nic z toho nezpůsobí ani nejmenší rozdíl. Kopete do prázdna, s vyplazeným jazykem se zmítáte v oprátce pro pobavení té lůzy, která není o nic lepší než vy. Představila si Jega a Nearyho vpředu před tlemícím se davem, jak se na ni dívají, zatímco předvádí svůj zlodějský tanec na konci provazu. Pravděpodobně nahastrošené v ještě směšnějším oblečení, opatřeném za peníze z odměny.

„Do prdele s nimi,“ pomyslela si, když uslyšela Nearyho kroky na spodním schodu. Ohrnula rty v úšklebku.

Jedním z hlavních rysů Shyiny povahy byla vzdorovitost, to tedy jo. Už od dob malého škvrněte. Když jí někdo řekl, jak něco udělat, začala okamžitě přemýšlet, jak by to provedla jinak. Její matka jí často říkávala, že je tvrdohlavá jako mezek, a sváděla to na její démonickou krev. „To je ta tvoje prokletá démonická krev,“ jako by to, že se narodila ze čtvrtiny jako divoška, byla Shyina vlastní volba, jako by to nebylo v důsledku toho, že to její matka si vybrala jakéhosi napůl démonického tuláka, se kterým se vyspala a o kterém se ukázalo – jaký div – že je to ochlasta a budižkničemu.

Shy bude bojovat. Není pochyb o tom, že prohraje, ale bude bojovat. Donutí ty mizery k tomu, aby ji zabili, a aspoň je tím připraví o polovinu odměny. Od takových myšlenek se sotva dá očekávat, že by vám zpevnily ruku, ale v jejím případě to dokázaly. Malý nůž se stále chvěl, ale teď to bylo od toho, jak prudce ho svírala.

Na muže, který o sobě hlásal, jakým skvělým stopařem je, měl Neary určité potíže zůstat zticha. Slyšela jeho hlasité funění, když se zastavil na vrcholu schodiště, tak blízko, že by se jej mohla dotknout, kdyby mezi nimi nebyla prkenná zeď.

Když přesunul váhu, prkno v podlaze zasténalo a celé Shyiino tělo ztuhlo, každý chloupek se jí naježil. Pak ho uviděla – ne jak se na ni vrhá otvorem dveří se sekerou v ruce a vraždou v očích, ale jak se plíží dál po stopách vytvořených jejími krvavými otisky, s nataženým lukem namířeným přesně opačným směrem.

Shy vždycky věřila, že když jí někdo dává nějaký dar, je nejlepší popadnout jej oběma rukama, místo aby přemýšlela o tom, jak za něj poděkovat. S vyceněnými zuby a s tichým vrčením vycházejícím jí z hrdla vyrazila po Nearyho zádech. Prudce švihl hlavou, objevilo se bělmo jeho očí a luk následující hned za ním. Hlavice šípu se zaleskla veškerým světlem, které bylo na onom opuštěném místě k mání.

Skrčila se nízko k zemi a popadla Nearyho kolem nohou, ramenem prudce zatlačila do jeho stehna a přiměla jej bolestivě heknout. Zaťala ruku v pěst a pevně ji sevřela těsně pod mužovou zadnicí. Nos měla najednou plný jeho koňského a sladkokyselého zápachu. Tětiva povolila, ale to už se Shy napřimovala. Vrčela, ječela, explodovala, a nakonec – ačkoli to byl velký muž – nadzvedla Nearyho rovnou přes zábradlí s takovou lehkostí, s jakou zvedala pytle se zrním na matčině farmě.

Chvíli visel ve vzduchu, ústa otevřená, oči vytřeštěné šokem, pak se s hlasitým vyjeknutím zřítil a propadl skrze prkna dole.

Shy jen nevěřícně zamrkala. Pokožka na hlavě ji pálila, a tak se jí dotkla prstem, napůl očekávajíc, že nahmatá šíp zabodnutý do masa, ale když se otočila, uviděla ho ve zdi za sebou, což byl z jejího pohledu povážlivě šťastnější výsledek. Přesto měla ve vlasech lepkavou krev, která jí stékala na čelo a šimrala ji tam. Možná ji šíp přece jen škrábl. Když ho získá, bude mít šanci. Udělala krok směrem ke schodišti, pak se prudce zarazila. Dole ve dveřích stál Jeg, jeho šavle byla dlouhou černou křivkou vykreslenou na pozadí sluneční záře venku na ulici.

„Kouřo!“ zařval a ona prchla rychleji než králík a sledovala svou vlastní stopu z krvavých otisků vedoucí do nikam. Slyšela Jegovy těžké boty dunící směrem ke schodišti. Plnou silou narazila ramenem do dveří na konci a vyrazila do světla, ven na další balkon za budovou. Jedno bosé chodidlo zvedla vzhůru na nízké zábradlí – raději se prostě smíří se svým sklonem k vzdorovitosti a bude doufat, že jí nějak pomůže přežít, než by se zastavila a přemýšlela – a skočila. Vrhla se na chatrný balkon budovy přes úzkou uličku a chvíli

se zmítala ve vzduchu, jako by ji mrskání rukama a nohama, připomínající člověka se záchvatem, mohlo odnést o kus dál.

Zachytila se zábradlí, dřevo ji praštilo do žeber. Se sténáním sklouzla dolů, zašmátrala po sloupcích. Zoufale se snažila vytáhnout se nahoru a přes zábradlí. Ucítila, jak něco povoluje...

Pak se celá ta větrem ošlehaná věc utrhla se zasténáním mučeného dřeva od stěny budovy.

Shy se opět dostalo okamžiku ke zvážení situace, během kterého se jen bezmocně zmítala ve vzduchu. A opět to bylo k ničemu, poněvadž ten okamžik byl příliš krátký. Právě začala nadávat, když se s ní srazil její starý nepřítel země – tak jako to bude mezi ní a zemí vždycky – škubl jí levou nohou nahoru, převalil se přes ni, pak ji praštil do boku a vyrazil jí dech.

Shy se rozkašlala, zasténala, vyplivla další písek. To, že měla pravdu ohledně skutečnosti, že ta její poslední ústa plná písku nebyla poslední, jí bylo pramalou útěchou. Uviděla Jega stojícího na balkoně, odkud skočila. Posunul si svůj klobouk dozadu, zachechtal se a pak zacouval zpátky dovnitř.

Stále třímala v pěsti kus zábradlí, hodně ztrouchnivělého, jako svou poslední naději. Odhodila jej a překulila se v očekávání známé bolesti, která by jí řekla, že je konec. Ta se však opět nedostavila. Mohla se hýbat. Otočila se a zjistila, že dokáže vstát. Pomyslela si, že tentokrát už je to možná naposledy. Příště už takovou šanci nedostane. Ne, teď o tom přemýšlet nebude.

Ve společnosti svého stínu natahujícího se směrem ke dveřím se vyprostila ze změti zlámaného dřeva a zároveň zasténala bolestí. Když zevnitř uslyšela Jegovy těžké kroky, začala se po zadku a loktech plazit dozadu. Nohu táhla za sebou, za zápěstím jedné ruky měla ukrytou čepel malého nože, druhou rukou drásala v hlíně.

„Kampak pospícháš?“ Jeg se sklonil pod nízkým dveřním překladem a vyšel do uličky. Byl to velký muž, ale v tu chvíli jí připadal jako úplný obr. O půl hlavy vyšší než Shy, i kdyby se postavila, a pravděpodobně skoro dvakrát tak těžký, i kdyby se toho dne najedla. Vykračoval si to k ní, jazyk nacpaný pod spodní ret, takže se mu vydouval, těžkou šavli volně držel v ruce, užíval si svůj velký okamžik.

„S Nearym se ti podařil pěknej trik, co?“ Postrčil si okraj klobouku o trochu výš, takže se objevila čára opálení přes jeho čelo. „Seš silnější, než vypadáš. Ten kluk byl ale tak blbej, že by přepad dolů i bez tvý pomoci. A na mě žádný triky nezkoušej.“

Neodpověděla mu. Raději za sebe nechá promluvit svůj nůž. Dokonce i malý nožík může být zatraceně výmluvným kouskem kovu, když ho zabodnete do správného místa. Odškrábala se dozadu a vykopávala přitom prach, snažila

se, aby to vypadalo tak, že se pokouší zvednout. Pak si stoupla plnou vahou na levou nohu a se zasténáním klesla dozadu. Vypadat ošklivě zraněná si nevyžadovalo zas takovou míru předstírání. Cítila krev, která jí stékala z vlasů a šimrala ji na čele. Jeg vystoupil ze stínu a nízko stojící slunce mu zasvítilo do obličeje, donutilo jej přimhouřit oči. Přesně tak, jak to chtěla.

„Pořád si pamatuju ten den, kdy jsem tě uviděl poprvý," pokračoval, zamilovaný do zvuku svého vlastního tlachání. „Dodd přišel za mnou, celej říčnej, a řek, že potkal Kouřu, tu, co je její zabijáckej ksicht na všech zatykačích kolem Rostodu, a že za její dopadení je vypsanejch čtyři tisíce marek. Těch povídaček, co vo tobě rozšiřovali!" Zavýskl a ona se zase škrábala dozadu, rozhýbávala si pod sebou levou nohu, chystala si ji, aby fungovala, až ji bude potřebovat. „Člověk by řek, že seš nějakej démon se dvěma šavlemi v každý ruce, podle toho, jak vyslovovali tvý jméno. Představ si moje zasraný zklamání, když jsem zjistil, že nejseš nic než vyjukaná holka, co má díru mezi zubama a smrdí chcankama." Jako by Jeg voněl jako letní louka! Udělal další krok dopředu, natáhl po ní svoji velkou tlapu. „Tak a teď moc neškrábej; máš pro mě cenu živá. Nechci, aby –"

Levou rukou po něm vrhla plnou hrst písku, zatímco pravou se prudce odstrčila od země a zvedla se na nohy. Škubl hlavou, zašklebil se, když se prach ve spršce rozletěl přes jeho obličej. Máchl šavlí naslepo, zatímco Shy se vrhla po dolní polovině jeho těla. Zbraň jí zasvištěla nad hlavou, vítr z něj jí rozvál vlasy, jeho váha ji vychýlila na stranu. Levou rukou chytila pleskající šos jeho kabátce a druhou mu zabodla nůž do pravého ramene.

Vydal ze sebe přidušené zamručení. Vytáhla nůž a bodla jej znovu. Čepel rozřízla rukáv jeho kabátce i paži pod ním, až se málem bodla do vlastní nohy. Znovu zvedala nůž, když tu ji jeho pěst udeřila z boku do úst a srazila ji stranou. Zapotácela se, její bosá chodidla chvíli zápolila s hlínou. Zachytila se o roh budovy a chvíli tam visela, snažila se vyhnat jiskřičky ze své lebky. Uviděla Jega krok či dva od sebe. Obnažené zuby měl pokryté zpěněnými slinami. S prsty pod tím svým parádním mosazným košem se snažil přendat si šavli ze zraněné pravice do levé ruky.

Když dostaly věci rychlý spád, Shy oplývala tou dovedností, že prostě jen konala, bez myšlenek na slitování, myšlenek na výsledek anebo vůbec nějakých myšlenek. Právě díky tomuhle přežila všechno tohle svinstvo. A právě tohle ji do toho svinstva v první řadě dostalo, když už je o tom řeč. Shy často proklínala samu sebe za to, že po každém činu až příliš mnoho přemýšlí, ale to už byl jiný příběh. Jestli se Jegovi podaří dobře uchopit šavli, tak je mrtvá a tečka, takže ještě předtím, než docela zastavila svůj otáčivý pohyb uličkou, na něj znovu zaútočila. Pokoušel se osvobodit paži, ale jí se podařilo chmátnout

po ní levou rukou, přitisknout se k němu a držet se jako klíště jeho kabátce, zatímco do něj divoce bodala svým nožem – do břicha, do žeber a znovu do žeber. Ona na něj vrčela a cenila zuby, on hekal s každým bodnutím čepele, která již byla v její stále bolavější ruce kluzká krví.

Popadl ji za košili, až jí s hlasitým rupnutím napůl utrhl rukáv. Snažil se odstrčit ji od sebe, zatímco ona do něj zas a znovu bodala, i když to už postrádalo jakoukoli sílu. Zavrávorala. Hlava se jí pročišťovala. Udržovala si rovnováhu, zatímco Jeg klopýtl a padl na jedno koleno. Zvedla nůž oběma rukama vysoko do vzduchu a zarazila jej přímo dolů do toho jeho stupidního klobouku. Zmáčkla jej naplocho a nechala čepel vězet až po rukojeť ve vrcholku Jegovy hlavy.

Odklopýtala dozadu, s očekáváním, že padne na obličej. On se však najednou prudce vzepjal, jako ten velbloud, co ho jednou viděla na tržišti, okraj klobouku naražený dolů přes oči až k nosu a s rukojetí nože trčící k obloze.

„Kam jsi zmizela?“ Všechna jeho slova byla zkomolená, jako by měl ústa plná štěrku. „Kouřo?“ Vrhl se jedním směrem, pak druhým. „Kouřo?“ Šoural se k ní, vykopával prach, šavle se mu kývala v zakrvácené pravé ruce, její hrot vyrýval stopu v prachu kolem jeho chodidel. Levou rukou sáhl nahoru, prsty natažené a ztuhlé, ale zápěstí povolené, a začal šťouchat do klobouku, jako by měl něco v oku a chtěl si to vymnout.

„Kchouřo?“ Jedna strana jeho obličeje sebou škubala, chvěla se a třepetala tím nejnepřirozenějším způsobem na světě. Anebo to možná bylo na muže s nožem zabodnutým v mozku docela přirozené. „Šchoužo?“ Z okraje jeho klobouku odkapávala krev, zanechávala dlouhé rudé stříkance na jeho tváři. Košili už měl krví napůl prosáklou; ale on vrávoral stále dál, jeho zakrvácená pravá paže sebou škubala a jílec šavle mu rachotil o nohu. „Tšchouo?“ Couvala před ním, hleděla na něj, ruce měla ochablé, dokud nenarazila zády do zdi za sebou. „Tšchou?“

„Zavři hubu!“ S rozevřenými dlaněmi se na něj vrhla a srazila jej dozadu, až mu šavle vypadla z ruky. Zakrvácený klobouk měl stále přibodnutý k hlavě nožem. Pomalu se převalil na obličej, pravou paží uhodil do země. Druhou ruku si vsunul pod rameno, jako by se chtěl odstrčit.

„Ach,“ zamumlal do prachu. Pak znehybněl.

Shy pomalu otočila hlavu, vyplivla krev. Během posledních pár měsíců měla ústa plná krve až příliš často. Oči jí zvlhly, a tak si je otřela hřbetem chvějící se ruky. Nemohla uvěřit tomu, co se právě stalo. Stěží jí připadalo, že se na tom nějak podílela. Noční můra, ze které by se měla každou chvíli probudit. Pevně stiskla víčka k sobě a otevřela je a on tam stále ležel.

Vtáhla do sebe vzduch a zprudka vydechla, otřela si slinu ze rtů a krev

z čela, nasála další vzduch a vydechla jej. Pak popadla šavli, zaťala zuby, aby potlačila nutkání na zvracení stoupající jí ve vlnách do hrdla společně s pulzující bolestí v obličeji. Sakra, jak se jenom chtěla posadit! Prostě se *zastavit*. Přiměla však sama sebe odvrátit se a zamířit zpátky ke dveřím hostince. Těm, co jimi před pár okamžiky prošel ještě živý Jeg. Často to vyžaduje celý život tvrdé dřiny, než zformujete člověka. A jen pár chvil, než to s ním skoncujete.

Neary se vyhrabal z díry, do které se dostal při pádu skrze prkna podlahy. Rukama si svíral zakrvácenou nohavici a vyhlížel kvůli tomu docela rozladěně. „Dostal jsi tu zasranou mrchu?" zeptal se a podíval se přimhouřenýma očima směrem ke dveřím.

„To si piš."

Vytřeštil oči a pokusil se dostat ke svému luku, který neležel zas tak daleko od něj. Celou cestu přitom sténal. Shy zvedla šavli, když se k němu dostala blíž, a Neary se otočil a očima vytřeštěnýma hrůzou zvedl ruku. Plnou silou ho do ní zasáhla plochou čepele a on vyjekl bolestí a přitiskl si ruku k hrudi. Pak ho udeřila ze strany do hlavy, až se s nářkem svalil do hromady prken. Překulhala kolem něho, strčila si šavli za opasek, sebrala jeho luk a vytáhla pár šípů z toulce. Zamířila ke dveřím, cestou si založila jeden z šípů a vyhlédla na ulici.

Dodd stále vybíral mince z prachu a dával je do měšce. Pomalu přitom postupoval směrem ke studni, naprosto lhostejný k osudu svých druhů. Což nebylo tak překvapující, jak byste si mohli myslet. Pokud existovalo slovo, které Dodda dokonale vystihovalo, tak to bylo právě „lhostejný".

Překulhala dolů po schodech hostince, přičemž se držela blízko krajů, kde bylo méně pravděpodobné, že varovně zavrzají, napůl napjala luk a zacílila na Dodda, ohnutého v prachu zády k ní. Uprostřed košile měl tmavou propocenou skvrnu. Dlouze, usilovně přemýšlela o tom, zda si z té propocené skvrny neudělat terč a nestřelit ho rovnou teď a tady. Jenže zabít člověka není tak snadné, zvlášť pak po usilovné úvaze. Dívala se, jak sebral poslední minci a hodil ji do měšce, pak vstal, stáhl tkanici, otočil se, usmál se a řekl: „Tak jsem to –"

Chvíli takto zůstal. Krčil se na prašné ulici, měšec stříbra v ruce, na tváři nejistý úsměv osvícený sluncem, ale jeho oči rozhodně vypadaly ve stínu jeho levného klobouku vystrašeně. Shy stála na spodku schodiště vedoucího z hostince, zakrvácená bosá chodidla, zakrvácená ústa s rozbitým rtem, zakrvácené vlasy nalepené na zakrváceném čele. Luk v rukou však třímala pevně a bez zachvění.

Olízl si rty, polkl, pak si je olízl znovu. „Kde je Neary?"

„Dopadl špatně." Samotnou ji překvapilo, jak pevně zní její hlas. Jako hlas někoho, koho dokonce ani neznala. Možná Kouřin hlas.

„Kde je můj bratr?"

„Dopadl ještě hůř."

Dodd polkl, zakroutil upoceným krkem, začal se pomalu šinout dozadu. „Tys je zabila?"

„Zapomeň na ty dva a zůstaň na místě."

„Poslyš, Shy, ty mě přece nezastřelíš, že ne? Ne po tom všem, čím jsme spolu prošli. Nebudeš střílet. Ne po mně. Je to tak?" Jeho hlas stoupal výš a výš a Dodd stále couval směrem ke studni. „Já tohle nechtěl. To nebyl můj nápad!"

„Samozřejmě že ne. Abys měl nějaký nápad, musel bys přemýšlet, a na to ty nejseš. Tys prostě jen tak šel kolem. I kdyby to mělo znamenat, že mě kvůli tomu oběsí."

„Ne, poslyš, Shy –"

„Řekla jsem, abys zůstal na místě." Napjala luk naplno, až se jí tětiva tvrdě zařízla do zakrvácených prstů. „Ty kurva neslyšíš, mladej?"

„Hele, Shy, prostě si o tom jen promluvme, jo? Jen si promluvme." Natáhl dopředu třesoucí se dlaň, jako by jí mohl zastavit šíp. Jeho bleděmodré oči se upíraly do jejích a Shy najednou vytanula na mysli vzpomínka na okamžik, kdy jej uviděla poprvé, jak se nenuceně opírá o zeď, usměvavý a svobodomyslný, třebaže ne zrovna bystrý. Ale byla s ním spousta legrace. Shy si od té doby, co odešla z domova, moc legrace neužila. Nikdy by vás nenapadlo, že opustila domov právě kvůli tomu, aby nějakou našla.

„Vím, že jsem se zachoval špatně, ale… Jsem prostě pitomej." A pokusil se o úsměv, který nebyl o nic pevnější než jeho ruka. Dodd stál za úsměv či dva, přinejmenším na začátku, a třebaže to nebyl bůhvíjaký milenec, zahříval jí postel, což už něco znamenalo, a navozoval v ní pocit, že není úplně sama proti celému zbytku světa, a to znamenalo ještě víc.

„Zůstaň stát," řekla, ale teď už laskavěji.

„Ty mě nezastřelíš." Stále pomalu couval ke studni. „Vždyť to jsem já, jasné? Já. Dodd. Hlavně po mně nestřílej." Stále couval. „Udělám to, že –"

Vystřelila.

Tohle je na luku zvláštní věc. Natáhnout ho, založit šíp a zacílit – to všechno si vyžaduje úsilí a um a rozhodnutí. Pustit tětivu už není nic. Prostě ji jen přestanete držet. Ve skutečnosti jakmile jste ji natáhli a zacílili jste, je snadnější ji pustit než držet.

Dodd byl necelých tucet kroků od ní a šíp přeletěl prostor mezi nimi, o fous minul jeho dlaň a tiše se mu zabodl do hrudi. Překvapilo ji, že to nevydalo

skoro žádný zvuk. Koneckonců, vždyť maso je tak měkké. Zvlášť ve srovnání s šípem. Dodd udělal další roztřesený krok, jako by mu ještě nedošlo, že v něm vězí šíp, oči měl vytřeštěné. Pak zamžoural dolů na dřík.

„Tys mě střelila," zašeptal a klesl na kolena. Na propocené košili se mu již v temném oválu rozšiřovala krev.

„Copak jsem tě sakra nevarovala?" Odhodila luk, najednou vzteklá na Dodda i na zbraň.

Hleděl na ni. „Já si myslel, že to neuděláš."

Zamračila se na něj. „Já si to taky myslela." Tichý okamžik. A vítr ještě jednou zavál a rozvířil prach kolem nich. „Promiň."

„Promiň?" zachroptěl.

Možná to byla ta nejhloupější věc, jakou kdy řekla, i když pár dalších hloupých hlášek by se v její minulosti jistě našlo, ale co jiného mohla říct? Žádná slova mu ten šíp z těla nevyndají. Pokrčila rameny. „Myslím, že jo."

Dodd sebou škubl, nadzvedl stříbro v jedné ruce a otočil se ke studni. Shy otevřela ústa a dala se do běhu, zatímco on se naklonil do strany a vyhodil měšec do vzduchu. Za letu vzhůru se otáčel, otáčel a otáčel, pak se stočil do oblouku a začal klesat, s tkanicemi vlajícími za ním. Shy se vrhla dopředu, natáhla se po něm, upadla… s heknutím narazila bolavými žebry do zídky kolem studny, pravou ruku vystřelila před sebe, dolů do tmy. Na okamžik si myslela, že poletí za měšcem – což by byl docela příhodný závěr – pak její kolena klesla do hlíny u studny.

Podařilo se jí chytit jej za jeden ze spodních růžků, sevřít volné plátno zlámanými nehty. Tkanice visely dolů. Shy se usmála. Poprvé toho dne. Možná toho měsíce.

Pak se měšec otevřel.

Mince se v lesklé sprše vyvalily do tmy, stříbro zazvonilo a chřestivě se odrazilo od hliněných stěn studny, zmizelo do inkoustové nicoty, a pak už nebylo nic než ticho.

Otupěle se napřímila.

Pomalu couvla pryč od studny, objala sama sebe jednou rukou, zatímco z druhé jí visel prázdný měšec.

Podívala se stranou na Dodda, který tam ležel na zádech, s šípem trčícím z hrudi. Upíral na ni vlhké oči, hrudní koš se mu rychle pohyboval nahoru a dolů. Slyšela, jak jeho mělký dech zpomalil, pak ustal.

Shy tam chvíli stála, pak se ohnula a začala zvracet. Nebylo toho moc, protože toho dne nic nesnědla, ale její útroby se prudce sevřely a postaraly se o to, aby zvracela, dokud bylo co. Třásla se tak hrozně, až si myslela, že upadne. S rukama opřenýma o kolena vtahovala nosem žluč a vyplivovala ji.

Zatraceně, jak ji jen bolela žebra. Ruka. Noha. Obličej. Tolik odřenin, vymknutí a pohmožděnin, že by je sotva dokázala rozlišit od sebe navzájem: celé její tělo bylo jednou zatracenou, vše přemáhající pulzující bolestí.

Přejela očima k Doddově mrtvole, pocítila další vlnu nevolnosti a přiměla je přesunout se o kus dál k horizontu, upřít je na mihotavou čáru nicoty.

Nikoli nicoty.

Zvedal se tam prach. Znovu si otřela obličej otrhaným rukávem, teď už tak špinavým, že ji mohl spíš ještě víc zašpinit než očistit. Napřímila se, zamžourala do dálky, stěží věříc vlastním očím. Jezdci. Nepochybně. Ještě daleko, ale byl jich přinejmenším tucet.

„Ach, k čertu," zasténala a kousla se do rtu. Jestli to takhle půjde dál, tak si tu zatracenou věc brzy prohryže naskrz. „Ach, k čertu!" Shy si zakryla oči rukama, pevně je na ně přitiskla a ukryla se v této sebou vytvořené prázdnotě v zoufalé naději, že se možná mýlí. Sotva by to byla její první chyba, či snad ano?

Když ale ruce sundala, prach tam stále byl. Svět je hnusný tyran, to jo, a čím jste níž, tím větší má radost z toho, když si do vás může kopnout. Založila si ruce v bok, prohnula záda a vykřikla vzhůru do oblohy, protahujíc to slovo tak dlouho, dokud jí to její bolavé plíce dovolily.

„Do prdeééé!"

Ozvěna se odrazila od budov a skonala rychlou smrtí. Žádná odpověď se neozvala. Možná jen slabý bzukot mouchy, která již začala projevovat zájem o Dodda. Nearyho kůň ji chvíli pozoroval, pak odvrátil pohled stranou, jako by to na něj ani v nejmenším nezapůsobilo. Teď mohla Shy proklínat ještě i svoje rozedřené hrdlo. Byla nucena položit si svoji obvyklou otázku.

Co sakra teď?

Se zaťatými zuby stáhla Doddovi holínky a posadila se do prachu vedle něj, aby si je obula. Nebylo to poprvé, co se vedle sebe natáhli na zem, on a ona. Tentokrát to ale bylo poprvé, co on byl mrtvý. Jeho holínky jí byly příliš velké, ale byly o mnoho lepší než vůbec žádné boty. Neohrabaně v nich zašla zpátky do hostince.

Neary vydával žalostné steny, snažil se vstát. Shy ho kopla do obličeje a srazila ho na záda, vyndala z jeho toulce zbytek šípů a taky mu vytáhla zpoza opasku těžký nůž. Vyšla zpátky na slunce, kde sebrala luk a narazila si na hlavu Doddův klobouk. Taky jí seděl poněkud nakřivo, ale poskytoval jí aspoň nějakou ochranu před paprsky vycházejícího slunce. Pak sehnala tři koně dohromady a uvázala je na provaz – což byla docela choulostivá operace, protože Jegův velký hřebec byl hnusný bastard, odhodlaný vykopnout jí mozek z hlavy.

Když byla hotová, zamračila se směrem oblaku prachu. Teď když už je viděla lépe, hádala, že jezdců je devět či deset, což bylo o dva či tři lépší než dvanáct, ale i tak pro ni představovali obrovskou nesnáz.

Bankovní agenti honící se za ukradenými penězi. Lovci bohatství, kteří chtějí shrábnout odměnu vypsanou na její hlavu. Další psanci, kteří by si mohli vylepšit svoje skóre. Skóre, které, jak tomu náhoda chtěla, bylo v současné době na dně studny. Mohl to být kdokoli. Na dělání si nepřátel měla zvláštní nadání. Zjistila, že hledí na Dodda, ležícího tváří v prachu, s bosými chodidly ochable spočívajícími na zemi. Jedinou věcí, kde měla ještě větší smůlu, byli přátelé.

Jak to mohlo dojít až sem?

Zavrtěla hlavou, odplivla si skrze mezírku mezi předními zuby a vyhoupla se do sedla Doddova koně. Nasměrovala ho pryč od blížících se prachových mračen, aniž by tušila, kam vlastně jede.

A pobídla ho patami.

Megan Abbottová

Megan Abbottová se narodila v Detroitu a vystudovala Michiganskou univerzitu, kde získala diplom z anglické literatury, a posléze doktorát z anglické a americké literatury na Newyorské univerzitě a Státní newyorské univerzitě v Oswegu. Svůj první román, *Die a Little*, vydala v roce 2005 a od té doby je považována za jednu z nejpřednějších autorek moderního stylu psaní *noir mystery*, o níž *San Francisco Chronicle* napsal, že jí bylo určeno, aby si pro sebe „zabrala trůn nejlepší prozaičky krimi fikce od dob Raymonda Chandlera". Mezi její romány patří *Queenpin*, který v roce 2008 získal cenu Edgar Award, *The Song Is You, Bury Me Deep* a *The End of Everything*. Jejím nejnovějším románem je *Dare Me*. Dále editovala antologii *A Hell of a Woman: An Anthology of Female Noir* a knihu z oblasti literatury faktu *The Street Was Mine: White Masculinity in Hardboiled Fiction and Film Noir*. Žije ve Forest Hills, ve státě New York, a najdete ji na webových stránkách meganabbott.com.

V nedlouhé, ale znepokojivé povídce, která následuje, nám ukazuje, že existují určité věci, přes které se prostě nemůžete dostat bez ohledu na to, jak se snažíte, a určité náhledy do srdcí dokonce i těch, co milujeme nejvíc, které – jakmile jste je jednou spatřili – již nemůžete nikdy ignorovat.

BUĎ MÁM ZLOMENÉ SRDCE

Čekal v autě. Zaparkoval pod jedním ze shluků pouličních lamp, kde by nikdo jiný parkovat nechtěl. Mohl by říct proč. O tři vozy dál spatřil záda jakési ženy, přitisknutá k okénku, její pohupující se vlasy. Jednou otočila hlavu a on téměř uviděl její tvář, modř jejích zubů, když se zasmála.

Uplynulo dalších patnáct minut, než přes parkoviště překlopýtala Lorie, provázena hlasitým klapotem podpatků.

Toho dne pracoval dlouho, takže vůbec nevěděl, že není doma, dokud tam nepřijel. Když konečně zvedla svůj mobil, řekla mu, kde je – v baru, o kterém v životě neslyšel, v části města, kterou neznal.

„Prostě jsem jen zatoužila po nějakých lidech a hluku," vysvětlovala mu. „Nic jiného za tím nebylo."

Zeptal se jí, zda chce, aby pro ni přijel.

„Dobře," odpověděla.

Cestou domů zase dělala tu věc se smíchem a pláčem, tak jako poslední dobou často. Rád by jí pomohl, ale nevěděl jak. Připomnělo mu to dívky, se kterými chodil na střední škole. Ty, co si čmáraly po rukou inkoustem a řezaly se do nich v kabinkách na školním WC.

„Nebyla jsem tančit už tak dlouho. Když zavřu oči, nikdo mě nepozná," řekla. Dívala se ven, hlavu měla opřenou o okýnko. „Nikdo si mě tam nevšiml, dokud mě nepoznala jedna ženská, kterou jsem vůbec neznala. Pořád na mě křičela. Pak za mnou běžela do kabinky na toalety a tam mi řekla, že je ráda, že mě moje malá holčička nemůže vidět v takovém stavu."

Věděl, co by lidé řekli. Že si vyšla zatančit do špinavého baru, kde se shánějí známosti na jednu noc. Neřekli by, že celou cestu domů plakala, že nevěděla, co si počít sama se sebou, že nikdo nemůže vědět, jak se sám bude chovat, když se mu stane něco takového jako jí. Jim by se to ale pravděpodobně nikdy nestalo.

Sám by se také nejraději někam schoval, našel si pro sebe kabinku na toaletách, někde v jiném městě, v jiném státě, aby už nikdy nemusel vidět nikoho z těch, které znal, zvlášť pak svoji matku nebo svoji sestru, která trávila celé dny na internetu a pokoušela se šířit informace o Shelby a shromažďovat tipy pro policii.

Shelbyiny ručky – lidé vždycky mluví o dětských ručkách, ne snad? – byly

jako drobné malé květiny a on přes ně rád pokládal svoji dlaň. Nikdy ho ani nenapadlo, že by mohl mít takové pocity. Netušil, že bude patřit k takovým chlapům – že dokonce existuje takový druh chlapů – kteří ucítí mléčnou vůni z dětské deky své dcerky a v jejich nitru se rozhostí teplo. Ba dokonce k té dece někdy přitisknou tvář.

Dlouho mu trvalo, než jí stáhl tmavočervené kozačky, které měla na nohou, ty, co na ní nikdy předtím neviděl.

Když jí sundal džínsy, nepoznal ani její spodní prádlo. Vpředu na kalhotkách byl černý motýl, jehož křídla se s každým škubnutím za džínsy zatřepetala nad jejími stehny.

Podíval se na ni a mysl mu náhle zaplavila vzpomínka na jejich první rande. Lorie ho vzala za ruku a přejela si jí po břiše, po stehnech. Řekla mu, prý si kdysi myslela, že z ní bude tanečnice, že by snad ještě mohla být. A že pokud někdy bude mít dítě, nechá si pak udělat plastiku, protože všichni vědí, co se po porodu stane s ženským břichem, *nemluvě o tom, co to udělá tam dole*, řekla se smíchem a položila mu tam ruku.

Na tohle všechno už dávno zapomněl a taky na jiné věci, ale teď se mu začaly znovu vybavovat a přivádět jej k šílenství.

Natočil do vysoké sklenice vodu a přiměl ji, aby ji vypila. Pak natočil další a tu postavil vedle ní.

Nespala jako opilý člověk, ale jako dítě. Její víčka sebou cukala, jako by se jí něco zdálo, a rty poškubávala v mírném úsměvu.

Když se probudil, měla hlavu na jeho břiše a rozespale jej drbala.

„Zdálo se mi, že jsem zase těhotná," zamumlala. „To miminko vypadalo úplně jako Shelby. Možná bychom si mohli někoho adoptovat. Tam venku je tolik děťátek, co potřebují lásku."

Potkali se před šesti lety. On pracoval pro svoji matku, která vlastnila malý činžovní dům na severní straně města.

Lorie žila v suterénu, kde bylo okno vysoko ve zdi a viděli jste z něj lidi, co chodili kolem po chodníku. Jeho matka tomu říkala „podúrovňové zahradní apartmá".

Bydlela tam ještě s jednou holkou a někdy se vracely domů hodně pozdě, smály se a tiskly se k sobě navzájem, jak to mladé dívky dělají, když si šeptají do ucha všelijaké věci. Nohy měly holé, blýskaly se jim v kratičkých sukních. Říkal si, co si asi povídají.

Tehdy ještě chodil do školy a pracoval po večerech a o víkendech. Měnil těsnění u kapajících kohoutků, vynášel smetí.

Jednou byl venku před budovou, vystříkával popelnice dezinfekcí, a ona proběhla kolem něho, na sobě tenký kabát, na hlavě kapuci. Mluvila do telefonu a šla tak rychle, že si jí skoro nevšiml a málem ji postříkal hadicí. Na vteřinu uviděl její oči, mokré a rozmazané.

„Já jsem nelhala," říkala do telefonu, zatímco strkala klíč do předních dveří a tlačila do nich ramenem. „Já tady nejsem ten, kdo lže."

Jednoho večera nedlouho poté přišel domů a pode dveřmi našel vzkaz. Stálo na něm:

Buď mám zlomené srdce, nebo jsem nezaplatila nájem.
Dík, Lorie, #1-A

Přečetl si to čtyřikrát, než vzkaz pochopil.

Když otevřela přední dveře, usmála se, bezpečnostní řetízek přes čelo.

Zvedl svůj hasák.

„Jdeš právě včas," řekla a ukázala na radiátor.

Nikdo si nikdy nemyslí, že by se právě jejich dítěti mohlo něco stát. Tohle Lorie neustále opakovala. Říkala to novinářům, policii, každý den po celé tři týdny od té doby, co se to stalo.

Pozoroval ji, když byla s detektivy. Bylo to jako v televizi, až na to, že nic nebylo jako v televizi. Říkal si, proč nikdy není nic tak, jak si myslíte, že by to mělo být, a pak si uvědomil, že to je proto, že si nikdy nemyslíte, že by se to mohlo stát právě vám.

Nedokázala sedět v klidu. Namotávala si na prsty konečky vlasů. Někdy, u semaforů, vytáhla z kabelky nůžtičky na nehty a začala si stříhat roztřepené konečky. Když se vůz zase rozjel, vystrčila ruku z okýnka a vyhodila odstřižky do větru.

Byla to taková bezstarostná, zvláštní věc, která ji tolik odlišovala od každé holky, co kdy znal. Zvlášť to, že to dělala před ním.

Překvapilo jej, jak moc se mu to líbí.

Teď mu ale všechno připadalo jiné a viděl detektivy, jak ji pozorují, jak se na ni dívají, jak v ní vidí holku v krátkých sukních, co se kroutí na barové stoličce a pohazuje vlasy před muži kolem.

„Musíme začít znovu, od samého začátku," řekl ten chlap. A právě tahle část byla jako v televizi. „Musíte nám říct všechno, na co si vzpomenete."

„Už to říkala tolikrát," poznamenal, položil dlaň na její ruku a unaveně se podíval na detektiva.

„Já jsem myslel vás, pane Fergusone," řekl detektiv a podíval se na něho. „Jenom vás."

Odvedli Lorie do vedlejší kanceláře a on přes okno viděl, jak si sype do kávy spoustu instantní smetany, jak si olizuje rty.

I v tomto případě věděl, jak to vypadá. V novinách právě otiskli její fotku v jednom mléčném baru. Titulek hlásal: *Co je s Shelby?* Zřejmě ji vyfotili přes přední sklo. Objednávala si něco u pultu a usmívala se. Nemohli pochopit, jak je možné, že se usmívá, když má smutek. Jenže ono to bylo tak, že někdy plakala, když byla šťastná, jako třeba na jejich svatbě, kdy proplakala celý den. Obličej měla růžový, leskl se jí slzami a celá se na jeho hrudi třásla.

Nikdy jsem si nemyslela, že bys ty, řekla. *Nikdy jsem si nemyslela, že já. Že by se cokoli z tohohle mohlo stát.*

Nevěděl, co tím myslí, ale líbilo se mu, jak se k němu tulí, jak tlačí boky na jeho, tak jako to dělávala, když měla něco na práci, aby se nerozsypala, a zdálo se, že se jej drží proto, aby zabránila tomu, že se vznese ze země a uletí.

„Takže, pane Fergusone," řekl detektiv, „přišel jste domů z práce a doma nikdo nebyl?"

„Přesně tak," odpověděl jsem. „Říkejte mi Tome."

„Tome," začal detektiv znovu, ale to jméno znělo z jeho úst podivně zkomoleně, jako by ho vůbec nechtěl vyslovit. Minulý týden mu tak říkal. „Bylo to neobvyklé, když jste zjistil, že jsou v tu denní dobu pryč?"

„Ne," odpověděl. „Ona pořád někde něco dělala."

To byla pravda, protože Lorie nedokázala vydržet v klidu. Někdy připoutala Shelby vzadu do auta a pak s ní celé hodiny jen tak jezdila, rychlostí sto nebo i dvě stě mil v hodině.

Vozívala ji k Mineral Pointe a tam je fotila před vodou. Dostával ty fotky v práci na mobil a vždycky mu vyčarovaly úsměv na tváři. Líbilo se mu, že se nechová jako jedna z těch žen, co jsou stále jen doma a dívají se v televizi na seriály nebo teleshopping.

Pracovala pětadvacet hodin v týdnu v Ymce, zatímco jeho matka hlídala Shelby. Každé ráno si šla pět mil zaběhat, Shelby dala do běhacího kočárku. Večer co večer připravovala teplou večeři, a někdy dokonce posekala trávník, když byl příliš zaneprázdněný. Nikdy se nezastavila.

Právě tohle lidi od novin a od televize milovali. Tak rádi ji fotili, když běhala ve svých krátkých šortkách a mluvila do telefonu ve svém autě a prohlížela si módní časopisy ve frontě v krámu.

Co je s Shelby? stálo vždycky na titulcích.

Nikdy ji nepochopili. On byl jediný.

„Takže," vytrhl ho detektiv z jeho z myšlenek, „co jste udělal, když jste zjistil, že je dům prázdný?"

„Zavolal jsem jí na mobil." Přesně tohle udělal. Nevzala mu to, ale to nebylo nijak neobvyklé. Neobtěžoval se tím, aby jim to řekl. Že jí volal čtyřikrát či pětkrát a telefon se vždycky přepnul rovnou do hlasové schránky, dokud mu ho nakonec nevzala.

Její hlas byl divný, tichý, jako by byla někde v ordinaci u doktora nebo na dámských toaletách. Jako by se snažila udělat samu sebe co nejmenší a nejtišší.

„Lorie? Jsi v pořádku? Kde jste?"

Následovala dlouhá pauza a jeho napadlo, že havarovala s autem. Na bláznivou vteřinu si pomyslel, že je možná v nemocnici, že jsou obě polámané a domlácené. Lorie byla neopatrná řidička, vždycky mu posílala textovky z auta. V hlavě se mu promítly ošklivé obrázky. Kdysi chodil s holkou, která měla v autě na zpětném zrcátku pověšenou dětskou botičku. Řekla, že to je proto, aby jí to stále připomínalo, že má jezdit opatrně. Když vám bylo šestnáct, něco takového vám nikdy nikdo neřekl.

„Lorie, prostě mi to pověz." Snažil se, aby byl jeho hlas pevný, ale laskavý zároveň.

„Něco se stalo."

„Lorie," zkoušel to znovu, jako po hádce s jejím bratrem nebo jejím šéfem, „prostě se nadechni a řekni mi to."

„Kam šla?" ozval se její hlas. „A jak mě najde? Je to malá holčička. Vůbec nic neví. Měli by jim dávat psí známky, tak jako to dělali, když jsme byli malí, pamatuješ?"

Něco takového si vůbec nepamatoval. V hlavě se mu rozezněl hukot, který mu znemožňoval slyšet, co říká.

„Lorie, musíš mi říct, co se děje."

A tak mu to řekla.

Řekla, že celé dopoledne jezdila po obchodech a dívala se po sekačkách na trávu, které viděla na Craigslistu. Byla unavená, a tak se rozhodla zastavit na kávu v jedné drahé restauraci.

Dala se tam do řeči s jakousi ženou, co znala od vidění. Povídaly si spolu o tom, jak drahá je tam káva, ale nedokázaly si prostě pomoci, aby si ji nedaly. A co je to vůbec caffé americano? A jo, mluvily také o svých dětech. Byla si docela jistá, že ta žena řekla, že má děti. Dvě, myslela si. A měly to být jenom dvě minuty, nanejvýš pět.

„Co mělo být nanejvýš pět minut?" zeptal se jí.

„Ani nevím, jak se to stalo," řekla, „ale rozlila jsem svoji kávu a měla jsem ji všude. Všude po mém novém bílém kabátě. Po tom, co jsi mi dal k Vánocům."

Pamatoval si, jak otvírala krabici, jak hedvábný papír létal kolem. Řekla mu, že je jediným člověkem, který jí kdy koupil oblečení, co prodávají v krabici, s hedvábným papírem a zlatou pečetí nahoře.

Otočila se před ním v kabátě dokola a řekla: „Ach, jak se leskne."

Posadila se mu na klín, usmála se a řekla, že jenom mužský může dát matce batolete bílý kabát.

„Káva se vpíjela do kabátu," řekla teď. „Požádala jsem tu ženu, jestli by mohla dohlédnout na Shelby, zatímco budu na toaletách. Chvilku to trvalo, protože jsem musela požádat o klíč. Jeden z těch těžkých klíčů, co ti dají u pultu."

Když vyšla z toalet, byla žena pryč a s ní i Shelby.

Nepamatoval si, že by mu někdy nějaký příběh nedával smysl. Teď se to ale stalo. Stalo se to jim a byla to součást celého nesmyslného běhu věcí, které vedly až sem. Které vedly k tomu, že Shelby zmizela a nikdo nevěděl kam.

Od samého začátku ale bylo zřejmé, že policie má pocit, že nedostává veškeré informace anebo jí tyto informace nedávaly smysl.

„Oni mě nemají rádi," řekla Lorie. A on namítl, že to není pravda a že to s tím stejně nemá nic společného, ale možná mělo.

Přál si, aby byli viděli Lorie, když toho dne vrazila do dveří, v ruce rozepnutou kabelku, bílý kabát stále mokrý, jak si jej polila kávou, ústa otevřená tak doširoka, že viděl to rudé uvnitř.

O celé hodiny později, uprostřed rodinného kruhu a s jejím tělem chvějícím se vedle něho, zatímco její bratr donekonečna mluvil o organizaci Amber Alert a Meganovu zákonu a svých kurzech kriminálního soudnictví a svých kamarádech policajtech z posilovny, cítil její tělo tisknoucí se k němu a viděl hebký pramínek zachycený v límci jejího svetru, pramínek Shelbyiných andělsky světlých vlásků.

Do konce druhého týdne policie nezjistila vůbec nic, nebo pokud zjistila, neřekla jim to. Jako by se něco kamsi posunulo nebo zhoršilo.

„Mohl to udělat kdokoli," řekla Lorie. „Tohle lidi dělají pořád."

Sledoval detektiva, jak ji pozoruje. Byla to žena, ta s vlasy přísně sčesanými do koňského ohonu, která si Lorie vždycky měřila přimhouřenýma očima.

„Dělají co?" zeptala se detektivka.

„Požádají někoho, aby jim pohlídal jejich dítě, jen na chviličku," řekla Lorie a její záda ztuhla. „Ne muže. S mužem bych svoje dítě nikdy nenechala. Ani

bych ho nenechala u nějaké bezdomovkyně, co na mě zamává kartáčem na vlasy. Tuhle ženu jsem tam uvnitř vídala každý den."

„Jméno?" Na jméno té ženy se jí ptali mnohokrát. Věděli, že ho nezná.

Lorie se podívala na policistku a on viděl slabé modré žilky rýsující se jí pod očima. Nejraději by ji objal, dal jí pocítit, že je tam s ní, uklidnil ji. Než ale stačil něco udělat, opět promluvila.

„Paní Caterpillarová," řekla a vyhodila ruce do vzduchu. „Paní Linguini. Madame Lafarge."

Policistka na ni hleděla, neříkala nic.

„Zkuste ji najít na internetu," řekla Lorie, vystrčila bradu a oči se jí tvrdě zaleskly. Všechny ty prášky, které stejně nepomáhaly, tolik prášků na spaní a sedativ, a Lorie přesto chodila celou noc po domě, nemluvila, ale bála se jít si lehnout.

„Lorie…," řekl. „Nesmíš…"

„Proč se všechno vždycky musí stát mně?" řekla hlasem najednou podivně tichým a vláčným. I její tělo jako by se scvrkávalo. „Je to tak nespravedlivé."

Viděl, že to přichází, že její končetiny ochabují. Rychle ji popadl.

Málem z jeho objetí vyklouzla, protočila oči v sloup.

„Omdlela," řekl a pevně ji sevřel. Paže měla studené jako zamrzlé potrubí. „Sežeňte někoho."

Policistka se na to dívala.

„Nemohu o tom mluvit, protože jsem se s tím stále ještě nevyrovnala," řekla Lorie reportérům, kteří čekali venku před policejní stanicí. „Mluvit o tom je pro mě moc těžké."

Pevně ji držel za paži a snažil se ji provést davem, stejně neprostupným, jako byl knedlík v jeho krku.

„Je pravda, že si najímáte právního zástupce?" zeptal se jeden z reportérů.

Lorie se na něj podívala. Viděl, jak otevírá ústa, a nebyl čas zastavit ji.

„Neudělala jsem nic špatného," řekla s nešťastným výrazem ve tváři. Jako kdyby v obchodě narazila do něčího vozíku s nákupem svým vlastním.

Podíval se na ni. Věděl, co tím myslí – vždyť přece chtěla opustit Shelby jen na chvilku, jen na tu jedinou chviličku. Ale věděl také, jak to zní a jak Lorie vypadá, jak působí její vyplašený úsměv, kterého se nedokázala zbavit.

To bylo jedinkrát, co jí dovolil mluvit s novináři.

Později toho dne, doma, viděla samu sebe v nočních zprávách.

Pomalu přešla k televizoru, klekla si před něj, její džíny se smekly po koberci a udělala tu nejpodivnější věc.

Objala televizi rukama, jako by to byl plyšový medvídek nebo dítě.

„Kde je?“ zašeptala. „Kde je?“

A on si přál, aby tohle viděli reportéři, ten zvláštní způsob, jak se v ní usazuje žal, jako horečka. Na druhou stranu byl rád, že to vidět nemohou.

Bylo to uprostřed noci, blízko k svítání, a Lorie nebyla vedle něho.

Se srdcem bušícím v hrudi ji hledal po domě. Říkal si, že se mu to určitě jen zdá, volal její jméno, jména jich obou.

Našel ji vzadu na dvorku, s obličejem osvětleným mobilním telefonem.

„Tady venku si jí připadám blíž,“ řekla. „Našla jsem tohle.“

Sotva ve tmě viděl, ale když se k ní posunul blíž, spatřil, že drží mezi prsty miniaturní náušničku, smaltovaného motýlka.

Hrozně se kvůli tomu pohádali, když přišla s Shelby domů a ta měla propíchnuté uši. V drobounkých lalůčcích měla zastrčené silné zlaté kolíčky. Uši měla rudé, tvářičky červené a oči vlhké slzami.

„Kam odešla, lásko?“ řekla mu Lorie. „Kam jenom šla?“

Odtáhl si propocené tričko od hrudi.

„Poslyšte, pane Fergusone,“ řekl detektiv, „dosud jste s námi plně spolupracoval. To oceňuji. Ale pochopte naši situaci. Nikdo nemůže její výpověď potvrdit. Servírka, která si všimla, jak vaše žena rozlila svoji kávu, si vzpomněla, že ji pak viděla, jak odchází s Shelby. Vůbec si nepamatuje, že by tam byla nějaká jiná žena.“

„Kolik lidí bylo uvnitř? Mluvil jste s nimi se všemi?“

„Je tu ještě něco, pane Fergusone.“

„Co?“

„Další ze zaměstnankyň vypověděla, že Lorie se kvůli té rozlité kávě opravdu strašně rozčilila. Že křičela na Shelby, že to byla její vina. Že všechno je její vina. A že pak Lorie vaši dceru popadla za paži a prudce jí zatřásla.“

„To není pravda,“ řekl. Nikdy neviděl, že by se Lorie dotkla Shelby nějak hrubě. Někdy se zdálo, že sotva ví, že tam je.

„Pane Fergusone, musím se vás zeptat: trpěla vaše žena v minulosti nějakými emocionálními problémy?“

„Co je tohle za otázku?“

„Je to docela běžná otázka v případech jako tenhle,“ vysvětlil mu detektiv. „A získali jsme určité informace.“

„To mluvíte o místních novinách?“

„Ne, pane Fergusone. My neshromažďujeme důkazy z médií."

„Vy shromažďujete důkazy? Jaké důkazy potřebujete shromažďovat o Lorie? To Shelby se přece ztratila. Nejste...?"

„Pane Fergusone, víte například to, že vaše žena strávila včera odpoledne tři hodiny v baru *Your Place Lounge* v Charlevoix?"

„Vy ji sledujete?"

„Kontaktovalo nás několik spolupracovníků a jeden z barmanů. Dělali si starosti."

„Starosti? Oni si dělali starosti?" V hlavě mu hučelo.

„Neměli by si snad dělat starosti, pane Fergusone? Jde o ženu, které se ztratilo dítě."

„Pokud si dělali starosti, proč nezavolali mně?"

„Jeden z nich se Lorie zeptal, zda by vám nemohl zavolat. Zjevně mu řekla, že ne."

Podíval se na detektiva. „Nechtěla mi přidělávat starosti."

Detektiv mu pohled oplatil. „Aha."

„Nikdy nemůžete vědět, jak se budou lidé chovat, když se jim stane něco takového," řekl s pocitem, jako by se mu měla každou chvíli zatočit hlava. Ramena měl najednou hrozně těžká a myslí mu prolétaly představy Lorie, jak sedí u vzdáleného konce černě nalakovaného barového pultu, tmavě orámované oči a hlavu plnou temných pocitů. Pocitů, ke kterým nikdy nedokázal proniknout. Nikdy necítil jistotu, že ví, co si jeho žena myslí. To už toho bylo součástí. Součástí té bolesti v jeho hrudi, té touhy uvnitř, která jej nikdy neopouštěla.

„Ne," řekl najednou.

„Cože?" zeptal se detektiv a naklonil se dopředu.

„V minulosti žádné emocionální problémy neměla. Moje žena."

Byl to čtvrtý týden, čtvrtý týden falešných vodítek a pláče a prášků na spaní a strašlivých probdělých nocí. Musel se vrátit do práce, jinak by neměli na splátku hypotéky. Mluvili o tom, že by se Lorie vrátila ke svému zaměstnání na částečný úvazek, jenže někdo musel být doma, musel čekat.

(I když, popravdě řečeno, čekat na co? Vracejí se batolata po sedmadvaceti dnech jen tak najednou domů? V každém případě měl dojem, že přesně tohle si policisté myslí.)

„Myslím, že zítra zavolám do kanceláře," řekl. „A udělám plán."

„Já budu tady," odpověděla. „Ty budeš tam a já budu tady."

Byla to strašná konverzace, tak jako většina těch konverzací mezi partnery

v temných ložnicích pozdě do noci, když víte, že rozhodnutí, kterým jste se vyhýbali celý den, už déle nepočkají.

Jakmile skončili, spolkla čtyři velké pilulky a zabořila obličej do polštáře.

Nemohl spát, a tak odešel do Shelbyina pokoje, což dělával jen v noci. Naklonil se nad postýlkou, která pro ni byla příliš malá, ale Lorie ji ještě nechtěla nechat spát v normální posteli, říkala, že ještě není čas, ještě aspoň chvíli.

Položil prsty na jeden z měkkých dětských polštářků, ozdobených jasně žlutými rybkami. Vzpomněl si, jak Shelby říkal, že jsou to zlaté rybičky, ale ona stále říkala jen *nana, nana.* To bylo její pojmenování pro banány.

Ručky měla skoro pořád pokryté perleťovým slizem z banánů, svírala jimi předek Loriiny košile.

Jednou v noci, když zajel rukou pod háčky Loriiny podprsenky mezi jejími ňadry, nahmatal kousek banánu dokonce i tam.

„Jsou všude," povzdechla si Lorie. „Jako by byla celá z banánů."

Miloval tu vůni a věčně ulepené ručky své dcerky.

V okamžiku, kdy si na to vzpomněl, se dal do pláče, ale pak přestal, posadil se do houpacího křesla a houpal se v něm, dokud neusnul.

Částečně byl rád, že se vrací do práce, po všech těch dnech, kdy byl obklopen sousedy, rodinou a přáteli natěsnanými v domě, vyměňujícími si nepodložené zprávy z internetu, organizujícími noční hlídky a pátrání. Teď už tam bylo rodinných příslušníků méně a jen pár přátel, kteří neměli kam jinam jít, a už nezbyli ani žádní sousedé.

Jednoho dne pozdě večer přišla žena z domu na nároží a požádala, zda by si směla vzít zpátky svůj hrnec.

„Nevěděla jsem, že si ho necháte tak dlouho," řekla s přimhouřenýma očima.

Zdálo se, jako by se snažila nahlédnout přes jeho rameno dovnitř, do obývacího pokoje. Lorie se zrovna dívala na jakousi televizní show o skupině blondýnek s upjatými namalovanými tvářemi a hněvivě staženými ústy. Sledovala to pořád; zdálo se, jako by to byla jediná show, kterou v televizi dávali.

„Nevěděla jsem," řekla žena, vzala si svůj hrnec a prohlédla si jej, „jak se věci vyvinou."

Ty můj sexy, sexy muži, stálo v textovce od Lorie, *chci na sobě cítit tvoje ruce, přijeď domů a rozdej si to se mnou, jak drsně chceš, rozpal mě doběla.*

Prudce se otočil na židli u svého pracovního stolu, skoro jako by chtěl telefon zakrýt, zamaskovat skutečnost, že čte takovou esemesku.

Okamžitě odešel z kanceláře a domů řídil tak rychle, jak jen to šlo. Říkal si, že se jí určitě něco stalo. Že tohle určitě bude nějaký vedlejší účinek prášků, co jí dali doktoři, anebo krize způsobená kombinací smutku a touhy v jejím komplikovaném malém těle.

Tohle ale nebyl pravý důvod, proč jel tak rychle anebo proč málem zakopl o volný konec bezpečnostního pásu, když ve spěchu vystupoval z auta.

Anebo proč měl při pohledu na ni, jak leží na břiše na posteli, s hlavou otočenou k němu a s úsměvem na tváři, pocit, že by se musel rozletět ve dva, kdyby si ji nemohl okamžitě vzít. Kdyby ji neměl tehdy a tam, na posteli sténající pod nimi, zatímco ona nevydala ani hlásku, se staženými žaluziemi, s jejími bílými zuby lesknoucími se jí v otevřených ústech.

Měl z toho špatný pocit, i když si nebyl jistý proč. Znal ji, a přesto neznal. Tohle byla Lorie, jenže z hodně dávné doby. Až na to, že byla jiná.

Reportéři je obtěžovali po celý ten čas. A byli tam dva, o kterých měl dojem, že ani na chvíli neopouštějí jejich blok. Byli tam hned na začátku, ale pak odešli, přesunuli se na místa děje jiných příběhů.

Vrátili se, když se objevil filmový záznam s Lorie vycházející z *Magnum Tattoo Parlor*. Někdo to natočil svým mobilním telefonem.

Lorie na sobě zase měla ty svoje červené kozačky a ústa namalovaná rudou rtěnkou a vykračovala si to rovnou proti kameře.

V novinách tu fotku otiskli s titulkem: *Takto truchlí matka?*

Prohlížel si její tetování.

Nápis *Mirame quemar* napsaný kurzivou, ovíjející se kolem jejího boku.

Zakrýval přesně to místo, kde předtím byla strie, ta, na kterou si vždycky pokládala prsty, když před ním stála nahá.

Díval se na to tetování v tmavé ložnici, v pruhu světla linoucím se z chodby. Otočila se k němu bokem a otáčela se dál, otáčela svoje tělo, takže je cítil, celé.

„Potřebovala jsem to," řekla. „Potřebovala jsem něco. Něco, na co bych si mohla sáhnout. Něco, co by mi připomínalo mne."

„Líbí se ti to?" zeptala se, dýchajíc mu do ucha. Ten inkoust vypadal, jako by se hýbal.

„Líbí," odpověděl a položil tam prsty. Udělalo se mu z toho trochu nevolno. Líbilo se mu to. Moc se mu to líbilo.

Později, mnohem později té noci ho její tichý hlas probral z hlubokého spánku.

„Vůbec jsem netušila, že to přichází, a pak to najednou bylo tady," říkala s obličejem zabořeným do polštáře. „A nikdy jsem nevěděla, že mi odejde, a teď je pryč."

Podíval se na ni. Oči měla zavřené, strakaté neodlíčenými stíny.

„Ona si ale vždycky dělala, co chtěla," řekla po chvíli drsným, napjatým hlasem. Nebo si aspoň myslel, že to řekla. Jenže spala, a tak mu to vůbec nedávalo smysl.

„Líbila se ti, dokud jsi o tom nezačal přemýšlet," řekla. „Dokud ses na ni nepodíval důkladněji a nerozhodl ses, že už ji nechceš. Anebo že nechceš být člověkem, co ji chce."

Měl na sobě novou košili, kterou mu koupila den předtím. Byla tmavofialová a krásná a on se v ní cítil dobře, jako pan vedoucí, o kterém mluví všechny ženy v kanceláři. Mluvily i o jeho botách. Vždycky si říkal, kde si lidé kupují takové boty.

„Ne," řekl. „Líbí se mi. Ale je prostě… moc drahá."

Ve skutečnosti to ale bylo jinak. Přišlo mu nesprávné kupovat věci, kupovat cokoli zrovna teď. A také to bylo tím, jakou měla ta košile barvu, jak byla lesklá. Nablýskaná, tvrdá krása. Košile, ve které se chodí večer ven, do nočních klubů, tančit. Dělat takové ty věci, které dělali, když ještě dělali věci: vodka a dunivá hudba a horečný sex v autě.

Takový ten opilý sex, tak divoký a šílený, že jste se před sebou navzájem skoro styděli, když jste pak jeli domů a pomalu střízlivěli, s pocitem, jako byste ze sebe ukázali něco velice soukromého a velice špatného.

Kdysi, už před lety, mu udělala něco, co mu ještě nikdy nikdo neudělal, a on se na ni pak nedokázal podívat. Příště on udělal něco jí. Na chvíli přitom měl pocit, že nechce nikdy přestat.

„Myslím, že by vám měl někdo něco říct o vaší ženě," stálo v e-mailu. Tato věta byla uvedena jako předmět zprávy. Adresu odesílatele neznal, bylo to jen seskupení písmen a číslic a ve zprávě samotné nebyl vůbec žádný text. Byla tam

jen fotka dívky tančící v jasně zeleném krátkém topu. Tkaničky u výstřihu byly rozvázané, volně visely dolů.

Byla to Lorie a bylo znát, že se jedná o nějakou starší fotku. Před několika týdny se novinám podařilo získat pár snímků Lorie z jejích pozdně pubertálních let, jak tančí na stole, líbá se se svými přítelkyněmi. Věci, co holky dělají, když popíjejí a někdo má foťák.

Lorie na těch snímcích vždycky pózovala, tvářila se jako vamp, snažila se vypadat jako modelka, celebrita. Byla to Lorie předtím, než ji opravdu znal, Lorie z dob, kterým říkala „divoké dívčí časy".

Na tomto snímku jako by si vůbec neuvědomovala, že ji někdo fotí, jako by si ji cele podmanila hudba, co tam hrála, zvuky, které slyšela ve své přeplněné hlavě. Oči měla pevně zavřené, hlavu zvrácenou dozadu, krk dlouhý, opálený a krásný.

Vypadala šťastnější, než ji sám kdy viděl.

Lorie z hodně dávné doby, nebo z žádné.

Když ale sjel očima o něco níž, uviděl, jak se jí ten top na těle vyhrnul, uviděl kousek kyčelní kosti. A uviděl ten elegantní vytetovaný nápis: *Mirame Quemar*.

Té noci si vzpomněl na příběh, který mu kdysi dávno vyprávěla. Připadalo mu nemožné, že na něj zapomněl. Anebo mu to teď jen připadalo jiné, jako by to bylo něco zcela nového. Něco neobjeveného, stará krabice s propadlým víkem, kterou najdete ve sklepě, příšerně páchnoucí, kterou se bojíte otevřít.

Bylo to ještě v době, kdy spolu chodili, kdy se její spolubydlící ustavičně motala kolem a oni neměli žádné místo, kde by spolu mohli být o samotě. Dávali si vzrušující dostaveníčka v jeho autě, kde si vždycky ráda vlezla na zadní sedačky a lehla si tam na záda, zvedla nohu vzhůru přes opěrku hlavy a žadonila o to.

Po první nebo druhé takové schůzce, v době, kdy mu všechno připadalo tak šílené a matoucí a v hlavě mu bušilo a měl pocit, že se mu rozletí na kusy, se Lorie schoulila proti němu a začala mluvit o svém životě a o době, kdy ukradla v drogerii čtvery oční stíny, a o tom, jak až do dvanácti let spávala s plyšovým zvířátkem s umolousanýma ušima, kterému říkala Uchoš. Pověděla mu, že má pocit, že se mu může svěřit naprosto se vším.

Někdy ve změti těch nocí – nocí, kdy jí i on vyprávěl věci ze svého soukromí, jak byl zamilovaný do holky na hlídání a jak kradl autíčka Matchbox – mu pověděla příběh.

O tom, jak když jí bylo sedm, se narodil její bratříček a ona začala hrozně žárlit.

„Moje máma s ním trávila všechen svůj čas a mě nechávala celé dny samotnou," řekla. „Tak jsem ho začala nenávidět. Každý večer jsem se modlila, aby ho odnesli pryč. Aby se mu stalo něco ošklivého. V noci jsem se připlížila k jeho postýlce a hleděla jsem na něho skrze příčle. Asi jsem si myslela, že když na to ošklivé budu usilovně myslet, tak to nějak přivodím. Že když na něho budu hledět dost dlouho a dost usilovně, tak se to možná stane."

Přikývl, protože věděl, jaké umí být děti, anebo si aspoň myslel, že to ví. On byl u nich doma nejmladší a říkal si, zda si jeho starší sestra myslela takové věci o něm. Jednou mu přiskřípla prst pod činel a řekla, že to byla nehoda.

Ona ale se svým vyprávěním ještě neskončila. Přitiskla se blíž k němu a on cítil její voňavé tělo a myslel na všechny jeho malé záhyby a obliny, které tak rád nacházel pod svými prsty, všechna ta hebká, horká místa na jejím těle. Někdy měl pocit, jako by její tělo nikdy nebylo stejné, jako by se mu neustále měnilo pod rukama. *Jsem čaroděj, čaroděj.*

„A tak jedné noci," řekla tichým, potměšilým hlasem, „jsem ho zase pozorovala skrze příčle postýlky a on vydal takový legrační zvuk."

Její oči se zaleskly v šeru panujícím ve voze.

„Naklonila jsem se k němu, prostrčila ruce dovnitř," řekla a natáhla ruce k němu. „A pak jsem uviděla, jak se mu na bradičce houpe kousek tkaničky z jeho tahací hračky. Začala jsem za ni tahat, a tahat."

Sledoval, jak tahá za tu imaginární tkaničku. Oči měla stále větší a větší.

„Pak z něj vyšlo zachroptění," řekla, „a najednou začal znovu dýchat."

Odmlčela se, mlaskla jazykem.

„Právě tehdy přišla dovnitř moje máma. Řekla, že jsem mu zachránila život. Každý to říkal. Koupili mi novou halenku a krásné růžové botičky, po kterých jsem toužila. Všichni mě měli rádi."

Tehdy přes ně přejel pár předních světel a on uviděl její oči, lesklé a zářící.

„Takže se nikdy nikdo nedozvěděl, jak to bylo doopravdy," řekla. „A já jsem to nikomu neprozradila."

Usmála se, nadzvedla se nad ním.

„Teď to ale říkám tobě," pokračovala. „Teď už mám někoho, komu to můžu povědět."

„Pane Fergusone, řekl jste nám, a záznamy z vašeho mobilního telefonu to potvrzují, že jste v den, kdy vaše dcera zmizela, začal volat své ženě v 17:50. Nakonec se vám podařilo dovolat se jí v 18:45. Je to tak?"

„Já nevím," odpověděl, tentokrát už poosmé, podeváté nebo podesáté od té doby, co za ním přišli. „Vy to určitě víte líp než já."

„Vaše žena řekla, že byla v té kavárně kolem páté. Jenže my jsme získali záznam o platební transakci vaší ženy. Bylo to v 15.45."

„Já nevím," řekl a zamnul si vzadu krk, protože ho tam svědilo. Uvědomil si, že nemá ponětí, proč mu to říkají. Naprosto netušil, co by mohlo následovat.

„Takže co podle vás dělala vaše manželka celé tři hodiny?"

„Hledala tu ženu. Snažila se ji najít."

„Během té doby vyřídila dalších pár telefonátů. Nikoli na policii, samozřejmě. Nebo dokonce vám. Telefonovala muži jménem Leonard Drake. Pak dalšímu muži jménem Jason Patrini."

Jeden zněl jako starý přítel – Lenny čísi – toho druhého vůbec neznal. V nitru cítil prázdno. Vůbec nevěděl, proč o nich mluví, ale určitě to nemělo nic společného s ním.

Dovnitř vešla policistka, podívala se na svého kolegu.

„Na základě všech těch hovorů jsme mohli vysledovat její pohyby. Šla k Harbor View Mall."

„Chcete se na ni podívat na záznamech z bezpečnostních kamer?" zeptala se policistka. „Máme je k dispozici. Tušil jste například, že si tam koupila přiléhavé tričko?"

Necítil nic.

„Také si zašla do sexshopu. Prodavač po ní chtěl ukázat doklady. Použila toalety. Vypověděl, že tam byla hodně dlouho, a když vyšla ven, měla na sobě jiné oblečení.

Chtěl byste se podívat na záznam z bezpečnostní kamery? Vypadá jako za milion babek."

Pošoupla k němu přes stůl zrnitou fotografii. Mladá žena v přiléhavém tričku a s kapucí staženou nízko do čela. Usmívala se.

„To není Lorie," řekl tiše. Vypadala příliš mladá, vypadala tak, jako vypadala, když se s ní seznámil, jako malá drobná kráska s plochým bříškem a copánky a piercingem v pupíku. Kroužkem, za který popotahoval. Úplně na to zapomněl. Zřejmě si jej tam nechala znovu vsadit.

„Jsem si jistý, že tohle všechno je pro vás opravdu těžké, pane Fergusone," řekl detektiv. „Je mi to líto."

Vzhlédl. Detektiv skutečně vypadal, jako by mu to bylo moc líto.

„Co jsi jim řekla?" zeptal se.

Lorie s ním seděla v autě, půl bloku od policejní stanice.

„Nevím, jestli bys jim vůbec měla ještě něco říkat," pověděl. „Myslím, že bychom si možná měli najít právníka."

Lorie se dívala rovnou před sebe, na blikající světla na křižovatce. Pomalu zvedla ruku k vlasům, zamyšleně je začala pročesávat prsty.

„Vysvětlila jsem jim to," odpověděla. Její obličej tonul ve stínu, až na záblesky modři z distributorského znaku v autě, které byly jako pulci lezoucí jí vzhůru po tváři. „Řekla jsem jim pravdu."

„Jakou pravdu?" zeptal se. V autě najednou byla hrozná zima. Šel z ní divný pach, jako z člověka, který dlouho nejedl. Syrový pach kávy a odlakovače na nehty.

„Oni už stejně nevěří ničemu, co jim řeknu," hlesla. „Vysvětlila jsem jim, jak jsem toho dne byla v té kavárně dvakrát. Jednou koupit džus pro Shelby a později kávu pro sebe. Řekli, že si to prověří, jenže já jsem jim viděla ve tvářích, co si opravdu myslí. Řekla jsem jim to. Že vím, co si o mně myslí."

Otočila se a podívala se na něho. Kolem rychle projel vůz, zabarvil jí tvář rudými záblesky světel. Připomnělo mu to obrázek, který kdysi viděl v *National Geographic*, jakési ženy z Amazonie, s obličejem natřeným načerveno a dřevěným kolíčkem prostrčeným skrze ret.

„Teď vím, co si o mně všichni myslí," řekla a znovu se odvrátila.

Toho dne pozdě v noci se jí na to zeptal. Oči měl dokořán. Spala hlubokým spánkem, ale on se jí na to přesto zeptal.

„Kdo je Leonard Drake? Kdo je Jason čísi?"

Probudila se, otočila se k němu obličejem. Její tvář byla na polštáři podivně plochá.

„Kdo je Tom Ferguson? Kdo to je? Tak tohle ty děláš?" ptal se dál a jeho hlas stoupal. „Chodíš kolem a voláš cizím mužům?"

Bylo snadnější ptát se jí na tohle, než se jí vyptávat na jiné věci. Než se jí ptát na to, jestli zatřásla Shelby, jestli o všem lhala. Na další věci.

„Ano," odpověděla. „Celé dny volám mužům. Chodívám do jejich bytů. Svoji dceru nechávám v autě, zvlášť když je hodně horko. Kradu se po schodech do jejich bytů."

Měla ruku na hrudi, hýbala jí sem a tam, pozorovala ho.

„Kéž bys jen věděl, jak strašně po nich toužím, než mi otevřou dveře svých bytů."

Přestaň, řekl v duchu.

„Ještě než za mnou zavřou dveře, rozepínám jim poklopce. Připlazím se

jim na klíny na jejich špinavých staromládeneckých pohovkách a tam s nimi dělám úplně všechno."

Začal vrtět hlavou, ale ona nepřestávala.

„Narodí se ti dítě, tvoje tělo se změní. Potřebuješ něco jiného. A tak je nechávám, aby si se mnou dělali, co chtějí. Sama jim taky dělám všechno."

Její ruka se pohybovala, dotýkala se sama sebe. A nepřestávala.

„Takže tohle dělám, zatímco ty jsi v práci. Nevolala jsem lidem z Craigslistu, nesnažila jsem se pro tebe sehnat novou sekačku. Nedělala jsem nic pro tebe, nikdy nic pro tebe."

Na tu sekačku už úplně zapomněl, zapomněl, co podle své výpovědi dělala toho dne. Že se poté, co si nadělal puchýře na obou dlaních, když posledně pracoval s tou starou, snažila sehnat nějakou použitou v bazaru. Právě tak to uvedla ve své výpovědi.

„Ne," řekla teď. „Volala jsem mužům, domlouvala si schůzky kvůli sexu. Přesně tohle dělám od té doby, co mám dítě a jsem doma. Nevím, co dělat jiného. Divné, že jsi mi na to nepřišel už dávno. Kéž bys mi na to přišel už dávno."

Přikryl si tvář rukama. „Je mi to líto. Je mi to tak líto."

„Jak by mohlo?" řekla, knedlík v krku. Tahala za prostěradlo, kroutila jím, stahovala je z něj, ždímala je. „Jak by mohlo?"

Té noci se mu zdálo o Shelby.

Zdálo se mu, že prochází temnotou domu, a když přišel k Shelbyinu pokoji, tak tam vůbec žádný pokoj nebyl a on se najednou ocitl venku.

Dvůr byl pokrytý námrazou a vypadal opuštěně a on pocítil nával smutku. Náhle se jej zmocnil pocit, jako by spadl na to nejosamělejší místo na světě a stará kůlna na nářadí uprostřed dvora mu najednou připadala jako střed vší té osamělosti.

Když dům koupili, málem ji nechali strhnout – každý říkal, že by to měli udělat – ale oni se rozhodli, že se jim to takto líbí; „dětská stodola" začali té kůlně s její nachýlenou střechou a vybledlým červeným nátěrem říkat.

Jenže byla příliš malá pro cokoli jiného kromě pár hrábí a pojízdné sekačky na trávu s věčně upadávajícím levým kolečkem.

Byla to jediná stará věc na jejich domě, jediná věc, která zbyla z původního domu.

Přes den o ní vůbec nepřemýšlel, vůbec si jí nevšímal, snad jen ve chvílích, kdy z ní někdy po dešti vycházel ten zápach.

Jenže ve snu mu připadala jako živá, zanedbaná a žalostná.

Najednou ho napadlo, že ta sekačka v kůlně by možná ještě šla opravit, a pokud ano, pak by všechno bylo v pořádku a nikdo by se nemusel dívat po jiných sekačkách a husté trsy trávy pod jeho chodidly by nebyly tak mohutné a všechna tahle osamocenost by skončila.

Položil ruku na studenou, pokřivenou kliku kůlny, zatáhl za ni a otevřel.

Místo sekačky na trávu uviděl na podlaze kůlny malý černý pytel.

Sám pro sebe, tak jako si to člověk říká ve snech, si řekl: *Určitě jsem tady zapomněl posekanou trávu. Porostla ji plíseň, a proto to tady tak hrozně páchne* –

Když pytel popadl, sám se otevřel a vak se začal v jeho rukou rozpadat.

Ozval se zvuk, jako by něco těžkého dopadlo na podlahu kůlny.

Byla tam příliš velká tma, než aby viděl, co mu to klouže přes chodidla, šimrá ho na kotnících.

Příliš velká tma, než aby si byl jistý, ale připomínalo to hebké prameny vlásků jeho dcerky.

Probudil se již vsedě. V hlavě mu syčel hlas: *Půjdeš se do té kůlny podívat? Půjdeš?*

A tehdy si vzpomněl, že na zadním dvoře už žádná kůlna nestojí. Strhli ji, když byla Lorie těhotná, protože říkala, že ji z toho pachu bolí hlava a zvedá se jí žaludek.

Příštího dne byla na předních stránkách novin série článků připomínajících, že uplynuly dva měsíce ode dne Shelbyina zmizení.

Pod titulkem *Co tato žena ví?* byla fotka Lorie. A byl tam i jeho obrázek, jak včera vycházel se skloněnou hlavou z policejní stanice. Na titulku stálo: *Další nezodpovězené otázky.*

Nebyl schopen něco z toho přečíst, a když telefonovala jeho matka, nevzal to.

Celý den se v práci nedokázal soustředit. Měl pocit, že se na něj všichni dívají.

Když k jeho stolu přišel šéf, slyšel z jeho hlasu opatrnost, se kterou s ním mluvil.

„Tome, jestli chcete odejít dřív," řekl, „tak klidně můžete."

Několikrát zachytil pohled sekretářky, která hleděla na spořič na jeho obrazovce, snímek Lorie s desetiměsíční Shelby v halloweenském kostýmu černého pavouka s měkkýma pavoučíma nožkama.

Nakonec odešel ve tři hodiny.

Lorie nebyla doma a on stál u dřezu v kuchyni a pil sklenici vody, když v tom ji uviděl přes okno.

Třebaže bylo stěží dvacet stupňů, byla natažená na jednom z opalovacích lehátek.

Na hlavě měla sluchátka a byla oblečená v jasně oranžových bikinách se zlatými kroužky na šňůrkách na každém boku.

Červený domeček pro panenky odstrčila k zadnímu plotu, kde se nakláněl pod jilmem.

Ty plavky na ní nikdy předtím neviděl, ale poznal sluneční brýle, velké, s bílými obroučkami, které si koupila na výletě v Mexiku, co podnikla se svojí starou kamarádkou těsně předtím, než otěhotněla.

Uprostřed jejího lesknoucího se těla se blyštěl zlatý kroužek v pupíku.

Široce se usmívala, prozpěvovala si do rytmu s jakousi hudbou, která jí hrála do uší.

Toho večera se nemohl přimět, aby šel do postele. Celé hodiny se díval na televizi, aniž cokoli skutečně sledoval. Vypil čtyři piva, což neudělal od té doby, co mu bylo dvacet.

Nakonec, po čtvrtém pivu a benadrylu, který si vzal navrch, zjistil, že konečně klesá do jejich postele.

Uprostřed noci vedle sebe ucítil nějaký pohyb a najednou její tělo ztuhlo. Jako by se něco stalo.

„Kirsten," zamumlala.

„Cože?" zeptal se. „Co jsi říkala?"

Najednou se v posteli napůl posadila a s lokty pod sebou upřeně hleděla před sebe.

„Její dcera se jmenovala Kirsten," řekla tichým, pátravým hlasem. „Právě jsem si vzpomněla. Když jsme spolu mluvily, řekla, že se její dcera jmenuje Kirsten. Pojmenovala ji tak, protože se jí líbilo, jak to zní dohromady s Krusieová."

Cítil, jak se v jeho nitru něco uvolňuje a pak se to zase napíná. Co to má znamenat?

„Její příjmení bylo Krusieová s *K*," řekla a její tvář byla stále vzrušenější a hlas naléhavější. „Nevím, jak se to hláskuje, ale bylo to s *K*. Nemůžu uvěřit, že jsem si na to teď vzpomněla. Je to už tak dlouho. Řekla, že se jí líbí ta dvě *K*. Protože ona taky měla dvě *K*. Katie Krusieová. Tak se jmenovala."

Díval se na ni a nic neříkal.

„Katie Krusieová," řekla. „Ta žena v kavárně. Tak se jmenovala."

Nebyl schopen něco říct, ba dokonce ani se pohnout.

„Jdeš tam zavolat?“ řekla. „Na policii?“

Zjistil, že se nemůže hýbat. Jako by se bál. Tak se bál, že pomalu nebyl schopný dýchat.

Zatímco mluvila s policií a říkala jim, jasným pevným hlasem, na co si vzpomněla, zatímco jim říkala, že přijde na stanici, že vyjede za pět minut, pozoroval ji s rukou položenou na hrudi a cítil, jak mu tam srdce bije tak rychle, že to až bolelo.

„Domníváme se, že jsme tu ženu jménem Krusieová našli,“ řekla policistka. „Naši lidé tam zrovna jedou.“

Podíval se na ně. Cítil, jak Lorie vedle prudce dýchá. Uplynul necelý den od té chvíle, co jim Lorie poprvé volala.

„Co to říkáte?“ řekl, anebo se o to aspoň pokoušel. Žádná slova z něj nevyšla.

Katie-Ann Krusieová žádné děti neměla, ale lidé po celou dobu říkali, že je má. Po dlouhé době neustálých psychických problémů po potratu strávila čtrnáct měsíců ve státní nemocnici.

Posledních osm měsíců žila v pronajatém bytě v Torringu, čtyřicet mil odsud, s malou blonďatou holčičkou, které říkala Kirsten.

Jakmile policie zveřejnila fotku Katie-Ann Krusieové v Amber Alert, žena, která pracovala v kavárenském řetězci v Torringu, v ní poznala pravidelnou zákaznici, která vždycky objednávala mléko navíc pro svoje děti.

„Rozhodně to vypadalo, jako by svoje děti měla moc ráda,“ řekla ta žena. „Když o nich mluvila, byla tak šťastná.“

Když znovu uviděl Shelby, nebyl schopen slova.

Měla na sobě tričko, které nikdy předtím neviděl, a botičky, které jí nepadly, a držela v rukou krabici s džusem, který jí dal policista.

Dívala se na něj, jak utíkal chodbou směrem k ní.

V jejím obličeji bylo něco, co tam nikdy předtím nespatřil. Věděl, že to tam předtím nebylo a bylo mu jasné, že musí udělat všechno, co bude v jeho silách, aby to zmizelo.

O to jediné se bude snažit, i kdyby si to mělo vyžádat celý zbytek jeho života.

Příštího rána, poté co jednoho po druhém všechny obvolal, vešel do kuchyně a spatřil Lorie, jak sedí vedle Shelby, která jedla na měsíčky nakrájené jablko. Růžový malíček přitom měla vystrčený ven, jak to dělávala vždycky.

Posadil se a hleděl na ni. Shelby se ho zeptala, proč se třese, a on odpověděl, že je rád, že ji vidí.

Bylo těžké odejít z místnosti, dokonce jen otevřít dveře, když přišly jeho matka a sestra, když začali přicházet ostatní.

O tři dny později, po velké rodinné večeři na uvítanou pro Shelby, vypila Lorie velké množství vína. Kdo by jí to mohl mít za zlé, říkali všichni.

On taky nemohl. Jen se na ni díval.

Zatímco večer pokračoval, zatímco jeho matka přinesla zmrzlinový dort pro Shelby, zatímco se všichni shlukli kolem holčičky, která mu zpočátku připadala zmatená a ostýchavá, ale pomalu se měnila v něco krásného, z čeho se mu zase chtělo plakat – zatímco se děly všechny tyto věci – sledoval po očku Lorie, její tichou, klidnou tvář. Její úsměv, který se nikdy nerozšířil ani nezmizel, i když držela Shelby na klíně, když se Shelby mazlila s máminým, od vína uzardělým krkem.

V jednom okamžiku ji našel, jak stojí v kuchyni a hledí do výlevky; zdálo se, jako by zírala dolů do odtoku.

Bylo velmi pozdě, nebo možná ještě příliš brzy, a Lorie tam nebyla.

Napadlo ho, že jí je špatně ze všeho toho vína, ale nebyla ani v koupelně.

S nepříjemným pocitem, jako by se v něm něco obrátilo, vešel do Shelbyina pokoje.

Spatřil její záda, nahá a bílá v měsíčním svitu. Švestkově modré kalhotky, ve kterých spala.

Stála nad Shelbyinou postýlkou, shlížela na ni.

Cítil, jak se v jeho hrudi něco pohnulo.

Pak si Lorie pomalu klekla, oči dál upřené na Shelby.

Vypadalo to, jako by na něco čekala.

Dlouho tam takto stál, metr a půl ode dveří, a pozoroval ji, jak sleduje spící dítě.

Pozorně naslouchal dechu své dcery, jejích nádechům a výdechům.

Tvář své ženy neviděl, jenom ta její dlouhá bílá záda, hrbolky její páteře. *Mirame quemar* vytetované na jejím boku.

Pozoroval ji, jak sleduje jejich dceru, a věděl, že z toho pokoje nebude moci nikdy odejít. Že bude muset být už navždycky na stráži. Že se už nikdy nebude moct vrátit do postele.

Cecelia Hollandová

Cecelia Hollandová je jednou z nejuznávanějších a nejrespektovanějších spisovatelek historických románů, stavěnou na stejnou úroveň s mnoha dalšími velikány na tomto poli, jako jsou například Mary Renaultová a Larry McMurtry. Během své třicetileté kariéry napsala přes třicet historických románů, včetně *The Firedrake, Rakóssy, Two Ravens, Ghost of the Steppe, The Death of Attila, Hammer for Princess, The King's Road, Pillar of the Sky, The Lords of Vaumartin, Pacific Street, The Sea Beggars, The Earl* (č. *Hrabě*, nakl. Domino, 2001) *The Kings in Winter, The Belt of Gold* a víc než tucet dalších. Napsala rovněž velmi dobře známý vědeckofantastický román *Floating Worlds*, který byl v roce 1975 nominován na cenu Locus Award, a v poslední době pracuje na sérii fantasy románů, mezi které patří *The Soul Thief, The Witches' Kitchen, The Serpent Dreamer, Varanger* a *The King's Witch*. Mezi její nejnovější knihy patří romány *The High City, Kings of the North,* a *The Secret Eleonor* (č. *Vášnivá a nespoutaná*, nakl. Knižní klub, 2013).

V následující dramatické povídce z prostředí urozených nás seznamuje s dysfunkční královskou rodinou, jejíž bezohledné protichůdné ambice vrhají Anglii v průběhu let zas a znovu do krvavé občanské války: králem Jindřichem II., jeho královnou, Eleonorou Akvitánskou, a jejich osmi haštěřivými dětmi. Všemi smrtonosnými jako kobry. Dokonce i těmi nejmenšími.

NOŘINA PÍSEŇ

MONTMIRAIL,
LEDEN 1169

Nora se rychle rozhlédla kolem, zjistila, že se nikdo nedívá, a vyklouzla mezi stromy pryč, dolů ke břehu malého potoka. Věděla, že žádné žáby, které by mohla lovit, tam nebudou; bratr jí vysvětlil, že když stromy nemají listí, tak v potocích už žáby nejsou. Voda se ale třpytivě mihotala nad lesklými kameny a Nora tam viděla stopy otištěné ve vlhkém písku. Dřepla si na bobek a vytáhla z proudu třpytivý kamínek. Až uschne, už tak pěkný nebude. O chvíli později sklouzla dolů po břehu její malá sestřička Johana.

„Noro! Co to tam máš?"

Natáhla dlaň s oblázkem k sestře a popošla o kousek dál proti proudu malého potůčku. Ty stopy byly ptačí nožky, jako malé křížky ve vlhkém písku. Znovu si dřepla na zem, aby prstem prošťourala mezeru mezi kamínky, když tu náhle ve žlutém štěrkovitém břehu potůčku spatřila díru. Vypadala jako kulatá malá dvířka.

Odhrnula stranou závoj teninkých kořínků a snažila se nahlédnout dovnitř; žije tam něco? Mohla by natáhnout ruku a pokusit se to zjistit, jenže si v rychlém sledu myšlenek představila něco chlupatého, něco chlupatého se zuby, se zuby chňapajícími po její ruce. Rychle vrazila pěst pod sukni.

Zpoza stromů se ozval hlas: „Noro?"

To byla její nová chůva. Nora jí nevěnovala pozornost, pátrala po klacíku, kterým by mohla díru prozkoumat. Johana vedle ní jen tiše vydechla: „Jééé," a na všech čtyřech se naklonila nad otvor. Sukně měla celé urousané.

„Noro!" Další hlas.

Vyskočila. „Richarde," vydechla a vyškrábala se na břeh tak rychle, že málem ztratila botu. Na travnatém okraji si ji znovu nazula, otočila se, pomohla vstát Johaně, která se vyškrábala za ní, a pak se společně rozběhly mezi holými stromy na široké otevřené prostranství za nimi.

Její bratr kráčel k ní, usměv na tváři, ruce roztažené. Rozběhla se k němu. Neviděla ho od Vánoc, kdy spolu byli naposledy. Bratrovi bylo dvanáct let,

byl o hodně starší než ona, téměř dospělý. Vzal ji do náruče a pevně ji objal. Byl cítit koňmi. To už k nim s výskotem přiběhla i Johana a tu také objal. A s lapáním po dechu za nimi dorazily i dvě chůvy, rudé ve tvářích, sukně posbírané v rukou. Richard se napřímil, modré oči se mu zaleskly. Ukázal za pole.

„Vidíte? Přijíždí matka."

Nora si zastínila oči, vyhlédla ven přes širé prostranství. Zpočátku viděla jen dav lidí, pohybující a pohupující se kolem okrajů pole, ale pak jím proběhlo zavlnění a ze všech stran se zvedl jásot. Daleko od nich, z druhé strany, vjel na pole kůň, zastavil a jeho jezdec zvedl ruku na pozdrav.

„Mamá!" vykřikla Johana a zatleskala.

A nyní volal a jásal celý dav a Nořina matka klusala na svém tmavošedém koni kolem jásajících lidí směrem k dřevěnému pódiu pod platany, kde se všichni posadí. Nora přetékala city, byla jich plná až k prasknutí. „Hurá! Hurá, mamá!" volala.

Od pódia nahoru vyběhl jezdkyni vstříc tucet mužů. Otočila se mezi nimi na svém koni, odhodila otěže a sesedla. Rychle vystoupila na pódium, kde již byla připravena dvě křesla, a zůstala tam stát. Pak zvedla ruku, pomalu se otáčela z jedné strany na druhou a zdravila jásající dav. Stála tam vzpřímená jako strom, sukně jejího šatu vířily kolem ní.

Nad pódiem náhle jako velké křídlo ve větru prudce zapleskal praporec, Akvitánský orel, a hlasitý jásot se ještě znásobil.

„Eleonora! Eleonora!"

Ještě jednou davu zamávala, ale to už spatřila svoje děti, jak k ní běží, a otočila se k nim. Sklonila se, natáhla k nim paže a Richard sebral Johanu do náruče a rozběhl se k pódiu. Nora vyšla nahoru po bočních schůdcích. Richard přišel až k pódiu a postavil Johanu matce k nohám.

Matka na ně položila ruce. Nora zabořila tvář královně do sukní.

„Mamá."

„Ach, děti." Jejich matka se posadila, podržela Johanu kousek od sebe; druhou rukou sjela Noře od ramen k pasu. „Ach, moji drahoušci. Jak jste mi jen chyběly." Obě je několikrát po sobě rychle políbila. „Johano, ty jsi celá promáčená. Takhle by to nešlo." Pokynula a v tu chvíli se objevila Johanina chůva. Johana vyjekla na protest, ale stejně ji odvedli.

Eleonora, stále držící Noru kolem pasu, se naklonila dopředu a upřela pohled na Richarda opírajícího se o okraj pódia před ní, s pažemi složenými před sebou.

„Nu, můj synu, jsi vzrušený?"

Odstrčil se od pódia a Noře najednou připadal jaksi vyšší. Obličej měl

uzarděný vzrušením, vlasy byly divokou změtí rozcuchanou větrem. „Ano, matko, nemohu se dočkat! Kdy sem přijede papá?“

Opřela se o svoji matku. I ona měla Richarda ráda, ale přála si, aby matka věnovala více pozornosti jí. Její matka byla krásná, třebaže ve skutečnosti už byla stará. Nenosila žádné složité účesy, jen těžký zlatý kruh položený na hladkých rudých vlasech. Nořiny vlasy připomínaly starou suchou trávu. Nikdy nebude krásná. Královna ji objala pevněji, ale stále byla nakloněná k Richardovi, cele soustředěná jen na něho.

„Už přijíždí. Měl by ses připravit na obřad.“ Dotkla se předku jeho límce, pozvedla ruku k jeho tváři. „V každém případě si učeš vlasy.“

Poskočil nahoru a dolů, celý dychtivý. „Už se nemohu dočkat. Nemohu se dočkat. Bude ze mě vévoda akvitánský!“

Královna se zasmála. Dole pod svahem zatroubil roh. „Vidíš, už to začíná. Jdi si najít svůj kabátec.“ Otočila se, pokynula pážeti. „Pomoz lordu Richardovi. Noro, ty…“ Postrčila Noru o krok dozadu, přejela ji pohledem od hlavy až k patě. Koutky jejích úst se zvedly nahoru a oči se jí zaleskly. „Co jsi dělala, kutálela se v trávě? Už jsi moje velké děvče; musíš reprezentovat.“

„Mamá.“ Nora nechtěla být velké děvče. Ta myšlenka jí připomněla, že je Matylda pryč. Matylda, opravdu velké děvče. Ale líbilo se jí, když jí matka věnovala pozornost. Usilovně se snažila přijít na něco, co by řekla, aby si ji udržela. „Znamená to, že už si nemohu hrát?“

Eleonora se zasmála a znovu ji objala. „Vždycky si budeš moci hrát, děvčátko moje. Jenom odlišné hry.“ Zavadila rty o Nořino čelo. Nora si uvědomila, že řekla správnou věc. To už se od ní ale Eleonora odvracela.

„Vidíš, tamhle přijíždí tvůj otec.“

Davem projela vlna vzrušení jako vítr v suchém poli, změnila se v hukot, pak přerostla v bouřlivý jásot. Od okraje pole přijížděl zástup jezdců. Nora se napřímila, zatleskala, zhluboka se nadechla a zadržela dech. Uprostřed zástupu jezdců jel její otec. Neměl na sobě korunu ani královský šat, a přesto se zdálo, jako by se kolem něj všechno sklánělo a ohýbalo, jako by nezáleželo na ničem jiném než jenom na něm.

„Papá.“

„Ano,“ vydechla Eleonora tiše. „Tvůj královský papá.“ Odtáhla ruku od Nořina pasu a napřímila se v křesle.

Nora se stáhla dozadu; když si stoupne za křeslo, pryč z očí, možná na ni zapomenou a ona tam bude moci zůstat. Viděla, že ani Richard neodešel, ale dál zůstává vpředu u královského stupínku. Otec přijel až k nim a vyhoupl se ze sedla přímo na pódium. Usmíval se, oči přimhouřené, šat pomačkaný, vlasy i vous jedna houština. Připadal jí jako král zeleného lesa, divoký a nespoutaný,

oděný v listí a kůře. Vzhůru po svahu vyjeli v jedné řadě z obou stran pódia jeho rytíři, třmen vedle třmene, tváří v tvář Francouzům na druhé straně pole. Král vstal, vrhl rychlý pohled tím směrem a pak spustil oči k Richardovi, který stál před ním, strnulý a vysoký.

„Nuže, hochu," řekl jejich otec, „jsi připraven rozechvět zde své kopí?"

„Ach, papá!" Richard poskočil nahoru a dolů. „Mohu?"

Jejich otec vyštěkl smíchy a shlédl na něj z vysokého pódia. „Ne, dokud za sebe nebudeš moci zaplatit svoje vlastní výkupné, pokud prohraješ."

Richard se začervenal jako děvče. „Já neprohraju!"

„Ne, samozřejmě že ne." Král mávl rukou. „Nikdo si nikdy nemyslí, že prohraje, hochu." Znovu se zasmál, opovržlivě, a odvrátil se. „Až budeš starší."

Nora se kousla do rtu. Bylo ničemné mluvit s Richardem tímto způsobem. Její bratr svěsil ramena, kopl nohou do země a následoval páže dolů polem. Najednou to byl zase jenom chlapec. Nora se krčila za matčinými sukněmi, doufala, že si jí otec nevšimne. Posadil se do křesla vedle královnina, natáhl nohy před sebe a tehdy poprvé se otočil k Eleonoře.

„Vypadáte neskutečně dobře, když se to tak vezme. Překvapuje mne, že vaše staré kosti vydržely celou cestu až z Poitiers."

„Tohle jsem si nemohla nechat ujít," řekla. „A byla to docela příjemná vyjížďka." Nedotkli se navzájem, nepolíbili jeden druhého a Nora pocítila malé píchnutí obav. Ke kraji pódia přišla její chůva a Nora se schoulila hlouběji do Eleonořina stínu. Eleonora věnovala králi dlouhý pohled. Její pozornost upoutal předek jeho kabátce.

„Vejce k snídani? Nebo to jsou zbytky včerejší večeře?"

Nora si mírně vykroutila krk, aby se na něj mohla podívat: šat v pořádku rozhodně neměl, ale žádné žluté vajíčko na něm neviděla. Otec se v odpověď na její matku zamračil, v obličeji zlostný výraz. Na svůj kabátec se nepodíval. „Vy jste ale afektovaná stará ženská."

Nora si olízla jazykem spodní ret. Útroby jako by najednou měla plné ostnů a bodlinek. Její matka měla ruku položenou na stehně a Nora viděla, jak si zas a znovu prudkými, rychlými pohyby ohnutých prstů uhlazuje sukni.

„Lady Noro, pojďte se mnou," pobídla ji chůva.

„Nepřivedl jste si s sebou svoji pravou lásku," poznamenala královna.

Král se mírně předklonil, jako by se na ni chtěl vrhnout a udeřit ji, možná pěstí. „Bojí se vás. Nikdy by se neodvážila do vaší blízkosti."

Eleonora se zasmála. Ona z něj strach neměla. Nora si říkala, co to má znamenat; copak to není její matka, kdo je královou pravou láskou? Předstírala, že nevidí chůvu, jak na ni kýve.

„Noro, pojďte ihned se mnou!" řekla chůva hlasitě.

To upoutalo matčinu pozornost. Otočila se, uviděla Noru a řekla: „Jdi, moje děvče. Běž se připravit." Zlehka položila ruku Noře na rameno. „Udělej, co je třeba, prosím." Nora sklouzla z okraje pódia a šla se nechat obléknout a naparádit.

Její stará chůva odešla s Matyldou, když starší sestra odjela, aby se provdala za vévodu německého. Teď měla novou chůvu, která jí nedokázala rozčesat vlasy, aniž by jí přitom nepůsobila bolest. Johanu již zašněrovaly do čistého oblečení a zapletly jí vlasy do copu a ostatní čekali venku před malým stanem. Nora neustále myslela na Matyldu, která jí vždycky vyprávěla příběhy a zpívala jí, když měla noční můry. To už ale vycházeli ven na obřad, její bratr první, pak ona a Johana.

Johanina dlaň vklouzla do Nořiny a ta jí pevně stiskla prsty. Ze všech těch lidí kolem měla pocit, jako by byla hrozně maličká. Venku uprostřed pole stáli všichni v řadách, jako by byli někde v kostele, a kolem se tísnili i prostí lidé, kteří také chtěli vidět a slyšet, co se bude dít. Z obou stran visely praporce a vpředu před davem stál herold, čekal, až se děti přiblíží, dlouhý naleštěný roh skloněný dolů.

Ve velkých křeslech v samém středu pódia seděl její otec a matka, vedle nich pak bledý, znaveně vyhlížející muž v modrém sametovém kabátci. Chodidla měl podložená malou stoličkou. Věděla o něm, že to je francouzský král. Ona a její sestra a bratři se seřadili před nimi, jeden vedle druhého. Herold oznámil jejich jména a všichni zároveň se uklonili, nejdříve svým rodičům, pak francouzskému králi.

Teď, když byla Matylda provdaná a jejich malý bratr stále v klášteře, bylo jich pouze pět. Jindřich byl nejstarší. Říkali mu Jindřich Mladík, protože papá se také jmenoval Jindřich. Následoval Richard a pak Geoffrey. Matylda by byla mezi Jindřichem Mladíkem a Richardem. Po Geoffreyovi byla Nora a Johana, a vzadu s jeptiškami miminko Jan. Dav jásal a provolával slávu a Richard náhle zvedl ruce nad hlavu, jakoby v odpověď.

Pak se všichni za zvuku šoupání chodidel na dřevěném pódiu přemístili za svoje rodiče, kde se opět rozestavili do řady. Heroldi provolávali oznámení v latině. Johana se opřela o Nořin bok. „Mám hlad."

Eleonora v křesle dva kroky před nimi se ohlédla přes rameno a Nora zašeptala: „Pššt." Kolem nich byli samí muži, ale za francouzským králem stála dívka, která vypadala starší než Nora, a Nora zahlédla, jak se dívá dozadu. Rozpačitě se usmála, ale druhá dívka jen sklopila oči.

Zaburácení rohu ji téměř nadzdvihlo ze země. Johana jí sevřela ruku. Přijel k nim jeden z otcových mužů a začal číst ze svitku, opět latinsky, ale v jednodušší latině, než byla ta, kterou ji učili mniši. Všechno, co četl, pojednávalo o Jindřichovi Mladíkovi, o tom, jak je ušlechtilý a dobrý. Pak její nejstarší

bratr popošel na pokyn dopředu před oba krále a královnu. Byl vysoký a štíhlý, s množstvím pih na opálené tváři. Noře se líbila temná zeleň kabátce, který měl na sobě. Poklekl před svým otcem a francouzským králem a promluvili heroldi a poté král.

Jindřich Mladík byl dnes také korunován králem. Teď z něj bude král Anglie, stejně jako byl papá. V duchu si představila oba Jindřichy, jak se snaží vtěsnat do jednoho trůnu a jejich hlavy obepíná jediná koruna, a musela se zasmát. Její matka se opět ohlédla přes rameno. Pohled měla tvrdý a tmavé obočí zamračeně stažené.

Johana přešlapovala z nohy na nohu. O něco hlasitěji než předtím řekla: „Mám hlad."

„Pššt!"

Jindřich Mladík se zvedl z kleku, uklonil se a přešel zpátky mezi děti. Herold vyvolal Richardovo jméno a ten vystřelil dopředu. Dnes ho jmenovali vévodou akvitánským. Ožení se s dcerou francouzského krále, Alais. Nora opět stočila oči k té zvláštní dívce mezi Francouzi. To ona byla Alais. Měla dlouhé hnědé vlasy a špičatý nosík; zaníceně hleděla na Richarda. Nora si říkala, jaký je to asi pocit, spatřit poprvé muže, o němž víte, že se za něj máte provdat. Představila si, jak Alais líbá Richarda, a zamračila se.

Královně, strnule sedící v křesle před ní, poklesly koutky úst. Její matce se to také nelíbilo.

Dokud nedospěje do věku, kdy se bude moci za Richarda provdat, zůstane Alais žít s nimi, s jeho rodinou. Nora z toho měla nepříjemný pocit: tahle Alais měla přijít do zcela cizího místa, stejně jako musela Matylda odejít úplně jinam a oni už ji nikdy neuvidí. Vzpomněla si, jak Matylda plakala, když jí to řekli. Ale mamá, vždyť on je tak *starý*. Nora stiskla rty k sobě, v očích ji zaštípalo.

Ne. Jí se tohle nestane. Ji nikam nepošlou. Nedají ji pryč. Ona chtěla něco jiného, i když nevěděla co. Myslela na to, že se stane jeptiškou, jenže tam by bylo tak málo činností, kterými by se mohla zabývat.

Richard poklekl a vložil dlaně mezi dlouhé, kostnaté ruce francouzského krále. Pak vstal, hlavu nachýlenou dopředu, jako by mu na ní už seděla koruna. Zeširoka se usmíval, jako sluníčko. Přesunul se zpátky ke své rodině a herold vyvolal jméno Geoffreyho, který se nyní měl stát vévodou britským a oženit se s jakousi další cizinkou.

Nora svěsila ramena. Sama takové slávy nikdy nedosáhne, nikdy nedostane nic, věčně jen bude stát vzadu a přihlížet. Znovu pohlédla na princeznu Alais a spatřila, že dívka nyní hledí se smutným výrazem ve tváři dolů na svoje ruce.

Johana najednou zívla, vytáhla ruku z Nořiny a posadila se.

A nyní se vpředu před nimi objevil někdo jiný, kdosi se širokýma rukama, a silným dunivým hlasem řekl: „Můj pane, králi Anglie, jak jsme se dohodli, žádám tě nyní, abys přijal arcibiskupa z Canterbury, a umožnil tak, aby mohlo být mezi vámi znovu nastoleno přátelství a ukončen svár, pro dobro našich království i svaté matky církve."

Dav kolem nich náhle začal hanlivě bučet a dopředu po poli vykročil směrem ke králům muž. Měl na sobě dlouhý bílý kabátec oblečený na bílém hábitu, na hrudi mu visel kříž. Hůl v jeho ruce měla zatočený horní konec. Z hrdel lidí kolem nich se zvedaly hlasité vzrušené výkřiky. Někdo za ní zamumlal: „Už zase Becket. Ten člověk prostě nedá pokoj."

Znala to jméno, ale nedokázala si vybavit, kdo to ten Becket je. Rázoval dopředu jejich směrem, vysoký hubený muž v ošuntělých šatech. Vypadal jako obyčejný člověk, ale kráčel jako urozený pán. Všichni ho sledovali pohledem. Když předstoupil před jejího otce, výkřiky a pohyby davu odumřely do vzrušeného mumlání. Hubený muž před králem poklekl, odložil svoji hůl, pak si lehl na zem, natáhl se jako rohož na podlaze. Nora se o trochu posunula, aby na něj viděla mezerou mezi matkou a otcem. Dav se přesunul blíž a všichni natahovali krky, aby také viděli.

„Můj vznešený pane," řekl kostelním hlasem, „prosím o tvé prominutí za všechny svoje omyly. Nikdy nežil kníže, který by ti byl věrnější, a nikdy poddaný, který by byl větší bezvěrec než já, a já nyní přicházím prosit o prominutí nikoli na základě víry ve své ctnosti, ale ve tvé."

Její otec vstal. Najednou se tvářil velmi šťastně, obličej měl uzardělý, oči se mu leskly. Hubený muž mluvil tváří k zemi dál, pokorně, úpěnlivě prosil, a král nakonec sešel dolů k němu, vzal jej za ruce a zvedl na nohy.

Pak Becket řekl: „Podrobuji se ti, můj pane, od nynějška a navždy, ve všech záležitostech, kromě záležitostí božích."

Královna prudce otočila hlavu. Kdosi za Norou zalapal po dechu a někdo jiný tiše pronesl: „Zatracený blázen." Její papá se před nimi všemi, napůl cesty k Becketovi, s rukama zvednutýma nahoru, náhle zastavil. Davem proběhlo zašumění.

Král zostra řekl: „Co to má znamenat?"

Becket vstával. Na místech, kde měl kolena přitisknutá k zemi, bylo jeho roucho umazané. Stál tam vzpřímený, hlavu hrdě zvednutou. „Nemohu zavrhnout pravdy boží, můj pane, ale ve všem ostatním…"

Její papá se na něj vrhl. „Ale tohle není to, s čím jsem souhlasil."

Becket dál stál na místě, vysoký jako věž, jako by nesl Boha na svých ramenou, a znovu prohlásil: „Musím upřednostnit pravdy Boha, Pána nebes a země."

„*Já* jsem tvůj pán!“ Teď už se král netvářil šťastně. Jeho hlas burácel přes pole. Nikdo jiný se nepohnul ani nepromluvil. Udělal krok směrem k Becketovi a sevřel ruce v pěst. „Království je moje. Žádná jiná autorita zde vládnout nebude! Bůh či ne, poklekni, Tomáši, a podrob se cele mně, anebo odejdi jako zničený muž!“

Král Ludvík pospíchal dolů ze stupínku jejich směrem, cosi divoce mumlal, ale nikdo si ho nevšímal. Becket tam stál bez hnutí. „Jsem zasvěcen Bohu. Tuto povinnost ze sebe smýt nemohu.“

Nořin otec zaburácel: „To já jsem král a nikdo, ty ropucho, ty osle, nikdo jiný než já! Všechno jsi povinován mně! Jenom *mně*!“

„Papá! Můj pane…“ Jindřich Mladík vyrazil jejich směrem, ale jejich matka se natáhla, popadla jej za paži a zadržela jej. Z davu se začaly ozývat další hlasy. Nora se sklonila a pokoušela se Johanu přimět, aby vstala.

„Já se nenechám zostouzet! Budeš uznávat *mne* a jenom mne!“ Hlas jejího otce zněl jako burácející roh. Dav opět ztichl. Francouzský král položil ruku jejímu otci na rameno a něco mu řekl. Papá se otočil a prudce se zpod jeho doteku vyškubl.

„Cokoli od nynějška přijde, co se mu nebude zamlouvat, odvolá se na vůli boží. Tohle přece musíš vidět! On se ničeho nezřekl; nebude mi projevovat žádný respekt – dokonce ani respekt svině vůči pasákovi!“

Dav vykřikl. A jakýsi hlas zavolal: „Bůh žehnej králi!“ Nora se stísněně rozhlédla kolem. Lidé za ní se posouvali, stahovali se dozadu, jako by pomalu prchali. Eleonora stále pevně držela Jindřicha Mladíka, ale ten teď tiše fňukal. Richard byl jako zdřevěnělý, celé tělo měl nachýlené dopředu a čelist mu vyčnívala jako nějaké rybě. Francouzský král držel Becketa za rukáv, táhl jej pryč, naléhavě mu cosi říkal do ucha. Becketův pohled ani na chvíli neopouštěl Nořina otce. Jeho hlas zvonil jako archandělská trouba.

„Jsem povinován ctít Boha!“

Nořin otec uprostřed všeho toho mumraje rozhodil paže, jako by chtěl vzlétnout; zadupal nohama, jako by chtěl rozštípnout zemi vpůli, a vykřikl: „Odveďte ho odsud, než ho zabiju! Ctít Boha! Boží kulatou bílou zadnici! Ukliďte ho odsud, odveďte ho!“

Jeho hněv jako by odvál dav dozadu. Francouzský král a jeho strážní a sluhové co nejrychleji uklidili Tomáše z dohledu. Nořin otec znovu řval nadávky a hrozby, mával kolem sebe rukama, obličej měl rudý jako syrové maso. Jindřich Mladík se vyškubl z Eleonořina sevření a vrhl se k němu.

„Můj pane…“

Král se k němu prudce otočil, paži napřaženou a srazil jej dolů hřbetem ruky. „Ty se od toho drž dál!“

Nora sebou škubla. O chvíli předtím, než vyrazili dopředu Richard a Geoffrey, se rozhýbala Eleonora; pár kroky doběhla k Jindřichovi Mladíkovi, a když se zvedl na nohy, rychle ho odvedla pryč. Dav jejích sluhů pospíchal za ní.

Nora pevně stála na místě. Uvědomila si, že zadržuje dech. Johana konečně vstala, objala Noru pažemi kolem pasu. Nora svoji sestru pevně sevřela. Geoffrey utíkal za královnou; Richard se zastavil, s rukama podél těla sledoval králův výbuch vzteku. Pak se otočil a rozběhl se za svou matkou. Nora zalapala po dechu. Zůstaly s Johanou uprostřed pole samotné, s davem daleko od nich.

Král je uviděl. Ztišil se. Rozhlédl se kolem, a když nikoho jiného nespatřil, zamířil rovnou k nim.

„Jděte! Utíkejte! Všichni ostatní mě opustili. Utíkejte! Jste snad hloupé?"

Johana se krčila za Norou, která se napřímila a ruce si dala za sebe, tak jako stála vždycky, když k ní mluvili kněží. „Ne, papá."

Obličej měl rudý jako syrové maso. Na čele mu stál pot. Z jeho dechu se málem udusila. Přejel ji pohledem a řekl: „Takže jsi tu zůstala, abys mi vynadala, tak jako tvoje prohnilá matka?"

„Ne, papá," řekla, překvapena. „Jste přece král."

Škubl sebou. Tmavorudá barva opustila jeho tvář jako odliv. Hlas se mu zklidnil, zpomalil. „Nu," řekl, „aspoň jedna z vás má pravdu." Otočil se a odešel. Při chůzi zvedl ruku a ze všech stran se k němu začali sbíhat jeho muži. Jeden přivedl otcova velkého černého koně, na kterého král nasedl a odjel uprostřed shonu všech pěších mužů z pole. Jakmile byl pryč, přiběhl za Norou a Johanou přes pole Richard.

„Proč nemohu…"

„Protože tě znám," řekl Richard. „Když tě nechám pobíhat kolem, dostaneš se do problémů." Zvedl ji do vozu, když již seděly Johana a ta francouzská dívka. Nora sebou nahněvaně žuchla na sedadlo; vždyť měly jet jenom do kopce. Mohl ji nechat jet na svém koni. Práskl bič, vozík se rozjel a ona se opřela o jeho boční stěnu a hleděla ven.

Alais vedle Nory náhle ve francouzštině řekla: „Já vím, kdo jsi."

Nora se k ní ohromeně otočila. „Já také vím, kdo jsi," řekla.

„Jmenuješ se Eleonora a jsi druhá sestra. Já mluvím francouzsky a latinsky a umím číst. Umíš také číst?"

„Ano," odpověděla Nora. „Nutí mne číst po celou dobu."

Alais se ohlédla přes rameno; jejich doprovod šel pěšky za vozem, ale nikdo nebyl tak blízko, aby je slyšel. Johana stála v zadním rohu vozu, vyhazovala přes jeho boční stranu stébla trávy a vykláněla se ven, aby viděla, kam dopadla. Alais tiše řekla: „Měly bychom být přítelkyně, protože budeme sestry a jsme skoro stejného věku." Zamyšleně Noru přejela pohledem od hlavy až k patě,

což Noře navodilo nepříjemný pocit; zavrtěla se. Krátce, nahněvaně si pomyslela, že tato dívka si chce pro sebe zabrat Matyldino místo. Alais řekla: „Budu na tebe hodná, když ty budeš hodná na mne."

„Dobře," souhlasila Nora. „Já…"

„Ale myslím, že já jsem důležitější, protože jsem starší."

Nora ztuhla a pak sebou polekaně škubla, protože se kolem zvedl jásot. Vůz vyjížděl nahoru ulicí směrem k hradu na kopci, a podél celé cesty stály davy lidí, vykřikovaly a provolávaly slávu. Ne kvůli ní, ani kvůli Alais; to Richardovo jméno volali, zas a znovu. Richard jel před nimi, prostovlasý, nevěnoval jásotu pozornost.

Alais se k ní znovu otočila. „Kde bydlíš?"

Nora řekla: „Nu, někdy v Poitiers, ale…"

„Můj otec říká, že tvůj otec má všechno, peníze a šperky a hedvábí a sluneční svit, ale my ve Francii zase oplýváme zbožností a laskavostí."

Nora na ni hleděla. „My jsme také laskaví." Ale byla potěšena, že Alais chápe, jak významným člověkem je její otec. „A zbožní rovněž."

Francouzská princezna odvrátila svůj špičatý obličejík. Najednou vypadala vyčerpaně a její hlas byl poprvé nejistý. „V to doufám."

Noře poskočilo srdce rozechvělé soucitem. Johana šmátrala na podlaze vozu po dalších věcech, které by ještě mohla vyhodit ven. Nora našla v rohu hrstku kamínků a natáhla je k ní, aby si je vzala. Alais z Nořiny druhé strany teď hleděla dolů na svoje ruce, ramena svěšená, a Nora si říkala, zda se nedá do pláče. Ona by možná plakala, kdyby ji něco takového potkalo.

Přisunula se blíž, dokud nebyla těsně vedle druhé dívky. Alais překvapeně škubla hlavou vzhůru, oči vytřeštěné. Nora se na ni usmála a jejich ruce se mezi jejich těly spojily a propletly se.

Nejely celou cestu až k hradu. Jásající dav je doprovodil ulicí a na náměstíčko s kostelem po straně, kde vůz zabočil do opačného směru od kostela a pokračoval jinou ulicí a pak skrze dřevěnou bránu. Nad nimi se tyčil dům s dřevěnými stěnami, dvěma řadami oken a těžkým převisem střechy. Tam vůz zastavil a všechny vystoupily. Richard je popohnal skrze široké přední dveře.

„Mamá je nahoře," řekl.

Přišli do tmavé haly plné služebnictva a zavazadel. Sluha odvedl Alais pryč. Nora vystoupala po příkrých, nerovných schodech, Johanu táhla za ruku s sebou. Sestřička měla stále hlad a opakovala to na každém kroku. Na vrcholu schodiště byla jedna komnata na jedné straně a další na druhé. Nora uslyšela matčin hlas.

„Ještě ne," říkala královna. Nora vešla do velké místnosti a uviděla na vzdá-

lené straně svoji matku a Jindřicha Mladíka; královna měla ruku na jeho paži. „Ještě není čas. Nebuď zbrklý. Musíme působit dojmem, že jsme loajální."

Uviděla dívky a jejím obličejem škubl úsměv, jako by si nasadila masku. „Pojďte sem, děvčata!" Rukou položenou na rameni Jindřicha Mladíka jej odstrčila. „Jdi," řekla mu. „Král pro tebe pošle; bude lépe, když tě nenajdou. Vezmi s sebou Geoffreyho." Jindřich Mladík se otočil na patě a odešel.

Nora si říkala, co mělo to „zbrklý" znamenat; krátce si představila útes a lidi, jak z něho padají. Popošla ke své matce. Eleonora ji objala.

„Je mi to líto," řekla její mamá. „To s vaším otcem mě mrzí."

„Mamá."

„Nemějte z něho strach." Královna vzala Johanu za ruce a střídavě mluvila k oběma. „Já vás ochráním."

„Já nemám…"

Její matka zvedla oči, upřela pohled nad Nořinu hlavu. „Co se děje?"

„Král mne chce vidět," odpověděl Richard, který stál za Norou. Cítila, jak jí jeho ruka klesla na rameno.

„Jenom tebe?"

„Ne, Mladíka a Geoffreyho taky. Kde jsou?"

Nořina matka pokrčila rameny, ale pohnulo se při tom celé její tělo, ramena, hlava, ruce. „Nemám ponětí," odpověděla. „Ale ty bys měl jít."

„Ano, mamá." Richard stiskl Noře rameno a odešel.

„Výborně." Eleonora se posadila do křesla, stále držíc Johanu za ruku. „A teď, děvčata moje." Nora se zamračila, zmatená; její matka přece věděla, kam ostatní bratři šli, vždyť je před chvílí sama poslala pryč. Matka se k ní znovu otočila. „Nemějte strach."

„Já se nebojím, mamá," řekla Nora. Pak si ale pomyslela, že její matka asi – nějak – chce, aby se bála.

Johana již spala, schoulená do klubíčka a ztěžka se opírající o Nořina záda. Nora si podložila hlavu paží. Nebyla ani trochu ospalá. Přemýšlela o uplynulém dni, o svém úchvatném otci a překrásné matce, o tom, jak jejich rodina všemu vládne a ona je jednou z nich. Představila si sebe samu na velkém cválajícím koni, provázenou jásotem davu provolávajícího její jméno. Sebe, jak nese kopí s praporkem na špici a bojuje za slávu. Něčeho. Anebo by chtěla někoho zachránit. Vykonat něco hrdinského a zároveň čestného. Zjistila, že se pohupuje dopředu a dozadu na imaginárním koni.

Svíce na vzdáleném konci osvětlovala dlouhou úzkou komnatu přízračným svitem; viděla prkna protější zdi a slyšela hlasité chrápání ženy, která spala

u dveří. Ostatní služebnictvo odešlo dolů do síně. Říkala si, co se asi děje, že tam všichni chtěli jít. Pak k jejímu překvapení někdo proběhl tmou a poklekl vedle její postele.

„Noro?“

Byla to Alais. Nora se na lůžku překvapeně vzepřela do sedu, ale to už k ní Alais lezla do postele.

„Nechej mě u sebe, prosím. Prosím, Noro. Oni mě donutili spát úplně samotnou.“

Kvůli Johaně se nemohla posunout, aby jí udělala místo, ale v každém případě řekla: „Tak dobře.“ Ani jí se nelíbilo, když měla spát samotná: někdy byla člověku zima a připadal si osaměle. Sundala ze sebe pokrývku a Alais si vlezla do úzkého prostoru vedle ní.

„Tady je to tak ošklivé. Já si myslela, že tu všichni žijete na samých krásných místech.“

„My tady nežijeme,“ řekla Nora. Přitiskla se zpátky k Johaně a její malá sestra, aniž by se probudila, cosi tiše zamumlala a posunula se stranou, poskytla jí víc místa, ale Alais se tak či tak stále tiskla k ní. Cítila dech té francouzské dívky, teplý a kyselý. Celá ztuhlá tam ležela a nespala. Teď už vůbec neusne.

Alais se zavrtala do matrace; šňůry roštu pod nimi zasténaly. Šeptem řekla: „Máš už kozičky?“

Nora sebou škubla. „Cože?“ Nevěděla, co tím Alais myslí.

„Ňadra, ty hloupá.“ Alais se zavrtěla, přitáhla si k sobě víc pokrývky, strčila do ní. „Prsa. Jako tohle.“ Chytila Noru za zápěstí, přitáhla je k sobě a přejela Nořinou dlaní přes svoji hruď. Nora na okamžik ucítila pod prsty hebké obliny.

„Ne.“ Pokusila se vytáhnout svoji ruku z Alaisina sevření, ale ta ji držela pevně.

„Jsi ještě dítě.“

Nora konečně vyprostila svou ruku z její a prudce zatlačila proti Johaně ve snaze získat víc místa. „Já už jsem velké děvče!“ To *Johana* byla dítě. Snažila se navodit si zpátky pocit, že cválá na velkém koni, pocit hrdosti a velkoleposti. „Jednoho dne ze mne bude král,“ vyhrkla.

Alais vyprskla smíchy. „Z dívek králové nebývají, ty hloupá! Dívky jsou jenom ženy.“

„Chci říct, že budu jako moje matka. Moje matka je stejně vznešená jako král.“

„Tvoje matka je zlá.“

Nora ji od sebe nahněvaně odstrčila. „Moje matka *není*…“

„Pšt. Vždyť všechny probudíš. Promiň. Omlouvám se. Já jen že to každý říká. Nemyslela jsem to vážně. Už nejsi dítě.“ Alais se jí naléhavě dotkla. „Jsi stále moje přítelkyně?“

Nora si pomyslela, že celá ta záležitost s přátelením je obtížnější, než očekávala. Tajně si přitiskla dlaň na svoji vlastní kostnatou hruď.

Alais se k ní přitulila. „Jestli máme být přítelkyně, musíme držet při sobě. Kam pojedeme příště?“

Nora si přitáhla pokrývku těsně k sobě, tak aby měla silnou látku mezi sebou a Alais. „Do Poitiers, s mamá. Tedy aspoň doufám, že tam pojedeme, je to ten nejkrásnější dvůr na celém světě.“ V návalu emocí vyhrkla: „Jakékoli místo by bylo lepší než Fontrevault. Pořád ještě mě bolí kolena.“

Alais se zasmála. „Klášter? Mě taky dávají do klášterů. Dokonce mě přiměli nosit jeptiškovské hábity.“

„Ach, ty nenávidím,“ řekla Nora. „Hrozně škrábou.“

„A páchnou.“

„*Jeptišky* páchnou,“ řekla Nora. Vzpomněla si na něco, co řekla její matka. „Jako stará vejce.“

Alais se zahihňala. „Ty jsi legrační, Noro. Moc se mi líbíš.“

„Nu, tak to se ti musí líbit i moje matka, pokud chceš jet do Poitiers.“

Alais znovu zvedla ruku a dotkla se Nory, pohladila ji. „Bude se mi líbit. Slibuji.“

Nora si položila hlavu na paži, potěšená a ospalá. Možná Alais koneckonců není zas tak špatná. Byla to bezmocná panna a Nora by ji mohla ochraňovat jako opravdový rytíř. Oční víčka jí poklesla; na okamžik těsně před usnutím pod sebou opět ucítila cválajícího koně.

Nora posbírala chlebové odrobinky ze své snídaně; zrovna je sypala na okenní parapet, když na ni zavolala chůva. Dál sypala drobečky. Malí ptáčkové měli v zimě hlad. Chůva ji popadla za paži a táhla ji pryč.

„Pojďte ke mně, když vás volám!“ Chůva ji rázně vecpala hlavou napřed do šatů. Nora zápolila s masou látky, dokud se jí nepodařilo vystrčit hlavu ven. „A teď si sedněte, abych vám mohla vykartáčovat vlasy.“

Nora se posadila; znovu se podívala k oknu a chůva ji štípla do paže. „Seďte rovně!“

Stiskla rty k sobě, nahněvaná a smutná. Říkala si, kéž by tak chůva odešla do Německa. Shrbená na stoličce se snažila koutkem oka dohlédnout k oknu.

Kartáč jí škubal vlasy. „Jak je možné, že je máte tak zacuchané?“

„Aúúú!“ Nora se snažila vykroutit zpod kartáče, který jí působil taková muka, ale chůva ji rázně přitiskla zpátky na stoličku.

„Seďte! Tohle dítě je jako čert.“ Kartáč ji prudce uhodil do ramene. „Však počkejte, až vás pošlou zpátky do kláštera, vy malý ďáble.“

Nora najednou celá ztuhla. Alais na vedlejší stoličce se k ní prudce otočila, oči vytřeštěné. Nora sklouzla ze stoličky.

„Jdu vyhledat mamá!“ Rozběhla se ke dveřím. Chůva se po ní natáhla, ale Nora uhnula stranou, mimo její dosah, a zrychlila krok.

„Okamžitě se sem vraťte!“

„Jdu vyhledat svoji mamá,“ zopakovala Nora, zamračila se na chůvu a otevřela dveře.

„Počkej na mě,“ ozvala se Alais.

Chůva vyběhla za nimi; Nora se rozběhla dolů po schodech, proklouzla těsně mimo její dosah. Doufala, že najde mamá dole v síni. Na schodech proklouzla kolem služebnictva vycházejícího nahoru, které se dostalo do cesty chůvě a zadrželo ji. Alais byla hned za ní, v očích měla divoký pohled.

„Je to tak správně? Noro?“

„Pojď.“ S povděkem si uvědomila, že síň je plná lidí; to znamenalo, že tam bude i její matka. Prošla kolem mužů v dlouhých majestátních róbách, postávajících a čekajících, a prorazila si mezi nimi cestu dopředu.

Tam seděla její matka a také Richard, který stál vedle ní; královna četla nějaký dopis. Před ní stál v pokorné pozici divný muž, ruce měl sepjaté, zatímco ona četla. Nora přešla k němu.

„Mamá.“

Eleonora zvedla hlavu, nakrčila obočí. „Co ty tady děláš?“ Podívala se za Noru a Alais, do davu, pak přejela pohledem zpátky k Noře a řekla: „Pojď sem, posaď se a čekej; teď na tebe nemám čas.“ Vrátila se ke čtení dopisu, který držela v ruce. Richard obdařil Noru rychlým, veselým úsměvem. Nora přešla kolem něho za křeslo své matky a tam se otočila čelem do místnosti. Viděla, jak se chůva a služky prodírají davem dvořanů, ale teď už na ni nemohly. Alais se opřela o ni. Tvář měla bledou, divoce mrkala.

Eleonora ve svém těžkém křesle, otočená zády k nim, konečně odložila dopis stranou. „Popřemýšlím o tom.“

„Veličenstvo.“ Skromný muž se uklonil a ustoupil dozadu. Kupředu popošel jiný, v rudém kabátci, s listem v ruce. Královna se po něm natáhla, a přitom se podívala na Richarda vedle sebe.

„Proč s tebou chtěl otec včera večer hovořit?“

„Co tady hodláš dělat?“ zašeptala Alais. Nora do ní strčila loktem, chtěla slyšet svého bratra.

„Ptal se mě, kde je Mladík," odpověděl Richard a přešlápl z nohy na nohu. „Byl opilý."

Královna četla nový list. Otočila se ke stolku ze své druhé strany, vzala brk, namočila jej do kalamáře s inkoustem. „Tohle bys měl podepsat i ty, poněvadž jsi nyní vévoda."

Richard se při těchto slovech nafoukl, udělal se větším, napřímil ramena. Královna se otočila k Noře.

„Co má tohle znamenat?"

„Mamá." Nora popošla blíž ke královně. „Co budeme dělat? Až to tady skončí?"

Matka ji pozorovala zelenýma očima, její rty mírně zvlnil úsměv. „Nu, myslela jsem, že pojedeme do Poitiers."

„Ano, já chci jet do Poitiers."

„Samozřejmě," řekla její mamá.

„A Alais také?"

Královniny oči se posunuly k Alais, která stála vzadu u zdi. Její úsměv odumřel. „Ano, samozřejmě. Dobrý den, princezno Alais."

„Dobrý den, Veličenstvo." Alais se mírně uklonila. „Děkuji vám, Veličenstvo." Obrátila rozzářený jasný pohled k Noře, která na ni vrhla široký vítězoslavný úsměv. Pohlédla vzhůru na matku. V tu chvíli ji, ženu, která mohla dělat úplně všechno, tolik milovala.

„Řekla jsi, že nás budeš ochraňovat, pamatuješ?"

Královnin úsměv se rozšířil. Mírně naklonila hlavu na stranu. „Ano, samozřejmě. Jsem tvoje matka."

„A Alais taky?"

Teď se královna zasmála nahlas. „Noro, ty budeš nebezpečná, až budeš starší. Ano, Alais samozřejmě taky."

Richard na druhé straně křesla dokončil svůj podpis, napřímil se a Eleonora si od něj vzala list a také brk. Nora otálela tam, kde byla, uprostřed dění, toužila po tom, aby jí matka nadále věnovala pozornost. „Pokud jsem teď opravdu vévoda," řekl Richard, „mohu vydávat příkazy?"

Královnin úsměv se vrátil; podívala se na něj tak, jako se nikdy nedívala na nikoho jiného. „Samozřejmě. Protože nyní jsi vévoda." Zdálo se, jako by se opět chtěla dát do smíchu; Nora si pomyslela, co její mamá připadá tak směšné. Eleonora položila dopis na stolek a začala spěšně škrábat brkem po papíře.

„Chci být pasován na rytíře," řekl její bratr. „A chci nový meč."

„Jak si přejete, Výsosti," odpověděla matka, stále s náznakem smíchu v hlase, a pomalu pokývla hlavou jeho směrem, jako by se mu ukláněla. Podala list zpátky muži v červeném kabátci. „Můžete s tím začít ihned."

„Ať vám Bůh žehná, Vaše Veličenstvo. Děkuji vám.“ Muž se zhoupl nahoru a dolů, jako kachna. To už přicházel dopředu někdo jiný, opět s papírem v ruce. Nora se pohupovala na špičkách, nechtěla odejít; chůvy stále čekaly, zachmuřeně stály stranou, oči upřené na dívky, jako by je k nim mohly jejich pohledy přitáhnout na dosah. Přála si, aby se na ni její matka podívala, aby s ní opět mluvila. Pak se ze zadní části síně ozval tvrdý, zvučný hlas.

„Vykliďte cestu pro anglického krále!“

Eleonora se v křesle napřímila a Richard poodešel dozadu, na svoje místo po jejím boku. Celá místnost se najednou hýbala, posouvala se, lidé vyklízeli cestu, ohýbali se a skláněli a oním najednou prázdným prostorem přicházel Nořin papá. Nora se spěšně vrátila zpátky dozadu za královnino křeslo k Alais, která tam stála u zdi.

Jenom královna zůstala ve svém křesle, ale úsměv se jí z tváře vytratil. Všichni ostatní se hluboce ukláněli k zemi, a jakmile král rázným krokem přišel až před Eleonoru, síň za ním se rychle vyprázdnila. Dokonce i chůvy se vytratily. Z obou stran dveří zůstali stát na stráži dva z otcových mužů.

„Můj pane,“ řekla královna, „měl jste mne uvědomit předem, byli bychom na vás lépe připraveni.“

Nořin papá tam stál a shlížel na ni. Měl na sobě stejný oděv jako včera. Velké ruce měl položené na opasku. Jeho hlas skřípal, jako když jdete po štěrku. „Napadlo mne, že toho možná uvidím víc, když přijdu neohlášen. Kde jsou chlapci?“ Jeho pohled zalétl k Richardovi. „Ostatní chlapci?“

Královna pokrčila rameny. „Posadíte se, můj pane?“ Přispěchal k nim sluha s židlí. „Přines mému pánovi pohár vína.“

Král se svalil do židle. „Nemyslete si, že nevím, o co se snažíte.“ Otočil hlavu, uviděl za královninou židlí Noru a probodl ji očima. Nora se s nepříjemným pocitem ošila.

„Můj pane,“ řekla Eleonora. „Nejsem si jistá, co tím myslíte.“

„Vy jste tak špatná lhářka, Eleonoro.“ Král se otočil v křesle, chytil Noru za ruku a přitáhl ji mezi jejich dvě křesla, před ně oba. „Tohle malé děvče mluvilo včera velmi dobře, když jste vy všichni ostatní utekli. Myslím si, že mluvilo pravdu.“

Nora stojící před nimi si dala ruce za záda. V ústech měla najednou tak sucho, že musela polknout. Matka se na ni usmála. „Nora je chytrá. Pozdrav svého otce, drahá.“

„Bůh buď s vámi, papá,“ řekla Nora.

Hleděl na ni. Jeho oči kolem černých panenek byly jako talíře nebeské modři. Zvedl ruku a jemně Noru uchopil za předek šatů. Její tělo se uvnitř obalu z látky bezděčně snažilo couvnout co nejdál od jeho doteku. Uhladil jí

předek šatů. Matka k nim seděla natočená ve svém křesle, sledovala je. Za ní stál Richard, obličej zkřivený do šklebu.

„Tak. Právě jsi vyšla z kláštera, co? Líbilo se ti tam?“

Říkala si, co na to má odpovědět. Nakonec řekla pravdu. „Ne, papá.“

Zasmál se. Černé středy jeho očí se zvětšily, pak zase zmenšily. „Copak, ty se nechceš stát jeptiškou?“

„Ne, papá, já chci…“ K jejímu překvapení se příběh změnil. Našla v sobě náhlou, rozdychtěnou odvahu. „Chci se stát hrdinou.“

Eleonora se krátce zasmála a král si odfrkl. „Nu, na to ti dal Bůh špatnou postavu.“ Jeho pohled zalétl za ni. „Kam jdeš?“

„Nikam, můj pane,“ odpověděl Richard chladným hlasem.

Král se opět zasmál, mírně přitom vycenil zuby. Kysele páchl, asi jako starý medvěd a špinavé šaty dohromady. Očima sledoval Noru, ale hovořil k její matce.

„Chci vidět svoje syny.“

„Jsou znepokojení,“ řekla královna, „kvůli tomu, co se stalo s Becketem.“

„S Becketem si poradím. Vy se tím nezabývejte.“ Přišel k nim sluha s číší vína a král si ji vzal. Nora zašoupala nohama, chtěla od nich co nejdál, od ostří jejich slov, která byla jako nože prosekávající vzduch.

„Ano, jenže kvůli tomu, jak si vy poradíte s Becketem, se všichni ocitneme na nějakých divných místech,“ řekla její matka.

„U Boží smrti!“ Zvedl číši a vyprázdnil ji. „Nikdy jsem netušil, že tolik dychtí po mučednictví. Viděla jste ho. Vždyť už vypadá jako stařec. Tohle je varování před počestností, pokud z člověka udělá takového morouse.“

Matka pohlédla přes místnost. „Máte pravdu. Vašemu postavení by rozhodně neprospělo, kdyby mohla polovina lidí v království obcházet vaše rozhodnutí.“

Otočil se k ní, svaly ve tváři zaťaté. „Mne nikdo neobchází.“

„Nu,“ řekla a otočila se k němu. Její ústa se usmívala, ale k očím úsměv nedosáhl. „Mně se zdá, že ano.“

„Mamá,“ řekla Nora, která si vzpomněla, jak to má udělat, aby mohla odejít. „S vaším svolením…“

„Zůstaň,“ řekl její otec, natáhl se, vzal ji za ruku a přitáhl ji k sobě do klína.

„Noro,“ ozvala se matka. Richard za ní popošel o krok dopředu, oči rozšířené. Nora se kroutila, snažila se na otcových kolenou napřímit, ale jeho paže ji svíraly jako klec. Výraz v matčině tváři ji vyděsil. Snažila se mu vyvléknout, on ji však sevřel ještě pevněji.

„Mamá…“

„Pusťte ji, Sire," řekla královna, najednou drsným hlasem.

„Cože?" tiše se zasmál král. „Copak nejsi moje zlatíčko, Noro?" Vlepil jí polibek na tvář. Jeho paže se omotaly kolem jejího těla; jedna ruka jí pohladila paži. „Chci svoje syny. Přiveďte mi zpátky moje syny, ženská." Prudce Noru odstrčil z klína, zpátky na nohy, a vstal. Zakýval ohnutým prstem na Richarda. „Doprovoď mne." Jeho chodidla hlasitě zašoupala na podlaze. Všichni na něj mlčky hleděli. Ztěžka vyšel ze dveří, s Richardem v patách.

Nora si zamnula tvář, stále vlhkou tam, kde se k ní přitiskla otcova ústa. Pohledem zalétla k matce. Královna natáhla ruce a Nora přešla k ní. Matka ji pevně sevřela v náruči. „Neboj se," řekla rozechvělým hlasem. „Já tě ochráním." Pustila Noru a zatleskala. „Teď si dopřejeme trochu hudby."

Z tácu s mandlovými bochánky na dlouhém dřevěném stole stoupaly jemné pramínky kouře. Nora se plížila dolů po kuchyňských schodech, držela se blízko u zdi. Dole rychle vklouzla pod okraj stolu. O kus dál si někdo prozpěvoval a někdo jiný se hlasitě smál; nikdo si jí nevšiml. Sáhla nahoru přes hranu stolu, sebrala plnou hrst bochánků, hodila je do záhybu své sukně, a znovu, a pak, když měla sukni plnou, se rychle otočila, vyběhla nahoru po schodech a ven ze dveří.

Těsně za prahem vzrušením nedočkavě poskakovala Alais, oči jí svítily, rukama tiše tleskala o sebe. Nora jí podala bochánek. „Rychle!" Rozběhla se směrem k zahradní brance.

„Hej! Vy tam, děvčata!"

Alais vyjekla a dala se do běhu. Nora se otočila, poznala ten hlas. Pohlédla vzhůru do Richardových veselých očí.

„Chceš taky?"

Společně odběhli do zahrady, posadili se na lavičku u zdi a pustili se do bochánků. Richard si olizoval sladký prach z prstů.

„Noro, já odcházím pryč."

„Pryč?" vydechla ohromeně. „Kam?"

„Mamá po mně chce, abych našel Mladíka a Geoffreyho. Myslím si, že mě prostě jen chce dostat pryč od otce. Pak se mám vydat hledat nějaké rytíře, kteří by mne následovali. Jsem teď vévoda, potřebuji svou vlastní armádu."

Objal ji, položil jí bradu na vlasy. „Já se vrátím."

„Máš takové štěstí," vyhrkla. „Že jsi vévoda. Já nejsem nic! Proč jsem děvče?"

Zasmál se, stále s paží kolem ní a tváří položenou na jejích vlasech. „Nebudeš pořád jen malá holka. Jednoho dnes se provdáš, a pak se staneš královnou

jako mamá, nebo přinejmenším princeznou. Zaslechl jsem, jak říkají, že tě chtějí provdat za někoho v Kastilii."

„Kastilie? Kde to je?" Proběhl jí záchvěv paniky. Pohlédla vzhůru do jeho tváře. Pomyslela si, že nikdo není tak hezký jako Richard.

„Někde ve Španělích." Natáhl se pro poslední bochánek a ona ho chytila za ruku a podržela ji. Prsty měl celé ulepené.

„Já nechci odejít," řekla. „Stýskalo by se mi po tobě. Vůbec nikoho tam neznám."

„Ještě nějaký čas potrvá, než odejdeš. V Kastilii je mnoho hradů. Bojují tam dole s Maury. Staneš se křižákem."

Zamračila se, zmatená. „V Jeruzalémě?" Během svého pobytu v klášteře se stále musela s ostatními jeptiškami modlit za úspěch křížových výprav. Jeruzalém byl na opačné straně světa a ona nikdy neslyšela, že by mu říkali Kastílie.

„Ne, ve Španělsku se taky vede křížová výprava. El Cid, však víš. Taky Roland a jim podobní."

„Roland," hlesla v návalu vzrušení. O Rolandovi existovala píseň plná vzrušujících pasáží. Znovu k němu zvedla tvář. „Budu mít svůj meč?"

„Možná." Znovu ji políbil do vlasů. „Ženy obvykle meče nepotřebují. Musím jít. Jen jsem se chtěl rozloučit. Teď budeš nejstarší v domě ty, tak dávej pozor na Johanu."

„A na Alais," dodala.

„Ach ano, na Alais," řekl. Vzal ji za ruku. „Noro, poslouchej, mezi mamá a otcem se něco děje. Nevím co, ale prostě něco. Buď statečná, Noro. Statečná a hodná." Jeho ruka na chvíli zesílila stisk. Pak vstal a odešel.

„Kdy už budeme v Poitiers?" řekla Alais šťastně. Posadila se na truhlici vzadu v povoze a rozprostřela kolem sebe sukně.

Nora pokrčila rameny. Povozy byly velmi pomalé a cesta v nich potrvá mnohem déle. Říkala si, kéž by ji tak nechali jet na vlastním koni. Její chůva vylezla dovnitř přes předek vozu, Johanu vytáhla za sebou. Vozka s otěžemi v rukou přivedl spřežení, otočil koně zadky k povozu a zapřáhl je k oji. Možná ji nechá podržet otěže. Ohnula se přes okraj povozu a rozhlédla se kolem po nádvoří plném dalších povozů, lidí pakujících věci její matky a čekajících řad osedlaných koní.

„Lady Noro," oslovila ji chůva, „posaďte se."

Nora k ní dál byla otočená zády, aby jí dala najevo, že neslyší. Ze dveří síně vyšla její matka a při pohledu na ni se všichni ostatní na celém nádvoří

otočili k ní, jako by byla slunce; každý v tom světle pookřál. Nora zavolala: „Mamá!“ a zamávala a matka jí zamávala v odpověď.

„Lady Noro, posaďte se.“

Opřela se o boční stranu povozu. Alais vedle ní se zahihňala a šťouchla do ní loktem. Štolba přiváděl královnina koně; mávnutím poslala pryč muže, který jí chtěl pomoci, a vysedla na něj sama. Nora se dívala, jak to udělala, jak si podržela sukně před nohama a jak se jí podařilo dostat jednu nohu přes sedlo. Její mamá jezdila jako muž. I ona bude takto jezdit. Pak se od brány zvedl křik.

„Král!“

Alais se na truhlici otočila dokola. Nora se napřímila. Do brány vjížděl její otec na velkém černém koni, za ním řada rytířů, ve zbroji a ozbrojených. Dívala se po Richardovi, ale ten mezi nimi nebyl. Většina rytířů musela zůstat venku před branou, protože by se na nádvoří nevešli.

Eleonora přijela na svém koni k jejich povozu, tak blízko, že by se Nora mohla natáhnout a dotknout se jí. Kůň ukročil stranou, pohodil hlavou vzhůru. Král, s temným obličejem, si prodral cestu davem až k nim.

„Můj pane, co se děje?“ zeptala se.

Jediným pohledem přejel celé nádvoří. Obličej měl hustě zarostlý vousem a oči byly podlité krví. Nora se rychle posadila dolů na truhlici. Otec pobídl svého koně ostruhami, zařadil se s ním vedle matčina.

„Kde jsou moji synové?“

„Můj pane, já opravdu nemám ponětí.“

Hleděl na ni s výrazem vzteku v očích. „V tom případě si vezmu rukojmí.“ Otočil se v sedle, pohlédl zpátky ke svým mužům. „Chopte se těch dívek!“

Nora se znovu zvedla na nohy. „Ne,“ řekla královna, která si se svým koněm vynutila cestu mezi něj a povoz, až se její obličej ocitl takřka těsně vedle jeho. Ruku měla zaťatou v pěst. „Držte ruce dál od mých dcer.“ Alais se natáhla a popadla do hrsti Nořinu sukni.

Naklonil tvář až těsně k ní. „Pokuste se mě zastavit, Eleonoro!“

„Papá, počkejte.“ Nora se naklonila přes bok vozu. „My chceme jet do Poitiers.“

Král ztěžka řekl: „Co vy chcete.“ Dva z jeho mužů sesedli a rázně zamířili k povozu. Král ani na chvíli nespouštěl oči z její matky.

Královnin kůň vyrazil mezi muže a povoz. Naklonila se blíž ke králi a rychle promluvila tichým hlasem. „Nebuďte blázen, můj pane, kvůli takové nanicovaté záležitosti. Pokud na mne budete příliš tlačit, už je nikdy neuvidíte. Alais má pěkné věno, vezměte si jako rukojmí jenom ji.“

„To ne, mamá!“ Nora vystřela ruce před sebe. Alais ji pevně objala rukama kolem pasu.

„Prosím – prosím…“

Královna se na ně ani na chvíli nepodívala. „Buď zticha, Noro. Já to zvládnu sama.“

„Mamá!“ Nora se snažila dosáhnout na ni, přimět ji, aby se k ní otočila a podívala se na ni. „Slíbila jste to. Mamá, slíbila jste mi, že pojede s námi!“ Její prsty zavadily o hladkou látku matčina rukávu.

Eleonora ji prudce odmrštila, srazila ji zpět do vozu. Alais vzlykla. Královi muži se znovu dali do pohybu, šplhali k nim nahoru. Nora vyrazila proti nim, pěsti zaťaté.

„Jděte pryč! Opovažte se jí dotknout!“

Kdosi ji chytil zezadu a odtáhl ji z cesty. Dva muži se vyškrábali přes boční stranu povozu dovnitř a vrhli se na malou francouzskou princeznu, začali ji vytahovat. Jednou vykřikla a pak ochabla, bezmocná v jejich rukou. Nora se snažila vykroutit z paže držící ji kolem pasu a teprve tehdy si uvědomila, že to je její matka, kdo ji drží.

„Mamá!“ otočila se k Eleonoře. „Slíbila jste mi to. Ona nechce odejít.“

Eleonora se naklonila až k Noře. „Buď zticha, děvče. Nevíš, co děláš.“

Král za ní otáčel svého koně dokola. „Tamtu si můžete nechat. Možná vás jednou otráví.“ Odjel za svými muži, kteří drželi Alais mezi sebou. Další muži vyndávali Alaisina zavazadla. I ji samotnou táhli, jako by to byla nějaká truhlice. Nora beze slova vykřikla. Otec ostře zavelel a muži se za ním rozjeli ven z brány. Alais odvážel s sebou jako nějakou trofej.

Eleonora, s paží stále kolem Nořina pasu, vyslala za králem zamračený pohled. Nora se vykroutila z jejího sevření a matka se k ní otočila tváří.

„Nu, to nebylo pěkné, že ne?“

„Co jste to udělala, mamá?“ vykřikla Nora ječivým, vzteklým hlasem, nic nedbala na to, kdo všechno to slyší.

„Ale no tak, děvče,“ řekla matka a zatřásla jí. „Uklidni se. Nic nechápeš.“

Nora se své matce s prudkým škubnutím celého těla vytrhla. „Řekla jste, že Alais pojede s námi.“ Hluboko v jejím nitru se sbíralo cosi tvrdého, jako by spolkla kámen. Dala se do pláče. „Mamá, proč jste mi lhala?“

Matka na ni zamrkala, nakrčila čelo. „Nejsem všemohoucí.“ Natáhla k ní ruku, jako by o něco žádala. „Ale no tak, buď rozumná. Nebo snad chceš být jako tvůj otec?“

Noře vytryskly slzy z očí. „Ne, a taky nechci být jako vy, mamá. Něco jste mi slíbila a lhala jste.“ Odrazila nabízenou ruku.

Eleonora se zarazila; pak zvedla ruku a uhodila Noru do tváře. „Kruté, nevděčné dítě!“

Nora se zprudka posadila. Vrazila si pěsti do klína, ramena shrbená. Alais

byla pryč; vůbec ji nedokázala zachránit. Nezáleželo na tom, že se jí Alais ve skutečnosti zas tolik nelíbila. Chtěla být hrdinou, jenže byla jen malé děvče a nikomu na ní nezáleželo. Otočila se k truhlici, položila na ni paže, sklonila hlavu a dala se do pláče.

Později se opřela o boční stranu povozu a hleděla ven na cestu před nimi.

Cítila se hloupě. Alais měla pravdu – nemohla být králem a teď už nemohla být dokonce ani hrdinou.

Chůvy dřímaly vzadu v povoze. Matka si vzala Johanu, posadila si ji do sedla před sebe, jako by chtěla Noře ukázat, jak ošklivě se chovala. Kočí na svém sedátku byl otočený zády k ní. Měla pocit, jako by ji nikdo neviděl, jako by tam ani nebyla.

Stejně nechtěla být králem, pokud to znamenalo, že by musela být zlá a křičet na lidi a násilím je unášet. Chtěla být jako její matka, ale její *stará* matka, hodná matka, ne tahle nová, která lhala a porušovala sliby, bila ji a nadávala jí. Alais řekla: „Tvoje matka je zlá," a ona se teď znovu málem rozplakala, protože to byla pravda.

Poví to Richardovi, až se vrátí. Ale pak se jí v žaludku něco pevně stáhlo, jako uzel: pokud se vrátí. Celý svět se nějak změnil. Možná i Richard teď už bude falešný.

„Stane se z tebe křižák," řekl jí.

Nevěděla, jestli by něco takového chtěla. Být křižákem znamenalo urazit dlouhou, dlouhou cestu a pak někde zemřít. „Buď hodná," řekl jí Richard. „Buď statečná." Jenže ona byla jen malé děvče. Pod celou širokou modrou oblohou byla pouhou tečičkou.

Povoz kodrcal po cestě, součást dlouhého průvodu s nákladem směřujícího na jih k Poitiers. Rozhlédla se kolem sebe, po služebnictvu kráčejícím mezi povozy, po nadskakujících hlavách koní a mul, po hromadách zavazadel svázaných provazy. Její matka jí nevěnovala nejmenší pozornost, odjela kus dopředu, do davu jezdců v čele. Chůvy spaly. Nikdo ji nesledoval.

Nikdo se o ni už nestaral. Chtěla zmizet. Ale nestalo se tak.

Vstala, podržela se boční strany povozu, aby neupadla. Držíc si sukně před nohama opatrně přelezla přes předek vozu na sedátko a posadila se vedle kočího, který na ni překvapeně pohlédl. Měl širokou hnědou tvář zasazenou v houštině vousu.

„Moje malá paní…"

Uhladila si sukně, pevně zapřela nohy o prkýnko a podívala se na něj vzhůru. „Mohu držet otěže?" zeptala se.

Melinda Snodgrassová

Spisovatelka, jejíž dílo přesahuje hranice médií a žánrů. Melinda M. Snodgrassová napsala scénáře pro televizní seriály *Případ pro Sam* a *Star Trek: Nová generace* (u kterého byla několik let také režisérkou), množství oblíbených vědeckofantastických románů, a byla rovněž spoluautorkou dlouhodobě vysílaného seriálu *Divoká karta*, pro který psala i režírovala. Mezi její romány patří: *Circuit*, *Circuit Breaker*, *Final Circuit*, *The Edge of Reason*, *Runespear* (s Victorem Milánem), *High Stakes*, *Santa Fe* a *Queen's Gambit Declined*. Jejím nejnovějším románem je *The Edge of Ruin*, pokračování románu *The Edge of Reason*. Mezi její mediální romány patří román z cyklu Divoká karta *Double Solitaire* a román z edice Star Trek *The Tears of the Singer*. Je rovněž editorkou antologie *A Very Large Array*. Žije v Novém Mexiku.

V následující povídce nás zavádí na vzdálenou planetu, aby nám ukázala, že dokonce i ve společnosti, kde za nocí duní vesmírné koráby a v přeplněných městských ulicích se mísí mimozemšťané s lidmi, mohou být některé z her, na které narazíte, *staré* jako lidstvo samo.

RUCE, CO TAM NEJSOU

Lidský barman vyřizoval jednu za druhou objednávky, provázen tupými, nemelodickými zvuky přiťukávajících sklenic. Barem klapotala na jemných kopýtkách hadžinská servírka se zacuchanou dlouhou hřívou splývající jí dolů po nahých zádech a roznášela nápoje. Stálí zákazníci byli mrzoutská cháska, pouhé stíny schoulené v temném jeskyňovitém prostoru a pečlivě rozsazené u stolků, které byly vždycky kus od sebe. Nikdo tam nemluvil. Náhradou za konverzaci byli moderátoři komentující průběh fotbalového zápasu na obrazovce zavěšené na stěně nad barovým pultem. Dokonce i jejich hlasy byly pouhým tichým drmolením, protože zvuk byl stažený hodně nízko. Skrze kouř se vinuly odéry rozlitého piva a štiplavá chuť oleje na smažení, ale veškerá aromata i tabákový kouř byly přetrumfnuty pachy zoufalství a doutnajícího vzteku.

Tato zatuchlá díra dokonale korespondovala s povahou podporučíka Tracyho Belmanora. Zvolil si tohle místo, protože se nacházelo hodně daleko od vesmírného přístavu a bylo nepravděpodobné, že by se zde setkal se svými kolegy z lodi. Což se mu jen hodilo. Před pouhým měsícem ukončil studia na vojenské akademii Solární ligy a byl přidělen na svoje první místo. Problém byl v tom, že jeho spolužáci vyšli ze školy jako zbrusu noví nadporučíci, což ovšem nebyl případ neurozeného a navýsost obyčejného syna krejčího, který mohl na akademii studovat jen díky stipendiu. Když obdržel svoje insignie, podíval se na hvězdičky a jediný prýmek a uvědomil si, že je o jednu příčku níž pod svými urozenými spolužáky, a to i přesto, že studoval s lepším prospěchem než oni a jeho letecké výkony se vyrovnaly mnohým z nich, s výjimkou Mercedes, jejíž reflexy a schopnost vydržet vysoké přetížení zahanbovaly všechny ostatní. Když se na to zeptal velitele vojenské akademie, viceadmirála Sergeje Arringtona Vasqueze y Markova, velký muž mu nenuceně podal vysvětlení, a vůbec si přitom neuvědomil, jak je to pro něj urážlivé.

„Musíte pochopit, Belmanore, že by se jaksi nehodilo, abyste byl v pozici, kde byste vydával příkazy svým spolužákům, především pak infantce Mercedes. Takto se nemůže stát, že byste někdy velel na můstku, takže budete ušetřen rozpaků. Je to jen pro vaše dobro."

Náznak, že by mohl být uveden do rozpaků, kdyby měl vydat příkaz vysoce urozeným pitomečkům, včetně Imperátorovy dcery, vznítil jeho až příliš hor-

kokrevnou povahu. *„Jsem si jistý, že mi to bude velkou útěchou, až budu umírat, když jeden z těch idiotů havaruje s lodí.“* Jenže tohle samozřejmě neřekl. Tato nerozvážná slova prodlévala těsně za okrajem jeho zubů, ale po čtyřech letech drilu v zachovávání protokolu a plnění příkazů se mu podařilo spolknout svoje nahněvané odseknutí. Místo toho zasalutoval a řekl jen: „Ano, pane.“ Aspoň Markovovi za tu urážku nepoděkoval.

Později si říkal, proč se neozval. Zbabělost? Opravdu měl z FFH strach? Bylo to strašlivé pomyšlení, protože to naznačovalo, že si opravdu uvědomuje, kde je jeho místo. Pokud by měl být upřímný sám k sobě, musel přiznat, že právě z tohoto důvodu nenavštívil ples konaný na oslavu ukončení studia. Věděl, že žádná z Mercedesiných dvorních dam by jej jako doprovod neakceptovala. Ženu ze své vlastní sociální vrstvy si tam přivést nemohl. A Mercedes byla dcera Imperátora a nikdo se nesměl nikdy dozvědět, že ji Tracy miluje a že ona má ráda jeho.

A tak na ples nešel. Místo toho stál na Křišťálovém mostě v Centrálním prstenci a sledoval Mercedes, tentokrát výjimečně bez uniformy, oblečenou ve zlatorudém snu, jak vstupuje do tanečního sálu zavěšená do rámě Honoria Sinclaira Cullena, rytíře Oblouků a mušlí, vévody z Argentu, běžně známého jako Boho, a Tracyho úhlavního nepřítele a rivala. Po jejím boku měl být Tracy. To se ale nikdy nestane.

Zhluboka se napil whisky, vyprázdnil skleničku. Byl to levný alkohol, který si vyleptával bolestivou cestičku dolů hrdlem, aby se mu nakonec usadil jako žhavý uhlík v útrobách. Na rozdíl od ostatních nerudných a nekomunikativních zákazníků se Tracy rozhodl posadit k barovému pultu. Barman, velký muž, jemuž pruhy na zástěře dokonale maskovaly zažranou špínu, pokývl na Tracyho prázdnou skleničku.

„Ještě jednu?“

„Jistě. Proč sakra ne?“

„Hážeš to do sebe dost rychle, mladej.“ Když k němu Tracy vzhlédl, překvapila jej laskavost v mužových hnědých očích. „Dokážeš pak najít cestu zpátky do přístavu?“ S klokotáním naléval whisky do skleničky.

„Možná by bylo lepší, kdybych ji nenašel.“

Z kapsy zástěry se vynořil hadr, otřel ocelový povrch barového pultu. „To bys asi nechtěl. Liga dezertéry věší.“

Tracy vyprázdnil skleničku jedním lokem, potlačil nápor nevolnosti. Zavrtěl hlavou. „Mě ne. Mě by ani nehledali. Ti by byli jen rádi, kdyby byly jakékoli záležitosti související s mou prachsprostou maličkostí rychle zameteny pod koberec.“

„Poslyš, mladej, ty máš problém. Já to na tobě vidím.“

„Páni, to jste vždycky tak všímavej?“

„Uklidni se, hochu.“ Ta slova však byla vyřčena mírným hlasem a se slabým úsměvem na tváři. „Poslyš, jestli chceš mít lepší pocit ohledně stavu galaxie a svého místa v něm, měl by sis jít promluvit s *tamtím* chlápkem. Možná jsou to všechno jen nesmysly, ale Rohan ti poví setsakramentskej příběh.“

Tracy se podíval ve směru ukazujícího prstu a uviděl statného muže střední výšky usazeného u rohového stolu a hýčkajícího v prstech prázdnou skleničku. Ve vlasech měl šedé pruhy a čelo měl až přespříliš vysoké v důsledku ustupující vlasové linie. Barman se přemístil ke vzdálenému konci pultu a začal dolévat prázdné skleničky na tácu Hadžinky. Tracy se opět podíval na sklesle sedícího muže. Popadl svoji vlastní skleničku a přešel k jeho stolu.

Ukázal přes rameno na barmana a řekl: „Tamten tvrdí, že máš nějaký příběh, který by mi mohl tak trochu srovnat myšlenky v hlavě.“ Odkopl od stolu židli a posadil se na ni. Napůl doufal, že muž začne protestovat a pošle ho pryč. Anebo se s ním rovnou začne prát. Tracy měl docela náladu praštit si do někoho, a tady na Wasua, na rozdíl od High Ground, by se rvačka neproměnila ve stupidní duel. Tracy se dotkl jizvy na levém spánku, dárku, který mu uštědřil Boho. Při bližším pohledu na toho muže pochopil, že je velmi nepravděpodobné, aby propukla rvačka. Pod tukem neměl žádné svaly a pod očima se mu nadouvaly oteklé tmavé váčky.

„Loren mi nevěří,“ řekl Rohan. „Jenže je to všechno pravda.“ V důsledku přemíry alkoholu špatně artikuloval, ale Tracy nemohl přeslechnout aristokratický přízvuk příslušníka FFH, Šťastných pěti set. A že jej dokázal dobře rozpoznat. Slýchal ho po čtyři zatracené roky. Dokonce se obával, že ho začne napodobovat.

„Dobře, já to zkusím. Co všechno je pravda?“

Muž si špičkou jazyka oblízl rty. „Lépe by se mi ten příběh vyprávěl, kdybych měl něco na svlažení hrdla,“ řekl.

„Tak jo.“ Tracy šel zpátky k baru a vrátil se s lahví bourbonu. Postavil ji na stůl mezi ně. „Tady. Teď jsem zaplatil za tvůj příběh. Tak se do toho pusť, ať se mám čemu divit.“

Rohan se spěšně natáhl po lahvi, ale vzápětí se začal na své židli komíhat a musel sevřít zavalitou rukou okraj stolu, aby se nesvezl na zem. „Já jsem někdo mnohem, mnohem významnější, než se zdá.“

„Jasněěě,“ protáhl Tracy svou odpověď.

Muž se s přehnanou pečlivostí rozhlédl kolem. „Musím být opatrný. Kdyby věděli, že mluvím…“

„Ano?“

Muž si přejel prstem po hrdle. Naklonil se přes stůl. Tracyho ovanula

odporná směsice alkoholu a páchnoucího dechu. „To, co ti povím, by mohlo otřást samotnými základy Ligy."

Opilec si nalil drink, hodil ho do sebe a pokračoval. „Jenže se to stalo – všechno se to stalo – a všechno je to pravda. Poslechni si to a vezmi si z toho ponaučení, mladý muži." Rohan si znovu nalil skleničku, dolil Tracymu a zasalutoval mu svou sklenicí. Ten se tentokrát spokojil jen s douškem místo s hltem. Rohan si povzdechl a zdálo se, že víc už se na mladého důstojníka nesoustředí.

„Všechno to začalo, když jeden z mých spolupracovníků pořádal rozlučkový večírek…"

Pokud lze striptýzový klub někdy považovat za vkusný, mohl by právě tento podle Rohana taková měřítka splňovat. Ne že by byl nějakým odborníkem. Bylo to poprvé, co navštívil podnik, kde se – k značnému pobouření církve – předváděly lidské ženy. Tak proč vůbec souhlasil s tím, že se připojí ke své posádce na rozlučkovém večírku pořádaném na počest Knudovy nadcházející svatby? Odpověď přišla vzápětí. *Protože poslední milenec mé ženy je stejně starý jako moje dcera, a to je na mě prostě příliš.* Tudíž jeho přítomnost v Cosmos klubu měla být – čím? Odplatou? A jak velká pravděpodobnost existovala, že to Juliana vůbec kdy zjistí? Překvapivě malá. A záleželo by jí na tom? Ještě menší.

Začervenal se, když skoro nahá hosteska, s ňadry a půlkami nadzvednutými ocvočkovaným postrojem vzala jejich kabáty a s půvabným gestem zkušené kurtizány je odvedla k usmívajícímu se maître d', pohlednému muži s čtverhranným vousem a lesknoucíma se černýma očima. Provedl jejich skupinu vysokými dvojitými dveřmi do nitra samotného klubu. Světla v hlavní místnosti byla tlumená, ale zapuštěné reflektory vrhaly záři na pomalu se otáčející plošiny, na kterých byly krásné nahé ženy. Plošiny byly utvářené jako spirální galaxie a hvězdy v nich byly napodobeny falešnými diamanty. Rohan hleděl na oblé zadečky dívek a říkal si, jak tahle skvostná pozadí asi vypadají po dlouhé noci sezení na plošinách. Mezi plošinami bylo pódium vyrobené z čirého skla. Ze středu jeviště čněl křišťálový sloup jednoznačného tvaru a významu.

Mezi stoly procházela servírka oblečená – pokud se tomu tak dalo říkat – ve stejném ocvočkovaném postroji jako hosteska a roznášela jídlo a pití. Rohan viděl, jak kolem na tácu pronesla *brie en croûte* ozdobený višněmi, a vůně linoucí se z kuchyně se mohly směle vyrovnat čemukoli, co kdy cítil v těch nejluxusnějších restauracích ve městě. V žaludku mu pochvalně zakručelo. Ano, definitivně nóbl podnik, jako stvořený pro zámožné a urozené členy FFH.

Pak jej zarazila další anomálie. Nebyli tam přítomni žádní ne-lidé. Veškerý obslužný personál byl lidský. Rohan předpokládal, že v útrobách kuchyně pracují jako pomocná síla Hadžinové a Isandžové, ale obraz předkládaný platícím zákazníkům byl až agresivně humanoidní.

John Fujasaki rezervoval kruhovou kóji u okraje pódia, kde na ně již čekala ledem naplněná nádoba se šampaňským. Jakmile se jejich skupina rozsadila na místa, vrchní otevřel s diskrétním *pop* lahev a naplnil jim číše. Čalounění bylo plyšové, vyrobené z neurální tkaniny, která okamžitě vycítila napětí dole v Rohanových zádech a začala ono místo masírovat. Povrch vznášejícího se holografického stolku ukazoval neustále se měnící výhled na úchvatný astronomický jev. Rohan jako zhypnotizovaný zíral na explodující supernovu, která se chystala pozřít jeho pití.

John Fujasaki, iniciátor celé akce, se naklonil k Rohanovi a tiše řekl: „Vy se červenáte, pane." Z jeho slov zazníval smích.

„Nejsem zvyklý vídat tolik… ženského… masa," odpověděl mu.

„Promiňte, že to říkám, ale měl byste chodit ven častěji," zněla odpověď. Pak se John odvrátil, aby reagoval na čísi poznámku.

Rohan pozoroval bublinky stoupající v jeho nápoji a říkal si, co by si asi mladý pobočník pomyslel, kdyby věděl, že jeho nadřízený často navštěvuje méně pověstné podniky v Pony Town, které vycházely vstříc zákazníkům se zálibou v cizím a exotickém. Pak jej zarazilo pokrytectví jeho hněvu na vlastní ženu kvůli její nevěře. Spoléhal na věky starou obhajobu: u mužů se děvkaření tolerovalo, zatímco žádná žena nesměla nasadit kukačku do hnízda svého manžela. Ty výmluvy zvonily prázdnotou.

John zacinkal lžičkou o svoji číši. Mladí muži ztichli a Fujasaki vstal. „Nu, tak na Knuda. Ti z nás, kteří se dosud vyhýbáme stavu manželskému, si myslíme, že je blázen, a ti, kdo již vstoupili do řad ženatých, jej rovněž považují za šílence. Nicméně alespoň dnes večer odložíme takové starosti stranou a soustředíme se na to, abychom ho do onoho stavu uvedli stylově. Takže připijme na Knuda a na jeho poslední noc svobody. Ať je pamětihodná!" zvolal John.

„Ať žije! Na zdraví!" ozývalo se volání kolem stolu; všichni zvedali číše, cinkali jimi o sebe, vyprazdňovali je a dolévali. Knud, s úsměvem na tváři, ale také s náznakem starostí vzadu v očích, položil ruku přes svoji sklenici. „Bavte se dobře, hoši. Já musím být zítra v přijatelném stavu."

„Nedělej si starosti, Knude," řekl Franz. „Jsi tady s *námi*."

„Právě *to* mi dělá starosti."

Servírka si zapsala jejich objednávku večeře. Alkohol dál tekl. Rohan zjistil, že přemýšlí o inflačních cifrách z hvězdného systému Wasua. To jej přimělo přejít od šampaňského k bourbonu. Začala hrát živá hudba a pódium si pro

sebe zabírala jedna dívka za druhou v různých nápaditých kostýmech. Tyto nápadité kostýmy byly kousek po kousku odhazovány v rytmu s pulzující hudbou a dámy byly velmi… Rohan pátral po správném výraze, až se nakonec spokojil se slovem „flexibilní“. Téměř všechny stoly byly nyní zaplněné skupinami mužů. Na tvářích se jim leskl pot, manžety a kravaty měli povolené, saka sundaná. Dívky si jim sedaly na klíny a projížděly jim štíhlými prsty ve vlasech. Hluk konverzace byl basový a živočišný.

Na pódiu začal kvintet dívek tančit a zpívat na starou pochodovou píseň SpaceComu, ale s docela zajímavým novým textem. Živá hudba přiměla Rohana nejdříve si jen tiše broukat a pak začít zpívat nahlas, bylo ale frustrující, že dívky nedokázaly udržet správný rytmus. Opožďovaly se. Začal divoce dirigovat, když tu najednou ucítil, jak loktem do něčeho narazil.

„Hola!“ vykřikl Fujasaki. Vpředu na kalhotách měl velkou mokrou skvrnu.

„Je opilý,“ slyšel Rohan nejasně kohosi říct.

„No a co? Všichni jsme opilí,“ odpověděl Franz.

„Jasně, jenže on je tajemník, co kdyby…“ začal Bret, nový najatý asistent.

„Uklidni se. Tohle místo pravidelně pročesávají. Sem se tisk nedostane,“ ujistil ho John.

„Jasně, uklidni se, Brete. Prostě je to legrace. *Já* jsem legrace. Já… jsem prostě stvořený z legrace!“ vykřikl Rohan.

Pětice dam pospíchala z jeviště, provokativně vrtěly půvabnými zadečky. „Co to dělají?“ zeptal se Rohan. „Kam všechny ty půvabné dámy jdou?“ opakoval a najednou ucítil sevřenost v hrudi a podivný smutek.

„Jdou obhospodařovat ostatní,“ řekl Franz.

„Jaká strašlivá škoda,“ zasténal Rohan. „Potřebovali bychom komisi odborníků – krásné dívky se stále mění v něčí manželky. To je skandální. Potřebujeme prozkou…“

Jeho mumlání uťalo zavíření bubnu. Všechna světla v klubu pohasla až na jediné světlo reflektoru přišpendlené k jevišti. Do tohoto kuželu světla vskočila dívka. Zdálo se, jako by letěla, tak vysoké bylo její *grand jeté*, a dlouhý plášť vlající za ní jen zvýšil iluzi letu. Hudba na sebe vzala primitivní, naléhavý rytmus. Stála ve středu jeviště, tvář měla zakrytou důmyslnou maskou a pokrývkou hlavy. Jediné, co z ní bylo vidět, byla nepřirozeně špičatá brada a lesk očí. Dlouhými klepety osázenými světélkujícími diodami uchopila okraje pláště a odhodila jej, odkryla důmyslný kostým, zahalující mnohem víc než bylo obvyklé pro striptérku. Rohan si říkal, zda jsou její drápy všité do rukavic?

Začala tančit. Žádné drsné kroužení a smyslné pózování. Tančila s dechberoucím půvabem. Pažemi kolem sebe tkala důmyslné vzory a diody vytvářely

pásy mnohobarevného světla v okolním vzduchu. Vrstvy začínaly odpadat. Dav pochvalně vykřikl při každém kousku odhozeného oblečení. Když na podlahu pódia sklouzl další, rozvinul se dlouhý hedvábný ocas pokrytý lesklou rudou a bílou kožešinou a omotal se kolem ní jako tančící had. Výkřiky nabraly na intenzitě, staly se burácením.

Dívka přitančila blízko ke svým upoceným obdivovatelům. Ruce mužů se po ní sápaly jako slepá miminka lačnící po prsu, ale ona se jim vždycky vyhnula. Pokud ovšem tyto šmátrající ruce neobsahovaly platební kolíky. V tom případě dovolila, aby jí je zastrčili do destičky, kterou měla připevněnou k pasu. Rohan tam seděl celý zkoprnělý, prsty svíral okraj stolu, přál si, aby sundala masku. *Ukaž se mi… ukaž se mi…* Přiblížila se k nim. Mladí muži se nahnuli přes stůl, kolíky natažené, jako by to byla nějaká komerční metafora pro sex. Rohan se nedokázal pohnout. Jen se díval, jak odpadla další vrstva a odhalila světle krémovou a rudou srst, která pokrývala její boky a břicho a zvedala se jako hrot oštěpu mezi její ňadra. Od obecenstva se ozvalo zalapání po dechu.

John dopadl zpátky proti stěně kóje. „U papežova svatého ptáka!“ vydechl.

Hudba zrychlila tempo. Z konečků jejích dlouhých drápů jiskřil oheň a dekorace a zvonečky na masce začaly divoce zvonit. Otáčela se, rychleji a rychleji, pak se dalším velkým skokem ocitla zpátky uprostřed jeviště. Nohy široce rozkročené, dlaně zespodu na ňadrech. Pomalu jimi vyjela nahoru po své hrudi a přes krk, stáhla masku a pokrývku hlavy a odhodila je stranou. Objevil se malý, zvednutý nos s rozšiřujícími se nozdrami, špičaté uši vyčnívající skrze divokou změť krémových a rudých kučer. Na každém konečku byl chomáček chlupů. Kočičí oči v barvě smaragdové zeleni.

„Mimozemšťanka,“ řekl Bret a v jeho hlase bylo slyšet znechucení i chtíč zároveň.

Tma.

Znovu se rozsvítilo. Pódium bylo prázdné. Kolem stolu probíhala vzrušená konverzace.

„Kosmetická chirurgie?“

„Ne. Určitě to bude jedna z těch carajských míšenců.“

„Já myslel, že jsme je všechny pozabíjeli.“

„Měli jsme. Je to nechutné.“

„Hej, zhasněte světla, zavřete oči a představte si to jako exotické spodní prádlo,“ řekl John se smíchem.

Místnost kolem Rohana jako by se nafukovala a smršťovala. Srdce mu bušilo v hrudi a dech z něj vycházel v krátkých poryvech. Na jeho poklopec naléhavě dotíral ztopořený úd. Vypotácel se z kóje.

„Pane?“
„Jste v pořádku?“
„Kam jdete?“
Neodpověděl.

„Počkat,“ skočil mu do řeči Tracy. „Kříženec Caraa s člověkem? Nic takového neexistuje. Tak za prvé je to ilegální.“ Mladý důstojník ukázal na hadžinskou servírku. „A za druhé, naše přístroje by na to možná stačily, ale neexistuje způsob, jak bychom mohli přivést na svět mládě.“

Rohan na něj varovně zamával prstem. „Á, jenže nezapomeň na to, že Caraové byli špičkoví genetikové. Mísili geny z každé známé cizí rasy dlouho předtím, než se na scéně objevili lidé. Velmi dychtili přidat do té směsice i nás a nemohli uvěřit, že to Liga myslí vážně, když byl vydán zákaz křížení mimozemšťanů s lidmi.“

Tracy si lokl svého nápoje. Ze svých studií věděl, že Caraové nemají žádnou fyzickou normu. Uzpůsobovali svoje těla tak, aby to vyhovovalo dané situaci. Z pouhého rozmaru měnili pohlaví. Po tisíce let sbírali genetický materiál každé rasy, se kterou se setkali, mísili jej a manipulovali jím. Úkol to pro ně byl snadno dosažitelný, protože Caraové trávili svoje životy na palubách obřích obchodních lodí, jež putovaly mezi hvězdnými systémy, anebo v obchodech zásobovaných těmito loděmi. Pro Caraa byla největším hříchem uniformita. Věřili, že klíčem k přežití a pokroku je diverzita. Pro lidstvo bylo něco takového děsivé. Čistota lidské rasy se pro ně stala posedlostí. Většina genetického výzkumu a manipulace byla postavena mimo zákon ze strachu, že by Caraové mohli najít způsob, jak ovlivnit základní lidský genom. Tohle všechno teď řekl Tracy Rohanovi.

Starší muž zavrtěl hlavou. „Ano, jenže tohle je neodradilo. Nalezli dobrovolníky, vzdorovité lidské jedince s nepřátelským postojem k Lize, a vyprodukovali několik tisíc kříženců.“ Zvedl svou skleničku a několikrát ji položil dolů. Kroužky od dna sklenice se spojily do soustředného vzoru.

„Proč tedy udělali tu dívku tak odlišnou?“ zeptal se Tracy. „Mohli udělat novorozeně, které by vypadalo jakkoli. Dokonce přesně jako člověk.“

Rohan vzhlédl. „A to byla jejich chyba. Přesně tohle měli udělat. Místo toho se pokusili zmírnit jakýkoli odpor vylepšením genů tak, aby vyrobili děti atraktivní pro lidi. Anebo alespoň takové, o jakých si mysleli, že pro ně budou atraktivní. Všimli si například toho, že máme rádi kočky. Proto Sammy.“ Rohan znovu naplnil svou skleničku a dlouze se napil. „Neuvědomili si ovšem, že tohle ty děti jen učiní o to děsivějšími.“

„Jenže vy jste tou… Sammy… nebyl znechucen?“

„Samarith, její celé jméno je Samarith. A ne, nebyl jsem znechucen, jenže já mám zálibu v exotičnosti. Oni to věděli. A využili toho.“

Rohanovi se obracel žaludek, v hlavě mu bušilo. Vrávoravě prošel vstupní chodbou a ven na ulici. Mořem prosycený vzduch mu trochu pročistil hlavu. Nalezl roh budovy a jal se hledat dveře do zákulisí.

„*Co* to děláš?“ kvílela racionální část jeho mysli.

„Jdu jí složit kompliment za to, jak tančila,“ řekl nahlas.

Jdu se jí zeptat na život. Prozkoumat její myšlenky. Podělit se s ní o sny. Ošoustat ji do němoty.

Našel boční vchod a vešel. Uvnitř čišel ze stěn a visel ve vzduchu pach potu a zatuchlých líčidel. Rohan ztěžka polkl a pokusil se najít cestu kolem ovládacího panelu osvětlení. Zabočil do chodby, kde se ocitl přišpendlený ke zdi, když kolem pospíchal houf chichotajících se dívek mířících na jeviště. Ucítil přes šaty teplo jejich holé kůže a úd mu znovu ztvrdl. Našel další chodbu, jenže tuhle hlídal vysoký muž s převislým břichem. Rohan se pokusil projít kolem něj, ale muž jej zastavil. Bouchačovy odhalené bicepsy byly plné vojenských tetování a svaly měl porostlé tukem. Od jeho oholené lebky se odrážela stropní světla.

„Kam si myslíte, že jdete?“

„Chtěl jsem navštívit mladou dámu, která právě dokončila svoje vystoupení.“

„Vy a všichni ostatní aristové…“ Muž pohlédl dolů na Rohanův rozkrok. „Co mají mozky ve svém ptáku.“

Rohan na něj zíral. „Můj dobrý muži, takhle se mnou hovořit nemůžeš.“

„Ale jo, můžu. A jestli chcete vidět Sammy, tak vás to bude něco stát.“ Vysunul boky dopředu, odhalil platební destičku. Nemělo to stejný účinek, jako když to dělaly tanečnice. Rohan chvíli váhal, pak si znovu vybavil ten svůdný malý obličej, vytáhl svůj platební kolík a zaplatil.

„Kde ji najdu?“ zeptal se.

„Jděte za svým ptákem. Mám dojem, že vám neomylně funguje coby vodicí prut.“

Bouchač ustoupil stranou a Rohan zamířil dolů chodbou, přičemž kontroloval každý pokoj, který míjel. Mezi otevřením a zavřením dveří se pokaždé ozvalo chichotání, ba dokonce obdržel pár lascivních pozvání. Její šatna byla až pátá, kterou kontroloval. Byla oblečená v tmavozeleném župánku a seděla u toaletního stolku. Spodní zásuvka byla vytažená a ona na ní měla položené

bosé chodidlo. Lem župánku odpadl stranou a objevila se dokonale tvarovaná noha až k boku. Kouř ze stimky, kterou malátně držela v jedné ruce, vířil jako aureola nad konečky jejích špičatých uší. Hrábla po něm dlouhým pohledem nádherných zelených kočičích očí.

„Kolik jste zaplatil?"

„Prosím?"

„Dalovi. Kolik jste mu zaplatil za to, aby vás sem pustil?"

„Tři stovky."

„To jste přepískl. Pustil by vás sem i za polovinu té částky."

„Zapamatuju si to pro příště."

Samarith si zapálila novou stimku a podívala se na něj. Rohan rozpačitě přešlápl z nohy na nohu.

„Vy nechcete vědět, proč jsem tady?" zeptal se nakonec.

Přejela pohledem k jeho rozkroku. „Poskytujete mi jasný důkaz střední velikosti." Jeho erekce pominula. „Á, to jsem zvorala," zavrněla.

„Chtěl jsem vás pozvat na večeři," řekl Rohan.

„Nejdřív randění? Hm, to je změna." Vstala a zamáčkla svoji stimku. „Znám jedno opravdu pěkné místo v Pony Town, kde mají otevřeno dlouho do noci."

„Já jsem vás chtěl vzít do French Bakery." To byl nejlepší restaurant ve městě. Myslel si, že to na ni zapůsobí.

Zasmála se. „Vy jste přece hlupáček. Docela roztomilý, ale hlupáček." Hleděl na ni. „Lepší je být nenápadný."

„Vy jste dnes večer zrovna nenápadná nebyla," odsekl Rohan.

„Tohle je striptýzový podnik. Podle vašich měřítek je možná neobvyklý, ale stále je to striptýzový podnik. Vodit se se mnou někde na veřejnosti by nebylo dobré pro žádného z nás. A kdo jste vy, mimochodem? Který potomek kterého upadajícího šlechtického rodu?"

„Jak víte, že jsem FFH?"

„Ale no tak." Z jejích slov čišelo opovržení.

Pomyslel na svoji práci a na stres, který obnášela. Vzpomněl si na svoji chladnou a odměřenou ženu. „Nemohl bych pro dnešní večer být jenom Rohan?"

Naklonila hlavu na stranu a obdařila jej roztomilým pohledem. O něco laskavějším tónem řekla: „V pořádku. Budu vám říkat Han a vy mně můžete říkat Sammy. A dnes večer budeme předstírat, že nejsme to, co jsme."

„A po dnešku?" zeptal se Rohan.

„To záleží na tom, jak dopadne dnešní noc."

Rohan nechal Sammy, aby vydala příkazy jeho hadžinskému šoférovi, Hobbovi. Ani on, ani Hobb nedali slovem či skutkem najevo, že to v té oblasti znají. On to tam ale znal až moc dobře. Jeho oblíbené masážní lázně se nacházely jen o pár ulic dál. Bylo to místo, kde mohli muži s jeho zálibami pocítit dotek exotiky. Líbilo se mu, jak jej šimrá na kůži hebká srst isandžské masérky, která mu drsnými tlapkami hněte svaly.

Té noci propuklo letní vedro a bylo příjemné pobývat venku. Po ulicích se procházeli lidé, Hadžinové, Isandžové, Píšťalové z Tiponi a Slunkiové, naslouchali hudebníkům hrajícím na nárožích. Hráli různé hry spočívající na šanci nebo umu – všechno od šachů přes kostky až k pohupujícím se skupinkám Píšťalů hrajících svoji nepochopitelnou hru s tyčinkami. Restauranty byly plné zákazníků. Milenci se mazlili na lavičkách v malém parku, zatímco ti starší seděli a pozorovali lodě startující z vesmírného přístavu Crystóbala Colóna. Hobb jim otevřel dveře klouzáku. Rohan vystoupil a ucítil pod nohama rachot, jak se k nebi zvedla další vesmírná loď. Oheň z motorů byl rudooranžovou září prořezávající temnotu. Na krátký okamžik téměř potlačil světlo z mlhoviny vznášející se nad jejich hlavami.

Dlouhé linie a nápadná elegance klouzáku k nim přitáhla víc než pár pohledů. „Až budeme připraveni k odchodu, dám ti vědět," řekl tiše Hobbovi. Hadžin sklonil svoji dlouhou kostnatou hlavu, čímž odhalil zlatou hřívu mezi límcem a kloboukem. Rohan se otočil k Sammy. Měla na sobě přiléhavé kalhoty zastrčené do vysokých bot a hedvábný top v proměnlivých odstínech zelené a modré barvy, který byl zajímavě nařasen tak, aby vytvářel splývavé záhyby. Smetanové a rudé vlasy jí spadaly přes ramena. Přitahovala pohledy. Rohan skoro nemohl dýchat.

„Tak kde byste se ráda najedla?"

„Tamhle." Ukázala na isandžskou restauraci. Uvnitř byly nataženy provazové sítě, mezi kterými visely rostliny v květináčích. Po provazech se neuvěřitelnou rychlostí pohybovali za použití rukou, chápavých chodidel a ocasů Isandžové. Bylo s podivem, že se ani jedna z věcí na jejich tácech nepřevrhla, nesklouzla a nespadla.

„Šampaňské," řekl Rohan.

„Já vlastně nemám šampaňské ráda," řekla Sammy.

„Ach. Prosím o prominutí. Co byste si tedy dala?"

„Tequilu."

Číšník stočil k Rohanovi široké tmavé oči. Jejich čerň vypadala ve srovnání s jeho zlatou srstí neproniknutelná a strašlivě cizí. „Dám si to, co bude pít tady dáma," řekl Rohan, čímž z toho učinil galantní čin. Tvor se jedním mocným skokem ocitl nahoře ve stromě, chopil se lana a odběhl pryč.

„Vy jste zdvořilost sama, že ano?“ zeptala se Sammy. „Máte vůbec rád tequilu?“

„Docela ano.“

„Co pijete u vás doma?“ zeptala se a upřela na něj smaragdově zelené oči.

„Šampaňské, martini. V letních měsících si občas dám pivo nebo gin s tonikem. Víno k večeři. Proč se ptáte?“

„Jak často pijete?“

„Každý večer,“ vyhrkl, než stačil zarazit sám sebe. „A proč ten výslech? Mluvíte jako můj doktor.“

„Pijete proto, abyste se uvolnil, nebo zapomněl? Nebo obojí?“

„Vy s tím ale naděláte. Piju proto, že… prostě si večer rád dám drink. To je všechno.“ Zjistil však, že vzpomíná na večer před pěti týdny, kdy uslyšel Julianin zvonivý smích, když flirtovala s tím mladým důstojníkem, se kterým v současné době sdílí svoje lože. Té noci se opil do němoty.

Ze skličujících úvah jej vytrhl další Isandžo, který přistál vedle jejich stolu. Rohan sebou škubl. Na stole se objevila miska s dipem a krajíčky chleba. Z pronikavé vůně omáčky vhrkly Rohanovi slzy do očí a nahrnuly se mu sliny do úst.

„Dnes večer jste byl také opilý,“ řekla Sammy a strčila si do úst kousek chleba. „Jinak byste do zákulisí nikdy nepřišel.“

„To hodnotíte svoje osobní kouzlo tak nízko?“

„Mnohem výš hodnotím váš cit pro mravnost,“ zněla suchá odpověď.

„Nu, v tomto ohledu asi máte pravdu,“ připustil Rohan.

„Tak proč jste tedy přišel?“

„Protože jste krásná… A… a já jsem osamělý.“

„A vy si myslíte, že dvě těla narážející do sebe ve tmě to nějak zlepší?“ zeptala se.

Uvědomil si, jak se mu sevřelo hrdlo a přepadly jej rozpaky. Spolkl ten knedlík, odkašlal si a řekl: „Dáváte mi návrh, mladá dámo?“ Doufal, že jeho tón je stejně lehký jako jeho slova.

„Ne. To musíte udělat vy. Já v sobě stále ještě mám nějakou hrdost. Ne mnoho, ale nějakou přece jen.“

„Vy svoji… ehm… profesi považujete za ponižující?“ Její výraz pohrdání a nevíry málem řezal. Odvrátil pohled od žhnoucích zelených očí. „Nu, myslím, že jste mi na tu otázku odpověděla.“

Sammy pokrčila rameny. „Vždyť tohle je vaše státní náboženství. Ženy jsou buď světice, nebo děvky.“

„A která jste vy?“ rozhodl se opáčit v odpověď.

Byl to dobrý tah. Obdařila jej schvalujícím úsměvem. „Cokoli chcete.“

Přinesli jim pití. Zvedla svoje a usmála se na něj nad okrajem sklenice. „Na arista vůbec nejste hloupý."

„Díky. A vy na striptérku vůbec nejste tuctová."

Přiťukli si sklenicemi. Usrkla svoje pití. Najednou nervózní, hodil do sebe to svoje jediným lokem.

„Prr, zpomalte, *caballero*. Jinak vás odsud budu muset odnést."

„Můj řidič by to zvládl," řekl Rohan.

„Ano, ale vy byste nezvládl podat mi návrh," odpověděla Sammy. Zvedla jídelní lístek. „Objednáme si? Mám hlad."

Milovat se uměla stejně dobře jako svlékat.

Rohan se z ní skulil se zalapáním po dechu a zasténáním. Jeho tělem stále probíhaly dozvuky vyvrcholení. Zvedla se, posadila se obkročmo na jeho tělo a odhrnula si hřívu vlasů z obličeje. Přejela mu ukazovákem dolů po nose, po linii jeho rtů, pohladila ho po krku a pak sjela níž. Rohan se marně pokusil zatáhnout břicho. Zasmála se hlubokým hrdelním smíchem a Rohan cítil, jak se jeho penis snaží reagovat a vzápětí se poraženecky hroutí.

Do té doby, než se dostali k jejímu bytu hluboko ve Stick Town, kde se shromažďovali Píšťalové, ji chtěl tak hodně, že se málem neovládal. Strhal z ní šaty a povalil ji na postel. Pak neobratnými prsty rozepnul knoflíky na své košili, trhnutím rozepjal opasek, rozevřel zip, stáhl si kalhoty přes boky a svalil se na ni. Předehra skoro žádná.

Zvedl ruku a něžně se dotkl její půvabné tvářičky. „Omlouvám se. Tobě se to asi moc nelíbilo."

„Jsem si jistá, že určitě budeš mít příležitost napravit to," řekla tiše a naklonila se dopředu, aby ho políbila na rty. Byla cítit vanilkou a vzadu na jazyku měla ještě stopy po tequile.

Polaskal ji rukama v tříslech a zastavil se, když jeho prsty narazily na hluboké, křivolaké jizvy pod hedvábnou srstí. Jak to, že je necítil předtím? Příliš se nechal pohltit svou vlastní rozkoší a pocity zalévajícími jeho tělo. Ztuhla a upřela na něj pohled.

„Co to...?" začal.

„Byla jsem na Inshamu." Škubl rukama zpátky, jako by to byl on, kdo vzal nůž a vyřízl jí vaječníky. „Samozřejmě jsem jedna z těch šťastných. Vykastrovaná je pro ně totéž co mrtvá." Ta slova byla plochá, věcná.

Zjistil, že vymýšlí výmluvy, nabízí strategickou politiku. „To byly akce toho přespříliš horlivého admirála. Vláda by nikdy… zarazili jsme to hned, jakmile jsme se o tom dozvěděli."

„Ale ne dřív, než bylo zabito tři tisíce sedm set šedesát dva dětí. Víš, kolik jich ještě zbývá?“ Pohlédl na ni, na lesk v jejích očích, a zavrtěl hlavou.

„Dvě stě třicet osm.“

„Ty znáš přesné číslo?“ Bylo to šílené, ale nedokázal přijít na nic jiného, co by řekl.

„Ach ano.“

„Jak to, že jsi…?“

„Zachránil mne jeden z vojáků. Mne a pár dalších dětí. Hlídal to tam v jeslích, zastřelil a pozabíjel jiné vojáky SpaceComu, kteří nebyli tak… útlocitní.“

„Ty si myslíš, že to je jediný důvod, proč takto jednal?“ zeptal se Rohan. „Možná věděl, že to je barbarské a nemorální. Nemohla bys přiznat nám lidem aspoň toto?“

„To vy, lidé, jste to začali.“ Stiskla rty k sobě, jako by v sobě chtěla zadržet další slova. „Ale možná máš pravdu.“ Odmlčela se, ztracená ve vzpomínkách. „Vždycky jsem si říkala, co se s ním stalo. Zda jej vaše vláda postavila před vojenský soud a popravila za neuposlechnutí rozkazu?“

Rohan už nedokázal snášet její pohled. Otočil hlavu na polštáři, zachytil vůni šeříku, když jeho neoholená tvář škrábavě přejela po hedvábném oblečení. „Ne. Všem vojákům, a bylo jich mnoho, kteří odmítli uposlechnout rozkaz,“ dodal obranným tónem, „dovolili odejít beztrestně ze služby.“

„To jsem ráda. Příčilo by se mi pomyšlení, že musel zemřít kvůli aktu milosrdenství.“

Oba dlouhou dobu mlčeli. „Nikdo z vás by netrpěl, kdyby Caraové jednoduše respektovali zákon.“

Sammy se usmála a přejela mu konečkem prstu dolů po nose. „A kdyby to udělali, nebyla bych teď tady a ty bys neležel ukojený v mé posteli.“

Na tohle neexistovala odpověď. Snažil se zvednout nad linii svého břicha a políbit ji. Ulehčila mu to tím, že si lehla vedle něho a jemně uchopila jeho úd do dlaní. Její hlava mu spočívala na rameni, vlasy ho šimraly do brady, na krku cítil její teplý dech. Opatrně se zeptal: „Nenávidíš nás?“

„To je ale hloupá otázka.“ Odmlčela se. „Samozřejmě že vás nenávidím.“ Ta slova byla jako úder. „Ach ne, tím nemyslím *tebe*. Lidstvo všeobecně, to ano. Tebe osobně ne. Lidé jsou zlé divoké opice a galaxii by bylo lépe, kdybyste se nikdy nebyli vyplazili zpod toho vašeho kamene, ale *ty* mi připadáš docela v pohodě.“

„Sama jsi napůl člověk.“

„Což znamená, že jsem přinejmenším z poloviny stejně špatná. Na to bys měl pamatovat,“ řekla a její hlas přešel v tichý smích.

„Budu na to pamatovat," zamumlal Rohan, zatímco na jeho víčka dopadal spánek, něžně jako sněhové vločky. Otupěle si v hlavě promítal celý večer, tiché kroky jejích drobných, klenutých chodidel, hru svalů na jejím břiše. Tyto vzpomínky a teplo její kůže přitisknuté k jeho způsobily, že mu opět ztvrdl úd. Vzpomněl si na odraz světla od jejích drápů. Ten nepříjemný pocit oslabil jeho erekci. „To byly rukavice, že ano? Myslím ty drápy. Byly všité do rukavic."

Následovalo ostré píchnutí do měkké kůže jeho penisu. Otevřel oči a pokusil se nahlédnout přes vybouleninu svého břicha, ale snažil se marně. Zvedl se na loktech a jemné píchání se změnilo v bolestivé bodání. „Sakra!" zařval, když spatřil tasené drápy poseté diodami. Jako břitva ostré konečky se tiskly k růžové, zvrásněné kůži jeho rychle ochabujícího údu.

„Ne. Jsou skutečné."

Zvedl k ní oči, nyní hluboce vyděšen. Zatáhla drápy, pak klesla na jeho hrudník. Její vlasy se jako plášť rozprostřely přes jejich těla. Vzal ji za ruku a prohlížel si její prsty, snažil se přijít na to, jak jsou drápy zapouzdřené. Všiml si, že bříška na konečcích jejích prstů jsou dokonale hladká a chtěl je zkoumat dál, ale ona jej prudce políbila. Jazykem se žádostivě drala za jeho zuby. Erekce se mu vrátila a všechny myšlenky na její divné ruce se mu vypařily z hlavy.

„Já ti neublížím, Hane," zamumlala tiše proti jeho ústům. „Aspoň tohle ti mohu slíbit."

Tracy na něj zděšeně hleděl. „My… SpaceCom… zabíjel… děti?"

„Ano. Všechny až na hrstku." Rohan si dolil svou skleničku. „Nelhal jsem Sammy, opravdu to začalo jedním přehnaně pobožným a hluboce bigotním admirálem." Pokrčil rameny. „Ale z odporu, který otřásl Ligou, jakmile se zprávy o té řezničině roznesly, vzešlo alespoň něco dobrého. Zákony ohledně cizích ras byly poněkud zmírněny."

„Bylo tohle důvodem skutečnosti, že Caraové zmizeli?" zeptal se Tracy.

„Ano. Během pár dní po onom masakru byli pryč. Jejich obchody zůstaly prázdné, jejich nákladní lodě se opuštěné vznášely ve vesmíru nebo ležely zapomenuté na různých měsících a asteroidech, jako by se přehnala velká bouře a srazila je na zem." Rohan se s přehnanou péčí již hodně opilého člověka rozhlédl kolem po baru. Naklonil se přes stolek a zašeptal: „Je možné, že jsou stále všude kolem nás a my o tom vůbec nemáme tušení." Tracyho ovanul jeho alkoholem prosycený dech.

Ucítil, jak jej zasvrbělo mezi lopatkami, jako by na něj byly namířeny nevraživé oči anebo něco ještě smrtonosnějšího. „To je hloupé. Vesmír je

obrovský. Zřejmě prostě odešli někam jinam. Co nejdál od nás. Vrátili se do svého domovského světa. Ten jsme nikdy nenašli."

„V čem by se tam vrátili? Opustili svoje lodě."

Tracy zjistil, že nenápadně pozoruje zasmušilé opilce, bodrého barmana, číšnici. Skrývá v sobě každá z těch tváří vražednou nenávist?

Rohan pokračoval ve svém příběhu.

K jejich dvouměsíčnímu výročí dal Rohan Sammy náhrdelník ze zlata a smaragdů. Byla to masivní věc, připomínala kroucený staroegyptský náhrdelník ze Staré Země a zdálo se, jako by svou tíhou ohýbala její štíhlý krk. Původně jej koupil pro Julianu, ale ta ho nikdy nenosila, opovržlivě se o něm vyjádřila jako o křiklavé cetce, kterou by mohla očekávat ještě tak od nějakého zbohatlického obchodníka a ne od člena FFH.

„Takže dostávám to, co odmítla tvoje žena?" zeptala se Sammy s pokřiveným malým úsměvem.

„Ne… tak to není… Já jsem nikdy…"

Sammy zarazila příval zajíkavých slov měkkou rukou položenou přes jeho ústa. „Mně to nevadí. Je krásný a je to docela příhodné. Dostala jsem i jejího odmítnutého manžela."

Byli v jeho malé lovecké chatě v horách, užívali si zřídkavého sněžení. Jediné světlo v ložnici pocházelo od plamenů tančících v kamenném krbu. Kvílení větru venku ve větvích znělo jako smutné ženské výkřiky.

Sammy se vsedě napřímila a propletla svoje prsty s jeho. „Proč ses s ní oženil? Byl to dohodnutý sňatek? Měl jsi ji vůbec někdy rád?"

„Byl jsem druhým v pořadí. Její snoubenec se kdesi ztratil i se svou lodí. Žádná těla, žádné trosky, loď a její posádka prostě zmizely. Po řádném období smutku přišel její otec za tím mým. Byl jsem pro ni ubohou náhražkou. Julianinu oslnivému kapitánovi SpaceComu jsem se nemohl nikdy vyrovnat."

„Pověz mi o svém otci. Je stále naživu?"

Hodiny míjely. Vyprávěl jí o své rodině, o panství v hvězdném systému Grenadine. O svých sestrách. O mladším bratrovi. O svých koníčcích, oblíbených knihách, hudebních zálibách. Občas mu položila nějakou otázku, ale většinou jen naslouchala, s hlavou spočívající na jeho rameni, s rukou přejíždějící mu přes hruď. Hovořil o své dceři, Rohiese, jediné dobré věci, která vzešla z jeho manželství.

Vyléval před ní ze sebe všechno. Svoje naděje a sny, svoje tajné hanby a nejhlubší touhy. Nikdy nic neposuzovala, jen naslouchala. Jen oheň jako by někdy vyjádřil námitku občasným ostrým prasknutím, když se plamen setkal s pryskyřicí.

Během příštího měsíce se jeho potřeba Sammy zvýšila na úroveň závislosti. Z práce odcházel časně, vracel se domů za svítání, pokud vůbec. Jejich rozhovory pokračovaly. Na rozdíl od Juliany se zdálo, že se Sammy upřímně zajímá o jeho hospodářské teorie, stejně jako o jméno jeho starého učitele šermu.

Některé večery se s ní setkat nemohl. Musel doprovázet Julianu a Rohiesu na různé společenské události. Takto začala i ta poslední noc, kdy se konal první velkolepý ples sezony.

Stěny a strop obrovského tanečního sálu v sídle lorda Palaniho jako by zmizely a byly nahrazeny třpytem hvězd a mnohobarevnými víry souhvězdí. Efekt byl úchvatný a děsivý. Hosté se shlukli ve středu místnosti, vyhýbali se zdánlivé temnotě všude kolem. Pro ty, kdo si přáli tančit, bylo obtížné opravdu se tanci věnovat. Lady Palani zuřila, což bylo patrné z jejího rozšířeného chřípí a rtů pevně stisknutých k sobě. Jedna z mladších slečen Palani plakala. Zítra si budou všude povídat o tom, že ples u Palaniů byl naprostým fiaskem. Rohan podal svůj prázdný talíř procházejícímu hadžinskému sluhovi a od dalšího pro sebe uchvátil číši šampaňského. Přiblížil se k němu hostitel, jehož dlouhý obličej se propadl do ještě žalostnějších linií.

Rohan naznačil holografický efekt. „Je to docela… omračující."

Palani se zhluboka napil šampaňského. „I cena byla omračující, a přitom jsou všichni zděšení. Jenže ony na tom trvaly." Smutně zavrtěl hlavou. „Nedovedu si vysvětlit, co je to popadlo za bláznivý nápad."

Rohan si to správně vyložil jako narážku na lady Palani a pět dcer manželského páru. Také mu to přineslo na mysl vzpomínku na konverzaci, kterou vedl se Sammy před pouhými třemi dny.

Procházeli se spolu v Královské botanické zahradě. Sammy se často zastavovala, aby se nějaké květiny dotkla nebo si k ní přičichla. Tak rád ji pozoroval: každé její gesto bylo jako sonet, každý krok píseň. Něžně pohladila okvětní plátky růže a otočila se k němu zády. Vzal její ruku do své, a zatímco se spolu procházeli, nenuceně se jí zmínil o tom, jak musela být dcera jednoho jeho přítele po velmi veřejném a zahanbujícím zhroucení na pikniku v Den Zakladatele odvezena na privátní psychiatrickou kliniku.

Pohlédla na něj, její podivně tvarované oči se zaleskly. „A ty se tomu divíš? Vaše ženy jsou pro vás jen ufňukanými panenkami, kterým upíráte jakoukoli smysluplnou aktivitu. Překvapuje mne, že se jich nezblázní víc. Neposkytujete jim nic, o čem by mohly přemýšlet nebo mluvit, kromě rodinných záležitostí a klepů. Nikdy je nenecháte dělat nic jiného než jen plánovat večírky nebo jiné večírky navštěvovat, vést domácnost a vychovávat děti."

„Což by většinu mužů zabilo," řekl Rohan v neobratném pokusu o humor. „A což jen dokazuje, že jste silnější pohlaví, Sammy."

„Na Zemi před Expanzí byly ženy právničkami, lékařkami, vojačkami, prezidentkami a kapitánkami průmyslu."

„A vesmír je nepřátelský a většinu planet je obtížné kolonizovat. Ženy jsou naše nejcennější bohatství. Muži mohou produkovat milion spermií, jenže je zapotřebí ženy, aby počala a porodila dítě." Rohanův hlas stoupl a dech se mu zrychlil. Přemýšlel o své vlastní náhlé prudkosti a o tom, proč hájí systém. A proč se vůbec zmiňoval o de Vargově dceři? Protože měl strach o svoji vlastní Rohiesu?

„Ty dny jsou pryč. Váš konzervatismus nakonec přivodí zánik Ligy, Hane. Caraové měli v jedné věci pravdu. Adaptujte se a změňte se… anebo zemřete."

„Rohane?"

„Cože? Á, omlouvám se. Zamyslel jsem se."

„Právě jsem se vás ptal na údaje o inflaci," opakoval Palani.

„Ošklivé, ale nekažme si večer takovými věcmi," řekl Rohan a přemístil se jinam.

Potajmu riskoval pohled na chronometr umístěný v rukávu saka svého večerního obleku. *Čtyřicet minut*. Připadalo mu, jako by tam byl už celou věčnost. Ještě chvíli a bude se moci vytratit a připojit se k Sammy na pouličním festivalu v Pony Town. Představil si pronikavé vůně opékaných mas a koření, temperamentní hudbu pouličních muzikantů, těla pohybující se v divokém odevzdání primitivnímu rytmu a akordům kytar. Melodie, které si v duchu představoval, byly v naprostém rozporu s půvabnou, ale formální taneční hudbou vyluzovanou orchestrem skrytým ve výklenku nahoře. Rohan odložil svoji číši od šampaňského a zamířil ke dveřím. K čertu s tím, už nevydrží čekat ani o chvíli déle.

Juliana ho zastavila. Ručně našívané pajetky jejích přiléhavých šatů se při pohybu blýskaly, odrážely třpyt diamantů vetknutých do jejích tmavých kadeří. „Neodcházíš ještě, že ne?"

„Ehm… ano."

„Opouštíš mne kvůli té své děvce?" Její hlas stoupal, slova začínala pronikat skrze vznešené tóny hudby.

„O čem to mluvíš?" Věděl, že tohle nezvládne. Lhát moc neuměl. Uchýlil se k prosbám. „Proboha, hlavně tu neztrop scénu."

„A proč ne? Vždyť s tou svojí cizí *putou* předvádíš pěkné divadlo."

„Jak…"

„Bretova žena se to dozvěděla od Breta. Řekla to své matce. Povídá se to po celém Campo Royale a smějí se ti za zády."

„O což ses ty sama taky postarala se svou přehlídkou milenců!" odsekl

v odpověď a konečně řekl nahlas to, co leželo mezi nimi a drhlo jej jako písek v krku.

„Ti moji jsou aspoň *lidé*."

Hosté začínali otáčet hlavy jejich směrem. Rohan se rozhlédl kolem po zírajících obličejích, tiše našlapující obsluze, drahých oděvech. Měl pocit, jako by se kolem něj začínaly svírat ocelové obruče, jako by jej věznily, pevně jej držely na místě. Tóny kytar v ulicích Starého města byly najednou slabé a vzdálené.

„Ne," řekl. Nebyl si jistý, co popírá, ale popřel to tak či tak.

Zatímco pospíchal dolů po točitém křišťálovém schodišti, slyšel, jak za ním Juliana vykřikuje nadávky.

Našel ji v ulicích mezi opentlenými stánky, kde prodávali bižuterii a hrnčířské zboží, voňavky a dřevořezby. Veselé hlasy se mísily s hudbou; tuk syčel, odkapával z rožněného masa na dřevo pod ním. Přitiskl se k Sammy a zabořil hlavu do jejího ramene.

Něžnou rukou mu odhrnula vlasy dozadu. „Co se stalo?"

„Juliana to ví. Všichni to vědí. Přinutí mě, abych se tě vzdal." Zajíkl se. „Já ale nemohu. Nemohu."

„Pojď," řekla, vzala ho za ruku a vedla skrze skotačící dav, kde mohli lidé i nelidé tančit a veselit se spolu, a možná se do sebe dokonce i zamilovat.

Odvedla jej zpátky do svého bytu. Připravila mu pití. Hodil je do sebe, a teprve pak si uvědomil, že nápoj měl poněkud zvláštní chuť. Místnost kolem něj se začala nafukovat a smršťovat.

„Je mi líto, Hane. Kéž by nám tak mohlo být dopřáno víc společného času." Její hlas jako by byl ozvěnou a přicházel z velké dálky. Pak už byla jen tma.

První návrat k vědomí s sebou přinesl vnímání chladu kovového povrchu proti jeho holým zádům, hýždím a nohám. Věděl, že je nahý a studený a že se mu žaludek zvedá nevolností. Ucítil ruce v rukavicích tlačící proti jeho pažím a vpich jehly, pak Sammyin hlas tiše řekl konejšivá slova a její ruka jej pohladila po vlasech. Klesl zpátky do tmy.

Další vzpomínkou bylo oslepující světlo nasměrované přímo do jeho oka. Přesunulo se od pravého oka k levému a pak zhaslo. Jeho vidění zatemňovaly soustředné kruhy modré a rudé. Marně se pokoušel soustředit poté, co byl málem oslepen. Následoval prudký tlak na konečky jeho prstů. Další vpich jehly a opět ztratil vědomí.

Když se probudil, byl v Sammyině bytě, ležel na postelovém rámu bez matrace, přikrývek, povlečení. Namáhavě vstal a vrávoravě stanul uprostřed

ložnice. Oči jako by měl pokryté krustou. Pomalu se k němu vracely nesouvislé vzpomínky. Podíval se dolů, do ohybu svého lokte. Byla tam malá rudá tečka, jako po kousnutí ocelového hmyzu. Šaty měl hozené na židli v rohu místnosti. Prohledal svoje kapsy a zjistil, že jsou prázdné. Jeho klíče, peněženka a komunikátor byly pryč. Dokonce mu vzala i hřeben a kapesník s monogramem.

„Obyčejná zlodějská děvka," řekl zkusmo a škubl sebou při neznámém zvuku vycházejícím z jeho hrdla. Změnil se od lehkého barytonu do hlubokého basu. Hrdlo měl rozbolavělé a v ústech vyprahlo jako na poušti. Proto mluvil tak divně.

Tlak na močový měchýř jej přiměl odejít do koupelny. Zatímco si ulevoval, začalo mu to docházet: všechny stopy po Sammy byly pryč. Nezůstal tam ani kartáček na zuby, hřeben nebo líčidlo, dokonce ani ta lahvička s jemným parfémem, co jí koupil – všechno bylo pryč. Ale pokud to byla obyčejná zlodějka, proč čekala tolik měsíců a absolvovala s ním tolik schůzek, než jej okradla? Vrávoravým krokem přešel k umyvadlu, aby si opláchl ruce a obličej, ale když spatřil svůj odraz v zrcadle, uskočil od něj.

Ze zrcadla na něj hleděl kdosi cizí.

Vyděšené oči, které na něj zíraly, měly světlešedou barvu. Vlasy měl tmavé a rovné místo narezlých a vlnitých. Čelo měl mnohem vyšší, protože ty cizí vlasy ustupovaly hodně dozadu. Odstín jeho kůže byl o dost tmavší. Nos větší a na špičce baňatý. Uši mu přiléhaly těsněji k lebce. Jeho opravdové uši dost odstávaly. Podíval se dolů. Břicho měl objemnější a mateřské znamínko z jeho levého boku zmizelo. Odpotácel se dozadu k toaletě a začal zvracet, dokud už nakonec nezbylo nic než suché dávení.

Se sténáním se vrátil k umývadlu, vypláchl si ústa, lokl si vody. Pak se zahleděl na svoje ruce. Jak jeho snubní, tak těžký pečetní prsten byly pryč. Útroby se mu opět sevřely v křeči, ale tentokrát se mu podařilo nutkání na zvracení potlačit. Zpátky v ložnici popadl rozechvělýma rukama svoje šaty a začal se oblékat. Protože byl nyní silnější, nemohl dopnout kalhoty a košile napínající se přes jeho břicho se rozevřela a odhalila holou kůži.

Odešel z ložnice a zjistil, že obývací pokoj je stejně prázdný a bez jakékoli známky, že by jej někdo obýval. Nahlédl ještě do kuchyně. Veškeré nádobí, potřeby a jídlo byly pryč. V tomto pokoji cítil ještě víc slabý pach dezinfekce, jako by tam někdo opláchl každý povrch.

Sešel po schodech a ven na ulici, kde zůstal stát a mžoural ve slunečním svitu. Přišel o celou noc. Pak si uvědomil, jak je mu horko na ramena, ucítil vlhkost v podpaždí. Dolů po bocích mu začal stékat pot. Bylo to uprostřed léta. Když odešel hledat Sammy v ten večer, co se konal ples, byla chladná podzimní noc. Dobrý bože, přišel o celé *měsíce*!

Potřeboval se dostat domů. Jenže jak tu cestu zvládnout? Připadalo mu to jako monumentální úkol. Bez peněz, bez komunikátoru, bez důkazu, že je tím, kým tvrdí, že je. Dokonce i bez tváře. Hádal, že z Pony Town to bude do Kaskád a k jeho domu kolem dvaceti mil. Nemyslel si, že by dokázal ujít jedinou míli, natožpak dvacet. Přesto si tím nemůže být jistý, dokud to nezkusí. Zamířil pryč od budovy. Snažil se to nedělat, ale přece jen se několikrát ohlédl, dokud její lososově zbarvená omítka nezmizela za jinými stavbami.

O dvě hodiny později byla jeho chodidla plná bodavé bolesti a cítil vlhkost z popraskaných puchýřů. Uviděl lesknoucí se štít, který označoval policejní stanici, a uvědomil si, že je idiot. Byl unesen, napaden, chirurgicky změněn. Policie mu pomůže. Zavolají k němu domů, přijede Hobb s klouzákem a odveze ho od toho všeho pryč. Pak se zvedne povyk kvůli Sammy, začnou ji hledat. Rohan spolkl žluč. Bylo to smutné, ale nezbytné. Ten tvor si nic jiného nezasluhoval. Vešel do budovy policejní stanice.

„Chci nahlásit zločin," oznámil seržantovi za přepážkou.

Muž ani nevzhlédl, jen k němu postrčil tablet. „Sepište to všechno a až budete hotov, přineste mi to sem zpátky."

Když svým aristokratickým přízvukem uvedl svoje jméno a titul, muž se stal o hodně pozornějším. Podezřívavě přimhouřil oči, zatímco si prohlížel jeho špatně padnoucí oblečení, ale tak či tak mu nabídl kávu a vodu. Nijak by mu neprospělo urazit jej, pokud by Rohan skutečně byl příslušníkem FFH.

Rohan, nyní již klidnější, se posadil do židle a vypsal svoje zážitky. Přinesli mu pití a seržant za přepážkou poslal hlášení svým nadřízeným. O pár minut později se dostavil kapitán. Přešel k Rohanovi, zastavil se před ním a přes rameno zavolal na seržanta za přepážkou.

„Vy nesledujete zprávy, že ne, Johnsone? Tohle přece není Tajemník."

„Jak jsem již uvedl ve své zprávě, můj vzhled byl pozměněn," vysvětloval Rohan.

„A já jsem právě hovořil s tajemníkovou kanceláří. Podle Johna Fujasakiho, tajemníkova asistenta, je Conde právě na setkání s ministerským předsedou. A teď odsud vypadněte a jděte zkusit obalamutit někoho jiného."

Rohan na důstojníka jen zíral, snažil se zpracovat jeho slova. Jeho odsun byl posléze urychlen příchodem dvou statných policistů, kteří jej svinským krokem hnali z budovy.

V hrudi jej jako kámen tlačila panika. Rohan zalapal po dechu. Stál na chodníku, blokoval příval lidí a hleděl zpátky na policejní stanici. Nakonec pokračoval ve svém pomalém pochodu směrem k domovu.

Kvůli jeho formálnímu, příliš malému večernímu oblečení uprostřed letního dne se mu dostávalo spousty udivených pohledů a jeho stále znatelnější kulhání

tomu ještě napomáhalo. Kolem běžící hadžinský posel jej obdařil soucitným pohledem. Rohan sebral odvahu a přistoupil k nelidské bytosti.

„Promiňte. Byl jsem okraden a potřebuju si zavolat. Mohl bych si půjčit váš komunikátor? Pokud mi řeknete svoje jméno, postarám se o to, abyste byl odškodněn, jakmile se dostanu ke svým prostředkům."

Hadžin mu podal svůj komunikátor. „Samozřejmě." Tvor sklonil hlavu. Pramen vlasů nad čelem mu zakrýval oči. „A platit mi nemusíte."

Z onoho náhlého projevu laskavosti uprostřed noční můry jej v očích zaštípaly slzy. „Děkuji vám." Rohan ta slova vynutil přes knedlík v krku. Vzal si nabízený komunikátor a zavolal na svoji soukromou linku na ministerstvu financí. Vzal to John.

„Sekretariát. U telefonu Fujasaki."

„Johne," řekl Rohan. „Johne, poslouchej. Ocitl jsem se uprostřed noční můry. Myslím si, že…"

„Kdo je to?"

„Tady je Rohan. Vím, že to zní neuvěřitelně, ale…"

Linka oněměla. Rohan otupěle podal komunikátor zpátky Hadžinovi. „Děkuji vám," řekl automaticky. Člověk by měl vždycky projevovat respekt vůči bytostem nižšího postavení.

Otočil se a pokračoval v chůzi.

U domu se ani nepokoušel vysvětlovat svoji situaci komorníkovi. Místo toho odstrčil stárnoucího Hadžina stranou a s oddychováním se rozběhl vzhůru po dlouhém, točitém schodišti. Za ním se ozývaly poplašné výkřiky. Proběhl Julianinou zrcadly obloženou a zlatem vykládanou šatnou. Isandžská služebná si přitiskla k hrudi její vyřazené plesové šaty a vytřeštila na Rohana oči plné strachu.

„Kde je? Kde je moje žena?"

Tvor se vrátil ke své nehumanoidní povaze, roztáhl blány a skrčil se k zemi. Jeho velké zlaté oči zalétly ke dveřím ložnice.

Rohan jimi proletěl. Očekával jej pohled na rozložitá nahá bílá záda, pár pih na ramenou. Muž se zvedl na předloktích, jeho těstovité pozadí začalo vypumpovávat odvěký tanec. Ze změti zmuchlaných polštářů se ozývaly tiché ženské steny.

Juliana otevřela oči, podívala se na Rohana a pronikavě vykřikla. Muž, který s ní souložil, zamručel a vytáhl ho z ní.

„Co se to sakra děje?" zařval a nyní Rohan konečně spatřil jeho tvář.

Byl to on.

„Dostavili se další lidé a odvedli toho *šílence*. Neustále jsem se je snažil přimět, aby to pochopili. Aby si uvědomili, že Caraové umístili svého agenta do samého srdce jejich vlády. Nikdo mě neposlouchal. Ukazoval jsem jim články, které dokazovaly, co ten podvodník dělá, že posílá peníze společnostem, o kterých jsem věděl, že jsou pouhou zástěrkou pro nehumanoidy. Audit by odhalil, že mizí peníze z fondů, že jsou přesměrovávány jinam, ale oni mě neposlouchali. Nakonec jsem si uvědomil, že pokud chci, aby mě vůbec někdy pustili, musím se svým obviňováním skončit. Také jsem věděl, že v sanatoriu jsem vystaven mnohem většímu riziku, že budu zavražděn. Potřeboval jsem se dostat na svobodu. Jakmile jsem byl propuštěn, zamířil jsem do vnějších světů. Tady vyprávím svůj příběh lidem jako ty." Vstal, zavrávoral. „Jsem Rohan Danilo Marcus Aubrey, Conde de Vargas a žádám tě, abys jednal. Upozorni je na nebezpečí, které jim hrozí!"

Zdálo se, že v tom svém volání do zbraně přišel o poslední zbytky sil, které mu ještě zbývaly. Opilec se svezl do své židle, hlava mu klesla na hruď.

Tracy, znechucen svou důvěřivostí a také cenou lahve, se prudce odstrčil od stolu. Zaskřípění nohou židle na podlaze Rohana či jak se ve skutečnosti jmenoval, probralo z otupělosti. Opilecky říhl a zvedl hlavu.

„Co…?"

„Hezké. Napálili jste mě. On" – Tracy trhl palcem k barmanovi – „prodává chlast a ty piješ zadarmo."

„Cože…?" opakoval podvodník.

„Conde de Vargas je ministerský předseda. Druhý po císaři, co se mocenského postavení týče." Tracy vyťukal jméno do komunikátoru umístěného na rukávu jeho saka. „*Toto* je *opravdový* Rohan." Tracy vrazil ruku muži pod nos, ukázal mu fotografie.

Ten jenom ochable mávl zavalitou rukou, ukázal na sebe. „Říkal jsem ti to. Ukradli mi moji tvář, můj život… moji ženu… on ji nějak přiměl, aby jej znovu milovala, anebo jej možná vůbec poprvé milovala."

Tracy zavrtěl hlavou a zamířil ke dveřím.

„Počkej!" zavolal opilec. Mladý důstojník se podíval zpátky a opilý baron Prášil mu věnoval poslední zoufalý pohled. „Tvoje povinnosti tě zavedou všude možně po Lize. Kdybys ji někde uviděl, řekni jí… řekni jí…" Jeho hlas byl zastřený neprolitými slzami a přemírou alkoholu. Muž začal vzlykat. „Že ji miluju," řekl Rohan zlomeně. „Pořád ji strašně moc miluju."

Rozpaky, lítost a hněv se mezi sebou svářily o prvenství. Tracy si zvolil hněv. Pomalu zatleskal. „Hezký závěr."

Mladý důstojník vyšel do tmy. Chladný vzduch mu trochu pročistil hlavu, ale stále byl velmi opilý. Hleděl na vzdálenou záři vesmírného přístavu. Má

pokračovat a dostát své výhružce? Tajně zmizet z kasáren? Bylo mu teprve jednadvacet. Stálo za to riskovat oprátku, aby unikl náhodným urážkám a malým blahosklonnostem? Uvědomil si, jak snadno by se mohl stát oním patetickým opilcem v baru, vyprávějícím fantastické historky za cenu drinku.

Uchránil jsem dědičku trůnu před skandálem, který mohl otřást Ligou. Byli jsme tajní milenci. Vím, že infantka Mercedes de Arango miluje mne, syna krejčího.

Jenže jeho příběh byl na rozdíl od té nesmyslné slátaniny, kterou si právě vyslechl, *pravdivý*.

Je snad ale méně fantastický?

Ne, příběh toho Rohana – nebo jak se vlastně jmenoval – nemohl být pravda. Pokud by tomu tak bylo, pak by on, Tracy Belmanor, poddůstojník Imperiální flotily, znal tajemství, které by Ligou nejenom otřáslo, ale přímo ji zničilo. Podezřívavě nahlédl do šeré hloubi uličky po své levici. Neviděl tam nic kromě objemného tvaru kontejneru na odpadky. Ale co když tady jsou, schovávají se mezi nimi, sledují, čekají, naslouchají? Co když se rozhodli, že jej musí umlčet?

Tracy se dal do běhu a nezastavil se, dokud nedoběhl k lodi. Vnější poklop se za ním zavřel a on se s prudkým oddychováním opřel o lodní přepážku. Uvnitř bašty lodi z oceli a pryskyřice jeho panika ustoupila. Jak pošetilé. Celá ta věc byl bohapustý výmysl. Žádná Sammy nikdy neexistovala. Caraové se mezi nimi neschovávají. Lidští samci jsou stále na vrcholu moci.

Všechno to byla jen povídačka.

Jim Butcher

Jim Butcher, podle žebříčku New York Times autor bestsellerů, je známý především svou sérií Dresden Files (č. Příběhy Harryho Dresdena), jejichž titulní postavou je Harry Dresden, nájemný čaroděj, který se uchyluje k jistým velmi temným prostředkům, s jejichž pomocí bojuje proti ponurým silám nadpřirozeného světa, a který je jednou z nejoblíbenějších fiktivních postav dvacátého prvního století; dokonce o něm byl natočen původní televizní seriál. Mezi knihy této série patří: *Storm Front* (č. *Bouřková fronta*, nakl. Triton, 2008), *Fool Moon* (č. *Bláznivý úplněk*, nakl. Triton, 2010), *Grave Peril* (č. *Temná hrozba*, nakl. Triton, 2010), *Summer Knight* (č. *Letní rytíř*, nakl. Triton, 2012), *Death Masks* (č. *Masky smrti*, nakl. Triton 2013), *Blood Rites* (č. *Oko zla*, nakl. Triton, 2013), *Dead Beat* (č. *V posledním tažení*, nakl. Triton, 2014), *White Night, Small Favor, Turn Coat* a *Changes*. Butcher je rovněž autorem věhlasné fantasy série Codex Alera (č. *Kodex Alera*), sestávající z dílů: *Furies of Calderon (*č. *Živly Calderonu*, nakl. Fantom Print, 2012), *Academ's Fury* (č. *Akademův živel*, nakl. Fantom Print, 2013), *Cursor's Fury*, *Captain's Fury* a *Princeps' Fury.* Mezi jeho nejnovější knihy patří *First Lord's Fury*, poslední román ze série Kodex Alera, a *Ghost Story* ze série Příběhy Harryho Dresdena. Napsal rovněž sbírku povídek s hlavní postavou Harrym Dresdenem, *Side Jobs: Stories from the Dresden Files.* Brzy má vyjít další kniha z této série: *Cold Days*. Butcher žije v Missouri se svou ženou, synem a zuřivým hlídacím psem.

Butcher vyvedl všechny čtenáře z míry tím, že Harryho Dresdena na konci románu *Changes* zabil. (Další díl, *Ghost Story,* je vyprávěn z perspektivy Harryho ducha!) Následuje příběh o Harryho mladé chráněnkyni, která se snaží bojovat proti temným silám *bez* Harryho, jen aby záhy zjistila, že si ukousla příliš velké sousto, a že je musí *rychle* strávit – anebo zemřít.